paturi oculte

DOINA RUȘTI

biblioteca de proză contemporană **LITERA**

biblioteca de proză contemporană

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Paturi oculte
Doina Ruști

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Biblioteca de proză contemporană
este coordonată de **Doina Ruști**.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUȘTI, DOINA
Paturi oculte / Doina Ruști. – București : Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6611-6

821.135.1

paturi oculte

DOINA RUȘTI

LITERA
București
2020

1 În sfârșit, poate să se așeze, cu aceeași emoție, cu aceleași așteptări de dinainte de fiecare întâlnire. Patul scârțâie, o recunoaște, se bucură s-o atingă. Numai el o știe cu adevărat, doar el îi citește volutele creierului, înțelege mișcările dantelate ale micilor vietăți ascunse în capilare. A așteptat 62 de zile ca să ajungă aici, să-și treacă degetele pe lemnul lui, zile apăsătoare, ale căror amintiri, deși se vor șterge, vor lăsa în urmă toxine. Tăblia trepidează plăpând, ca un fel de salut. Nu e prea înaltă, abia îi acoperă omoplatul. Deși nu-i plac tăbliile scurte, asta are virtuțile ei, printre care suplețea, felul în care parcă se modelează pe spate. E doar lemn, unul fin, poate că nici nu este adevărat – la câte imitații există acum, ar putea fi lemn sintetic, înnobilat cu plastic nemuritor, cu molecule de polimeri. Ar putea. Dar nu e, îl simte, îl aude chiar, iar dacă întoarce capul îi vede textura de nisip umezit. În mijlocul tăbliei, o sferă aproape

topită se pierde în lemn. O atinge și își plimbă degetul de-a lungul ei, pe netezimea neverosimilă, până la capăt, în ochiul șarpelui, unde degetul se potrivește perfect, se scufundă în el ca într-un cheag. Tresare, deși știe că nu e niciun motiv. E doar lemn, cioplit de o mână, de multă vreme scrum și cenușă. Iar în ochiul ăstă doarme un cuvânt, cu toate că nu se vede nimic, nu se simte sub deget.

Tăblia se rotunjește într-un arc relaxat până în capete, unde dorm doi satrapi. Poate sunt lei, deși au urechile cam ascuțite, iar după buzele strânse cu infatuare par bodyguarzi plătiți de șarpe, spirite ale patului, duhuri, daimoni, ființe obscure.

În spatele noptierei găsește cu greu priza și înfige încărcătorul, iar cercul de foc al Samsungului scoate scântei, anunțând-o că e *descărcată* nasol. Se bagă sub pătură îmbrăcată, cu ghetele în picioare. Prin fereastră se văd firmele luminoase de la Unirea, iar pe-aproape e Dâmbovița. Chiar dacă n-o aude, îi simte curgerea, mișcările mici, aceleași din sângele ei. Mese, rafturi și taburete, plus gaura neagră care duce în hol.

Ca de obicei, aude crengile, vede crângul. Umbrele frunzelor o liniștesc. În curând o să adoarmă, știe prea bine. Pe sub frunziș se mișcă degetele, inimaginabil de lungi, care știu să răscolească lăstarii.

Cu aceste imagini în minte, decolorate de timp, începe plutirea. Ceasul din creier nu mai

are nicio valoare, e praf liniștit, iar mișcările, oricum cețoase, încremenesc, topite sub bolți. Plutește printre umbrele albe, pe sub copaci. E liberă, șervețel de hârtie umezit de fierbințeala unui plămân. Până când un cui i se înfige în frunte, o pensă enormă o extrage din somn. Crengile se dau la o parte. E dureros, e strigătul unui om disperat. Îi trebuie timp să-și reia viața de unde plecase: camera, firmele de la Unirea. Șoaptele Dâmboviței. Și patul cu demoni. O spaimă se răspândește în jur ca cenușa luată de vânt, infestând așternutul. Treptat își dă seama că e soneria – un sunet lung, probabil nu primul. Câteva clipe privește spre ușă în neclintire, în nehotărâre. De sub pătură îi ies vârfurile bocancilor. Camera e în ceață, cerul tremură în spatele geamurilor. Încă nu este ziuă. Soneria îi intră iarăși în creier. O bătaie în ușă o anunță că cine sunase nu are de gând să plece curând, o să bată-n demență, trezind vecinii, tot palierul, toată clădirea. Un om botos stă neclintit lângă ușă. În sfârșit, înțelege și sare din pat, iar primul gând e să se uite în oglindă. O nebunie, desigur, dar în același timp, pentru ea, un gest reflex, esențial, obligatoriu.

Holul e luminat prin bucătărie. Face pași prudenți, iar soneria o oprește în loc. Până la ușa de la intrare sunt mai puțin de doi metri. Aude voci, cineva strigă: Ambulanța! Ne auziți?

De pe piele i se desprind câteva mii de gândaci, rupând-o la fugă. Cine o chemase?

Instinctiv se repede către vizor, dar ochii îi fug în dreapta. În ușa bucătăriei, pe gresia limpede, e un om într-o baltă de sânge. O presimțire îi taie puterile, răsuflarea. E o aberație care prinde rădăcini nebunești. Vorbele de la ușă se transformă în șoapte, apoi un glas amenință că ușa va fi spartă, dacă e cineva, să se dea la o parte, să nu stea acolo. În bucătărie zace un mort, iar ea știe cine e mortul. Deși bretonul îi acoperă fața, în lumina puțină se ghicește sacoul de catifea, i se vede pantoful. Geanta, și ea cunoscută, se ține încă de umăr.

Vocile se amestecă în fața ușii. Nu are puterea să fugă. Și unde-ar putea...? Genunchii îi tremură. Se întoarce în dormitor și înhață sacul exact în momentul în care ușa sare cu zgomot. Sub pat ar fi o prostie, în dulap ar căuta prima dată. Ușa dormitorului e deschisă, se pliază în spatele ei. Stupid. Idiot.

Holul se umple de glasuri. E mort, spune cineva.

Deși sunt lucruri cu mult mai grave, își dă seama că și-a uitat telefonul pe noptieră. Oricum nu mai contează, niște pantofi hotărâți au ajuns aproape de pat. Iese de după ușă, gata să recunoască.

Tipul privește tăblia, e aiurit cum fusese și ea.

– Ia te uită ce pat are barosanul! șuieră el, lăsându-i timp să treacă în hol cu pași mici, ca o hoață.

Ușa de la intrare e deja scoasă din țâțâni și pusă alături.

– E și-un telefon, spune vocea din dormitor.

Tipii de la Ambulanță stau aplecați în bucătărie, iar în hol s-au adunat locatarii, ținuți la oarecare distanță de un nene cu șapcă. Fereastra se luminase între timp, eclipsând becul chior și neonul de la chiuvetă.

A ajuns lângă ușă și se trezește spunând spre omul cu șapcă: e tânăr mortul, cred că n-are treizeci de ani.

Câțiva inși se împing, simțindu-se datori să vadă mortul, în timp ce ea se lipește de tocul ușii ca și cum ar vrea să le facă loc. O femeie care pare făcută din cârpe o privește cu suspiciune în timp ce se aude cum cineva cheamă poliția, urlând în telefon cu o voce de bas.

Trece pe lângă cucoana bănuitoare, care n-o slăbește din ochi.

– Toată lumea să iasă din apartament, spune unul dintre doctorii de la Ambulanță.

Fără convingere, câțiva se retrag, iar șapca sporovăiește, dându-și importanță, moment în care ea reușește să treacă printre două persoane și, fără să se grăbească, o ia pe scări până la etajul inferior. Liftul vine, ca niciodată, într-o secundă.

Cum dă cu ochii de oglindă, o cuprinde euforia știută. Este tot ea, și totuși o altă ființă, o altă versiune a ei s-a strecurat înăuntru. Buzele i s-au decolorat, poate de frică, pielea feței este

mai albă și mai întinsă, iar în ochi e ceva, o clipă de înșelătoare. Ieri nu avea perfidia asta în priviri. În irisul limpede se mișcă semințe de in. Până la urmare, n-a fost în zadar.

Aproape c-ar fi zâmbit, dacă n-ar fi cadavrul, balta de sânge și presimțirile ei. Deasupra genunchiului îi zvâcnește un mușchi, iar liftul se umple de umbre. Niciodată nu i-a fost tulburat somnul, n-a fost întreruptă într-un mod atât de brutal. De obicei dimineața își bea cafeaua în pat, cu spatele rezemat de tăblie. Este ritualul ei de final, de izbândă. Ceva grav se întâmplase de data asta, iar acest ceva se învârtea în jurul bucătăriei. Nu vedea cum ajunsese acolo, ce treabă avea *el* în acel bloc! Și, mai ales, de ce zăcea într-o baltă de sânge?

Dormise profund, adânc, dar, în bezna somnului dus, un cuțit strălucește rememorat, o mână imaginată se mișcă. Chiar dacă visase, un lucru rămânea cert: el era mort. Dar de ce l-ar fi omorât și cine? Și de ce n-o omorâse și pe ea? Poate că fusese un accident, i se făcuse rău și sunase la Ambulanță. Nu se îndoia că era *el*, după haine, după breton, după geanta de care nu se despărțea niciodată.

Se examină din nou în oglindă. În ciuda situației grave, noua față îi face bine. Cum poate să se bucure, să-și savureze chiar această cucerire profană, când *el* este mort?! Și totuși în carne, în fasciile mușchilor îi răsăriseră minuscule flori, care continuau să crească într-un ritm nebunesc.

Patul în care-a dormit noaptea trecută avea o istorie de calitate, iar oamenii care trecuseră prin el țesuseră vise care acum erau întipărite pe fața ei. Amintirea patului cu satrapi care păreau coborâți de pe mânăstirile gotice îi dă fiori, îi aduce un clocot în gât.

62 de zile a căutat o cale să ajungă la el. În urmă cu două luni nu era decât o impresie. Știa că acolo, într-unul din blocurile de la Unirea, se află un *pat*. Îi simțea respirația, dorințele. Își dăduse seama că o așteaptă, că e mai mult decât întâlnirile anterioare. În fiecare zi a trecut pe acolo, încercând să-l localizeze, să calculeze cu aproximație distanța, să înțeleagă riscurile. S-a strecurat în bloc pe lângă niște tipi cu un copil în căruț, prea atenți la copilul lor ca s-o mai vadă, înfășurată într-o rochie lungă, cu glugă, cumpărată chiar în ziua aceea din H&M, o haină de un bleumarin ponosit, care o făcea să se simtă protejată și curajoasă. A luat-o pe scări, iar pe măsură ce urca liftul pe lângă ea, pe acea scară în care lumina părea feliată, a intuit că patul e foarte aproape. În capătul scărilor, la etajul al doilea, se auzea foșnetul, se simțea boarea acelei lumi fermecate, și odată cu ea vacanța la Valea Stanciului, camera cu pantofi.

2

Prima întâlnire cu patul a fost demult, într-o vacanță de vară când au trimis-o la Valea Stanciului. Vacanța de după primul an de

liceu. Era tunsă castron, ca un franciscan pictat pe marginea unei cărți, iar tanti Lionica, mătușa la care urma să petreacă o lună de zile, era mai scundă ca ea, ceea ce o făcea să se simtă importantă la modul cel mai stupid. Casa acestei mătuși părea infinită pe atunci, un căsoi cu tavane înalte și multe încăperi care nu foloseau la nimic. Mici holuri de trecere, unele mai mult niște magazii, cu obiecte ciudate – sfeșnice, pălării care unduiau ca pisica-de-mare, moi, vinilinate, făcute dintr-un material dispărut în ziua de azi, ceasuri de toate mărimile, râșnițe tubulare, aurii, cu mânere de fildeș, păpuși prăfuite și triste. În multe camere dormeau coșuri cu nuci, sub mese lungi pe care se uscau alte fructe. Dar cea mai uimitoare era camera cu pantofi, o încăpere care pe vremuri fusese prăvălie, cu ieșire la stradă, unde Lionica strânsese toată încălțămintea care trecuse prin casă, în special pantofi de toate culorile, așezați pe rafturi care acopereau pereții până-n tavan, foștii pantofi ai fetelor ei, care fete continuau să plutească prin cameră, siluete de spumă, încă legate de acei mulți pantofi, unii cu tocuri subțiri ca niște stilete, alții ortopedici sau militărești, pantofi de piele care bătuseră pavajul orașelor, ghete și botine de catifea, sandale romane cu șireturile strânse ghem lângă ele, cizme înalte ori galoși măslinii. Iar pe lângă perechile ordonate în rafturi se înălțau câteva grămezi, în special papuci cu mărgele, balerini de mătase și pantofi de lac cu nasturi și catarame, sute de

încălțări care au făcut-o să nu mai iasă din cameră. Ferestrele dădeau spre grădină, iar lângă pervaz era patul, pe care inițial l-a ignorat, fiind cu totul interesată de încălțări. Mai întâi s-a plimbat prin fața rafturilor, apoi s-a așezat pe podea. Era o încăpere cu dușumea veche, vopsită cândva în verde, acum pe alocuri decolorată de cât fusese frecată de-a lungul timpului, iar locurile albite o făceau să arate ca o hartă medievală.

Câteva zile a probat pantofi, punând deoparte perechile pe care avea de gând să le ceară la plecare, mai mult ca să le salveze. Camera i se părea o închisoare, în care singurul semn vital venea de la tufa de liliac lipită de geam.

Într-o după-amiază în care obosise să mai încerce pantofi, s-a lăsat cu neglijență pe pat, fără măcar să-i arunce o privire. Acesta a fost începutul. Deschizi o ușă și totul se schimbă. Urci într-un autobuz și nu te mai poți întoarce de unde ai plecat. Pentru ea a fost primul pat din seria paturilor care au schimbat-o definitiv. Mai întâi a auzit o șoaptă și a întors capul spre geam. Liliacul dormea nemișcat, iar dincolo de el, cerul verii părea nesfârșit. O clipă numai, pentru că imediat au început foșnetele, o mișcare de crengi, o fojgăială de frunze. S-a ridicat arc și-a cercetat camera. Pe lângă pereții tapetați cu pantofi ponosiți se ridica praful. Ochii i s-au întors la fereastră, și atunci a văzut patul. Îngust, cu o singură tăblie, rotunjită, împodobită pe margine cu un arc dantelat. Fusese

pictată, dar cu timpul culorile se ofiliseră, supte în fibra întunecată a lemnului. Privită cu atenție, lăsa la vedere o dansatoare în fustă roșie și un cobzar cu jumătate de față. Diadema tăbliei, cândva vopsită cu bronz auriu, era doar o gioarsă pătată de muște. Celălalt capăt al patului, scurt și drept, se înălța de-o palmă deasupra saltelei. A ridicat pledul și a cercetat rama din același lemn, de un maro care bătea pe alocuri în galben. Salteaua, probabil mai nouă, era ceva mai îngustă ca patul, iar sub ea, în lumina puțină, se vedea o literă încercuită, semnul proprietății. În sânge i se lăsase o moleșeală, un fel de ființă umbroasă căreia nu putea să-i reziste. Foșnetul amplu, ca de dumbravă înaltă, venea de undeva de aproape. Nu era singură. Picioarele i se mișcau fără efort printre umbrele albe ale unor persoane pe care nu putea să le vadă distinct. Apoi totul s-a limpezit. Era pe-o stradă largă și atât de curată, ca o pârtie săpată în cretă. Pe margini fluturau frunzele unor pomi acoperiți de ghimpi mari, sute de trunchiuri care se vedeau peste tot, o pădure care unduia incredibil de lent, în același timp, în aceeași direcție. Păreau niște copaci dansatori, iar pe strada pustie venea spre ea o siluetă, o pată mai mult, ca o frunză luată de vânt.

Când s-a trezit era întinsă pe pat, cu toate că, știa bine, înainte de asta stătea aplecată, privind litera de sub saltea.

Liliacul din geam părea înghețat. Se înserase, iar Lionica striga după ea.

Visul scurt, care nu spunea multe, i se înșurubase în creștet, lăsându-i o impresie vie, de lamă înfiptă în carne. Îi părea rău că se trezise înainte să vadă ca lumea silueta care plutea ca o pană. Poate nici nu era om.

Când a dat cu nasul de Lionica, aceasta a tresărit: tu ești, Flori? a șoptit ea, împrăștiind în jur o teroare de spumă. Și, într-adevăr, avea de ce să întrebe. Și-a dat seama de asta după ce s-a uitat în oglindă. Pe față i se instalase o lumină, poate din cauza bretonului deranjat, dar nu numai, era ceva mai mult, o seninătate pe care nu-și amintea s-o mai fi avut pân-atunci. Pe urmă a realizat că în fiecare zi fizionomia i se schimba, după fiecare întâlnire cu patul.

Chiar de a doua zi s-a mutat în camera cu pantofi. Nu se poate, a protestat Lionica, pe acolo n-a mai făcut nimeni curat, și, stânjenită de zâmbetul disprețuitor al lui Flori, a adăugat: s-ar putea să fie și purici!

În primele zile l-a cunoscut pe omul din pat. Era un tip slab și trist, iar așa, la prima vedere, arăta ca o lingură de lemn uitată la soare. Vorbea mult și atât de încet, încât Flori nu înțelegea nicio vorbă. Totuși, după fața lui afectată, părea că i se întâmplase ceva grav, un lucru care n-o privea doar pe ea, ci în care era implicat întreg mapamondul. Alerga printre

umbrele albe, pe sub copacii care dansau. La fiecare întâlnire era grăbit, disperat, cum nu mai văzuse pe nimeni. Îi auzea glasul stins, subțirel, fără să înțeleagă ce spune.

Întâlnirile erau la fel, cu nicio deosebire, dar partea importantă venea la trezire, când alerga la oglindă și de fiecare dată, invariabil, era curentată de noua figură, care îi arăta cele mai ascunse gânduri, părți ale sale, doar bănuite pân-atunci, uitături de câine bătut, de potaie sau de milog care se gudură pentru o bucățică de pâine, „fețe" pe care le ura și pe care ar fi vrut să le îngroape cu totul, când era detestabilă, incapabilă să impună respect, semănând cu o țoapă pe fața căreia se văd toate defectele părinților, bunicilor, ale întregului neam. Dar mai erau și-alte lucruri, la care visa, fără să fi avut încredere că le va scoate la suprafață, că le va arăta lumii în vreun fel. Uneori ochii i se lărgeau ori sprâncenele păreau prelungite. Părul putea să fie moale sau să se ridice aspru, ca la arici. Dar cele mai spectaculoase schimbări aveau loc în zona nasului, asupra căruia avea impresia că pierduse controlul. Nasul, pe care mereu îl urâse, grăsun și fără detalii, se subția, în lumina topită a după-amiezii pielea devenea transparentă. Erau momente în care nările se conturau crenelate, iar alteori arătau ca niște butoniere discrete. Putea fi *vesel* ori copleșit de *tristețe*. Oricum, de la nas pornea totul. Pe lângă nări se adâncea pielea ori, dimpotrivă,

arăta ca o spinare de rac ieșită din nisip după o ploaie de vară.

În rest totul era întins, nicio adiere nu părea c-a trecut vreodată peste obraz. Apoi mai era și gura, schimbată și ea după fiecare întâlnire cu omul din pat, fie invizibilă, ca firul de ață afundat în budincă, fie înflorită, botoasă. Buza de sus făcea uneori urechi de vulpiță, iar în colțurile gurii dormeau perle sau alteori vedeai păsări care-și luau zborul, speriate de bombe.

Vacanța petrecută la Valea Stanciului a scos-o dintr-o viață lipsită de sens și-a aruncat-o într-o aventură din care nu mai era cale de-ntoarcere.

3

Aproape o lună a dormit în patul pe care Lionica îl avea din copilărie. Zilele acelei vacanțe s-au dilatat, iar acum, când se gândește la ele, îi apar în memorie lucruri fără importanță, cum ar fi un flacon de Apidermin uitat pe pervazul ferestrei. La ce i-o fi trebuit Lionicăi? Poate cineva îl uitase acolo, altă nepoată, în altă vacanță. Pe-atunci însă nu se gândea decât la bărbatul din pat. Dacă era cineva din familie? Poate unul din morți, proprietarul adevărat al casei, al patului?

– Tatăl meu a construit casa, i-a povestit Lionica, iar pe locul ăsta, zicea el, a fost înainte o piață. Cât despre morți, am avut un văr care a murit tânăr.

Flori voia să știe cum arăta mortul. Era înalt?

– Sigur.

Lionica privea aiurea spre altă lume, iar pentru un timp, silueta vărului a intrat în cameră, ca nu după mult să-l vadă într-o fotografie arsă de timp, cu două degete mai înalt decât Lionica, ceea ce însemna că nu era nici măcar cât Flori. Un pitroc negricios cu fața umflată. În niciun caz nu era bărbatul din pat.

Zilele treceau, și fiecare întâlnire cu patul devenea mai intensă, mai captivantă. Drumul alb, care la început părea nesfârșit, cobora la un moment dat, ocolind dumbrava, poate chiar pierzându-se, cum sfârșesc drumurile de țară. Copacii cu frunze mici, ca ale salcâmului, se legănau într-un anumit ritm. Mișcarea asta avea o logică, fără îndoială. Înalți, țepoși, cu niște păstăi cafenii care fluturau, deși ea, ca vizitatoare, nu simțea nicio adiere în obraz. Nu bătea vântul, nu se furișa curentul sau amenințarea cuiva. Până la capătul lumii erau doar copaci, care dansau într-o lumină lăptoasă uneori, alteori limpede, organza gălbuie. Pe trunchiurile subțiri și înalte, țepii lungi scânteiau, iar printre frunzele ciripitoare răbufnea un fum de țigară.

– Cu păstăi uscate? se mira Lionica. Și cu țepi? Ăsta nu poate să fie decât roșcov sălbatic! Când eram mică înșiram roșcovele astea, făceam șiruri sau buchete, în special pentru Moșii de vară.

Flori a tastat în viteză, iar sub bretonul care în ziua aceea arăta ca o tufă s-a aprins o lumină. Dumbravă de roşcovi!

– Dar cum de visez eu chestia asta? Ce înseamnă să visezi întruna roşcovi sălbatici?

Lionica scotea câte un chicot, era normal, zicea ea, pentru că nu mănânci seara! Deşi Flori nu visa noaptea, ci mai degrabă la prânz, când lumina năvălea prin crengile liliacului, iar podeaua ofta ca pâinea scoasă dintr-un cuptor. Printre pantofi pluteau visele celor care îi purtaseră, iar uneori se auzeau lipăielile unor tălpi goale lovind podeaua, tropăind în tăblia patului în timp ce Flori era gata s-adoarmă – sau nici măcar, rămânea de multe ori cu ochii-n tavan, prinsă de notele joase ale păstăilor, de clipocirea frunzelor mici. Bărbatul cu ochii lui disperaţi continua să vorbească, iar muzica roşcovilor îl acoperea. Era un fel de dispreţ în foşnetul lor, nu unul răutăcios, mai mult o ironie ostentativă, care o contaminase, încât chiar de pe atunci a început să-l privească de sus, să se alieze cu ironiile roşcovilor, de multe ori ignorându-l ori bucurându-se de faţa jignită, de ochii înveninaţi.

Vacanţa s-a dus, iar Flori a luat cu ea amintirea patului şi după-amiezile fără timp. Nu-şi imagina pe atunci că tăblia lui dantelată avea să treacă treptat în lumea fantasmelor care te bântuie, de care nu poţi să scapi toată viaţa.

4 Deși-și propusese să se întoarcă pe la finele lui octombrie, n-a mai făcut-o. Școala, temele din ce în ce mai stupide i-au scos patul din minte, iar dintre toate, dimineţile au băgat-o într-un coşmar. Sculatul devreme era o tortură. Deși punea alarma în mod conștiincios, dimineața, când telefonul îi dădea deșteptarea, mii de musculiţe îi intrau în urechi. Și-apoi erau bombănelile din pereți, care-i stricau toată ziua. Blocurile sunt făcute din oameni nemulţumiți, din cauza asta în orice baie de bloc se aud plescăieli. Multă lume crede că pereții blocurilor sunt subțiri pentru c-au fost făcuți în bătaie de joc. De fapt, în ei trăiesc oamenii-guşter ori oamenii-gândaci, oamenii-urechelniță. Plângăcioși pe care Flori îi asculta în vremea școlii, dimineață de dimineață. Resemnată, somnambulică. Așa pleca zilnic la școală. Taică-său, cu obrazul ras ca rigla ei învechită, conducea Matizul pe același traseu de jumătate de oră, din spatele blocului lor și până în poarta liceului. Și după aceea urma tăcerea, de fapt toropirea în balcoanele invizibile de pe frunte, unde se derula toată viața ei viitoare, niște logii care porneau de la tâmple, rotunjite deasupra băncilor, până la catedră, spații de tihnă și de visare. Balcoanele verzi ale consolării. Șase sau șapte ore nu se mișca din bancă decât ca să folosească toaleta, activitate și ea intrată în rutină, încât, dacă ar fi întrebat-o taică-său cum arată chiuvetele școlii, n-ar fi

știut să răspundă. Dar, bineînțeles, n-o întreba. Tatăl lui Flori vorbea puțin. Îl vedea dimineața proaspăt ras, cu obrazul lustruit ca o scândură, și-l mai vedea seara, uneori noaptea, cu niște beri la bord sau puțind a cârnați și a mai ce crăpa în el pe unde umbla, probabil la curve, se gândea Flori fără părere de rău, de fapt i-ar fi plăcut ca el să se destrăbălеze puțin, în compensație că Magda îi părăsise – și pe el, care în opinia ei arăta încă bine, dar și pe ea, care avea la momentul acela paisprezece ani. Ești mare, i-a spus Magda, n-ai tu nevoie de mine, și oricum vorbim la telefon ca și până acum, nu-ți fă griji, că nu plec pe Lună, ci tot aici la Sevilla, unde o să vii și tu în vacanțe, ce, nu-ți prinde bine o vară în Spania?! Să fim serioși! La anul o să fii la liceu... Nici n-o să mai vrei să știi tu de mine! Când ajungea aici cu discursul, întotdeauna trăgea un fum fără să-și dezlipească fața din telefon, cu buzele mov învăluite în aburi – așa o s-o țină minte în veci.

Tatăl ei, cu părere de rău trebuia să recunoască, era cam prost. Cu el semăna Flori, revelație care-i aducea o amăreală în gât. Tatăl ei prăjea ouă dimineața pe aragazul care împlinise o sută de ani, trăgând în același timp din țigara ținută la oarecare distanță, ca o cocotă din filmele vechi – un tip chel, fumând lângă tigaia albastră. Cum putea să creadă că omul ăsta se duce la curve? Poate era poponar. Și asta ar fi fost mai bine decât realitatea lui

simplă, care însemna că, după ce termina de numărat paginile, după ce ieșea de 7 ori la fumat, după ce se mai învârtea prin chichineața aia căreia el îi spunea „birou", aducea mașina acasă, în spatele blocului, și, fără să mai urce măcar s-o întrebe pe Flori de sănătate, o tulea la Doi mici și-o bere să se afume bine de tot, cu încă doi proști ca și el. Și-l mai vedea seara târziu, un pic amețit, zâmbind spre ea, întrebând-o de formă dacă mâncase, și se încuia în dormitor, se masturba poate, se uita pe net sau ce făcea. Ziua era încheiată, în tot cazul, iar a doua zi îl găsea în bucătărie, lângă aragaz, ținând delicat între degete o țigară cu filtru de un alb terfelit.

Așa a trecut toamna, așa a trecut iarna. Când să se mai gândească la pat? Dar noaptea, înainte s-adoarmă, își amintea dumbrava de roșcovi – gazată, luminată de baloane de fluor.

Prin aprilie, înainte de vacanța de Paște, i-a dat SMS în timpul orei de mate să iasă din clasă. Era ceva important. Niciodată n-o sunase la școală. Și nici ea nu-l suna la serviciu. Chiar când îi era rău, o tăia de la școală și pa!

A alergat la toaletă și l-a sunat, așteptând cu înfrigurare s-audă click-ul în telefon. Deși între timp se mai liniștise. Ceva îi spunea că taică-său era bine, de vreme ce îi dăduse SMS. Dar dacă avusese vreun accident?

– Tata?

Ce absurd! Îl suna, știa bine cu cine vorbește, și totuși întreba dacă era el, ca și cum telefonul lui s-ar fi aflat în labele unui criminal care-și bătea joc de ea.

– Stai liniștită, a șoptit el, nu e grav, voiam să-ți spun că a sunat Magda.

Asta era culmea! Pentru ce-o scosese din oră! O libarcă, una dintre acele vietăți ascunse în creier, a crescut brusc și a explodat între ochi. Dar taică-său a continuat cu aceeași voce pe care o avea și în bucătărie, dimineață de dimineață: a murit tanti Lionica! Săraca! S-a dus!

Știrea morții ei a coborât lin din tavanul toaletei, și odată cu ea patul, cu tăblia plină de bezne, cu dansatoarea și cobzarul cu jumătate de față. Cum de uitase? Dumbrava de roșcovi se mișca lent undeva în spatele ochilor, într-o minusculă încăpere a creierului, teleportată acolo din altă lume, din altă viață, poate de pe altă planetă.

5 Drumul până la Valea Stanciului a fost lung, iar ei au ajuns direct la înmormântare. În cimitir bătea vântul perfid de aprilie, iar lângă groapă, înșurubată parcă, Magda surâdea împopoțonată cu o pălărie de voal. I-au făcut un semn mic și au rămas la oarecare distanță, ca doi intruși, sub privirile edificate ale celor maximum zece persoane care veniseră să fie martori la îngroparea cadavrului. Abia prin

mărturia lor lumea din Valea Stanciului va accepta în sfârșit că Lionica murise.

Când a intrat în casă, pe care n-o mai văzuse de aproape un an – ca să fim exacți, de opt luni, nici nu știe cum de trecuseră –, un fior a oprit-o pe loc. Era întuneric, iar mirosul de lucruri uzate ducea mai departe efigia Lionicăi, pașii ei mici.

Cu toate că Magda îi vorbea în ureche, povestind câte obstacole întâmpinase ca s-o ducă la spital, ca s-o trateze, deși era clar că nu se mai putea face nimic, mai ales într-o țară împuțită cum e a noastră, cu tot bombardamentul de vorbe al Magdei, picioarele o duceau spre camera patului. Ușa părea julită ca și cum trecuse o remorcă pe lângă ea. Prin fereastră intra lumina ca praful de vară, în valuri subțiri, iar din pereți, pantofii, aliniați și cumințí, arătau ca ochii unui monstru bolnav. Pe podeaua albită se proiecta umbra tufei de liliac. Mai întâi a făcut ochii mari, apoi miliarde de fluturi i-au ieșit prin urechi.

– Unde e patul?

Magda, nedumerită, a clămpănit întrerupătorul, iar sub micul bec, acoperit de răutățile lumii obscure, camera arăta ca un hambar.

– Ce-ai făcut cu patul?

– Ce te privește? Ce treabă ai tu...?

– E patul meu.

După cum se rățoia, în mod evident Flori era răvășită, iar Magda, de consternare, arăta ca un bătrân mexican cu pălăria căzută pe ceafă.

– Era aici un pat de lemn, cu o tăblie rotundă.

Ar fi vrut să spună despre roșcovi, despre bărbatul din pat, dar câteva persoane venite la parastas se holbau la ele din ușa deschisă.

– Patul nu mai e! L-am dat.

Flori a ridicat vocea. Voia să știe exact unde, cui. Câteva babe ascultau cu gura căscată. Era clar că le părea rău de ea.

Magda i-a amintit că Lionica fusese mătușa ei, că oricum ea moștenea totul și avea tot dreptul să facă ce voia cu lucrurile din casă. Flori țipa, neținând cont că taică-său o ruga să tacă din gură, deloc interesată de argumentele Magdei. Și atunci cineva a mormăit din ușă, poate prietena din copilărie a Lionicăi, cine știe, cineva care dormise în acel pat, o gură din umbră, a spus că patul nu mai era de-o lună de zile, îl luase domnul Ramón!

– Care Ramón?

Ochii lui Flori erau gata să iasă din cap, iar Magda, în sfârșit, înțelesese cât de important era patul pentru ea.

– I l-am dat lui Ramón, *mi hija*, a fost singurul lucru care i-a plăcut. Lui – căruia nu-i place nimic de la noi, că are acolo de toate, lui – care mi-a dat tot ce i-am cerut până acum, și telefonul tău, de exemplu –, omul ăsta a vrut și el ceva, iar acum tu îmi cânți tarantele!

Flori a plâns, parastasul oricum era sumbru, iar toată băbimea l-a lăudat pe domnul Ramón

care a făcut multe pentru răposata în ultima lună. Fără el nu mă descurcam, a precizat Magda, care continua să poarte pălăria ei caraghioasă. Un cadran de sârmă o făcea să se miște de câte ori întorcea capul.

– Pe noi de ce nu ne-ai chemat? a oftat Flori, iar Magda a făcut o grimasă, aruncând ochii spre fostul ei soț, care stătea obidit în celălalt capăt al mesei.

Când au fost gata de plecare, i-a pus un deget în piept:

– Să știi c-o să mă duc după el! Patul ăla înseamnă foarte mult pentru mine.

Magda a dat ochii peste cap, în timp ce niște voci obscure din grupul pomanagiilor au îndemnat-o pe Flori să nu facă asta, iar taică-său a trecut la volan.

Dar o mogâldeață s-a furișat pe bancheta din spate – duceți-mă și pe mine până la... a mormăit ea un nume, care s-a stins în mișcarea de fuste, sub căderea unui teanc de pliante pe care taică-său le ținea întotdeauna pe bancheta din spate. Era o femeie a cărei vârstă se topise între multele haine – un batic galben, aproape alb, acoperit de alte pânzeturi ale căror colțuri dispăreau în pulover, o haină diformă, ca o grămadă de muște gazate.

– Când eram mică, a-nceput ea să povestească, am mers cu mama la Lionica, pentru că și pe mă-sa tot Lionica o chema, ca pe moarta, s-o

odihnească cine-o mai odihni-o, şi-am dormit o noapte în patul ăla!

Lui Flori nu-i venea să creadă, abia acum o remarca pe femeie, care arăta ca un gândac învelit într-o zdreanţă. Doi ochi care făceau eforturi ca să fie crezuţi şi nişte buze albite, probabil de cât dârdâise pe la pomană.

– Patul ăla, a continuat ea, nu era de pe lumea asta, tocmai de-aia se bătea lumea să doarmă în el. Dacă apucai să te culci, îţi visai viitorul, norocul. Dar ştii şi matale, că de-aia-ţi părea rău după el! Şi ştia şi mătuşa matale, Lionica, mi-o aduc aminte, cât de mititică era, stătea lângă prag şi aduna banii. Că plăteai ca să dormi o noapte în el! Nu mai ţin minte cât a dat maica, dar cred ca au fost nişte bani pe care îi adunase toată vara, că se pregătea de mult timp să prindă rând. Nici nu ştii câtă lume s-a procopsit după ce-a dormit o noapte la Lionica!

Flori asculta aiurită, nevenindu-i să creadă că femeia asta, o babă aproape moartă, avusese şi ea o mamă, pe care o vedea încă alergând să adune ban lângă ban ca să doarmă o noapte în dumbrava de roşcovi! Plus Lionica, mică şi şmecheră! Ştia prea bine, dar nu-i spusese nimic!

După felul în care se uita, întoarsă peste scaun ca să audă mai bine, baba a înţeles că putea să continue:

– Şi ne-am culcat, dar, pentru că n-a putut să plătească şi pentru mine, am dormit amândouă. A şi zis Lionica: o să vi se amestece

visele! Trebuia s-o lași altă dată pe fată – adică pe mine –, că e mică, mai are timp. Ce să mai spun!? Era ca la hotel, o cameră micuță, cu un pat nu cine știe ce, mi s-a părut c-avea tăbliile cam pline de jeg.

Flori voia să protesteze, dar, răzgândindu-se, i-a făcut semn să spună esențialul, ce visase, ce se întâmplase în noaptea aia.

– Să mă lași aici, lângă poartă, l-a apucat femeia de umăr, iar tatăl lui Flori, care părea că nu ascultase, a oprit mecanic pe marginea drumului. Se așteptau să coboare, dar baba, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, a povestit mai departe: Eu am visat un băiat cu ochi albaștri, pe-o bicicletă. Venea spre mine zâmbind. Iar mămica zicea că era într-un magazin, voia să ia ceva, dar uitase banii acasă. Când a ieșit, a văzut băiatul pe bicicletă, tot ăla pe care-l visasem și eu! M-a apucat râsul și-am întrebat-o: avea ochi albaștri?

Baba tăcea tocmai acum, încât Flori a fost nevoită s-o-ntrebe dacă visul ăla se împlinise.

– Da, așa a fost, s-a înseninat ea, a venit pe-o bicicletă și m-a cerut de nevastă. Numai că avea doar un ochi albastru, iar celălalt – nu-l mai avea. Unde ne-am culcat în același pat! Mama a murit la scurtă vreme, ducând pe lumea cealaltă un ochi de ființă fără păcat. Aia e cu patul ăla, fetico, bine că l-a luat domnu' Ramón, să nu-ți pară rău!

Voia să mai întrebe ceva, dar femeia coborâse și-alerga către poartă, iar în jurul ei creșteau

niște aripi de ceață. În zare se întindea cimitirul. Unde se ducea baba asta așa de târziu? Peste sat se lăsa noaptea, iar silueta bătrânei părea de mult dizolvată în ultimii stropi de lumină.

6 Pierderea patului a afectat-o mai rău decât își imaginase, mai ales că și amintirea acelei veri se schimbase în multe privințe. Uneori i se părea că dumbrava de roșcovi îi vorbise ori că bărbatul din pat rostise un nume sau poate doar un cuvânt pe care, dacă n-ar fi fost atât de indiferentă, l-ar fi notat, l-ar fi căutat în dexonline.ro, pe telefon! Luni lungi s-a uitat după roșcovi, care nu semănau, mai ales în fotografii, păreau tufe, n-aveau nicidecum eleganța care i se întipărise în minte. O singură dată a ajuns la o fotografie, un drum îngust de țară care era străjuit de roșcovi sălbatici înalți, maiestuoși.

În fiecare săptămână îi dădea SMS-uri Magdei s-o întrebe de pat. N-ai idee, Flori, cum e. Nu pot să-l întreb. Oricum, patul nu mai există, și să știi că, dacă mai aduci vorba de el, nu-ți mai răspund! Ce vrei de la mine acum? S-a dus, gata! Îți fac pe comandă alt pat!

De aici, Flori oricum nu mai citea. I se părea că Magda minte, ca de obicei, iar în vacanța de vară a plecat în Spania cu gândul să recupereze patul de la Ramón.

Nu mai fusese niciodată acolo și, dacă n-ar fi fost dumbrava de roșcovi, n-ar fi ajuns nici acum.

Evident, nu locuia în Sevilla, ci la El Palmar de Troya, un sat, e adevărat, mai dichisit, dar tot sat, care nu se compara cu Bucureștiul de unde fugise, iar Ramón era un țărănoi cu fața roșie de cât vin turnase pe gât! Râdea des, arătând niște dinți galbeni, mari.

– Întreabă-l unde mi-e patul!

– S-o crezi tu! Ți-am spus: nu-l întreb. Iar dacă tu aduci vorba cumva, s-a terminat! Nu mai pupi Spania! Nu-ți mai trimit niciun ban. Pentru niște scânduri cu păduchi, *hija*! Gândește-te!

– Lumea venea pe timpuri să doarmă în el ca să viseze... și plătea bani!

– Prostii, iubita! Cine ți-a spus? Lionica? Mă-sa era cam nebună și escroacă, să știi! Conăcea lumea, până când a venit miliția într-o zi și era s-o bage la zdup! A trebuit să dea niște bani înapoi... Dar până la urmă s-a potolit, iar Lionica, săraca, n-a mai vorbit niciodată! Și mi se pare că nici nu era patul ăsta! Oricum nu contează! Crede-mă și pe mine o dată în viață, ai încredere în mine, nu mă mai flocăi!

Magda muncea la magazinul familiei, mai mult un chioșc cu brânzeturi și lapte. După cum observase Flori, nu era nici măcar vânzătoare, ci descărca marfa și aranja cutiile în magazia din spate, spăla podelele și geamurile și fiecare cutie din raft, iar când termina treaba alerga la ferma de capre, unde Ramón, îmbrăcat cu o salopetă de cauciuc, fluiera pe lângă niște cazane cu lapte, urmărind plictisit elicea care

cobora periodic. Magda își schimba hainele, devenind și ea ca Ramón, cosmonaut sovietic, și alerga la smântână. Acolo, în mica fabrică de brânzeturi, unde pătrundea din apropiere behăitul de capre, Flori l-a încolțit pe Ramón.

– Unde e patul, spune-mi Ramón, ce-ai făcut cu patul meu, pe care l-ai luat de la Valea Stanciului?

Ținea telefonul sub nas, citind cuvintele pe care i le afișa telefonul, iar Ramón, arătându-și dinții lui galbeni, i-a răspuns cu toată bunăvoința la care ea nu se așteptase.

– Ah! Patul?! N-am putut să-l trec peste graniță, *niña*!

Flori a aflat că oricum luase numai tăblia, și aceea oprită de vameși, de fapt chiar el o coborâse din camionetă și o lăsase proptită lângă un coș de gunoi.

– Iar restul?

– Ce rest?

Ramón era nedumerit cu adevărat.

– Restul patului: rama, cealaltă tăblie...

– Întreab-o pe Magda! Cred că a ars, l-a pus pe foc pe la bucătării!

– Și chiar așa! De ce-aș mai fi păstrat niște scânduri? se holbase Magda la ea. După ce Ramón a luat tăblia, restul – lemn putrezit – nici de foc nu mai era bun! A ars cu alte lemne, cumpărate de mine, din banii mei! Ai idee câtă mâncare am avut de făcut? La priveghi, înainte de înmormântare, pentru femeile care-au ales grâul și pe urmă pentru pomană... Ce știi tu!?

Ca să nu-ți mai spun că, după ce-am adus-o de la spital, nu știu de ce, a vrut s-o punem pe patul ăla! A murit pe el, *hija*! Înțelegi? E pat de mort!

Cu toate că povestea era încheiată, a continuat căutarea tăbliei. Taică-său, după ce stătuse cu gura pe el zi de zi, a făcut un drum la Arad să stea de vorbă cu vameșii. Totul zadarnic. Roșcovii dansatori, bărbatul pițigăiat și toată vraja unei veri se pierduseră din cauza ei, pentru că uitase de pat. Însă amintirea roșcovilor a bântuit-o ani lungi, tot liceul. Adeseori îi veneau în minte mișcările crengilor, și începea câte o poveste întortocheată, un drum lung prin pădure, unde întotdeauna o aștepta o persoană incertă ori o întâmplare care-i dădea fiori, un obiect straniu, acel *ceva* care te scoate din mizeria omenească, făcându-te să fii mai mult decât ceilalți, să ai un teritoriu al tău, la care să vină lumea și să se uite printre gratii cu jind. Povestea patului îi umfla penele, dar n-o făcea niciodată să zboare. Evenimentul mult așteptat nu mai sosea, exact ca atunci când istoria n-are final și rămâne doar un maidan, unde răsar buruieni otrăvite. Or, Flori nu avea deznodământ la poveste.

7 Pe la sfârșitul liceului a observat că taică-său lipsea din ce în ce mai des de acasă, iar seara nu mai venea afumat. Căra după el o geantă, și era imposibil să afle la ce-i trebuia. Am niște lucruri, ceva pentru muncă, îi spunea

el, cu toate că se vedea de la o poștă că minte. Apoi, într-o dimineață, pe când urca în mașină, a văzut o eșarfă pe bancheta din spate. În sfârșit avea o aventură și el! Totuși, voia amănunte. În camera lui, printre teancurile de flyere și afișe, a găsit un carton cât un laptop pe care taică-său se semnase în multe feluri, cu înfloriturі ori doar cu inițialele, mâzgălind ceva indescifrabil sau doar cu numele de familie. Apoi, de câteva ori la rând trona o semnătură foarte pompoasă, de scriitor. Descoperirea a făcut-o să râdă, mai exact, să rânjească. Ce-i trebuia lui semnătură? Unde se semna el? Nici măcar pe carnetul de note nu fusese în stare. A lăsat un „S" neglijent pe la începuturi, apoi gata – nici nu i-a mai cerut să semneze. Putea să tragă și ea, să șerpuiască o linie, doar nu era vreo tâmpită. Dar semnătura pe care o descoperise era elaborată, incluzând ambele nume împletite ca o jerbă, cu ochiuri și panglici.

Eșarfe, semnături, plus geanta, care devenise un fel de bagaj zilnic. Ceva se întâmpla cu el, iar de la un timp intrase la gânduri, remarcând și alte schimbări. Avea cearcăne, dar uneori părea machiat, iar în torpedoul mașinii ținea niște mănuși de vampă, lungi, din dantelă. Bineînțeles, nici la întrebarea asta nu-i răspunsese.

Totul a ajuns la limită într-o dimineață, când s-a furișat cu noaptea în cap. Pe masa din bucătărie îi lăsase un bilet, anunțând-o că va trebui să ia tramvaiul, în dimineața aceea nu

putea s-o ducă la școală. A alergat la fereastră, și pe sub copertina blocului l-a văzut aruncând geanta în portbagaj. Nu se luminase ca lumea. Unde dracu' putea să plece la ora aia?

Flori și-a tras treningul și a luat-o la fugă pe scări, oprindu-se din etaj în etaj ca să vadă când pornește mașina, iar când a ajuns în fața blocului a apucat să vadă direcția. O luase spre Foișor, nicidecum spre Obor, cum ar fi trebuit dacă era vorba de muncă.

S-a întors seara ceva mai devreme, și, de cum a intrat pe ușă, a cuprins-o un val de emoție. El surâdea cu chelia albită, căci se răsese pe cap. Părea un pic mai înalt, iar în urma lui parcă pășea cineva. Flori a tresărit. Amintirea patului, cumva legată de noua lui față, a coborât ca o umbră. O clipă, nu mai mult. Dar suficient cât s-o tulbure, cât să-i aducă o coadă de șarpe care-i amintea că povestea ei rămăsese fără sfârșit.

A întrebat-o din ochi dacă e ceva în neregulă și i-a sunat telefonul. Din camera lui nu se prea auzea, își luase măsuri, așa că n-a surprins decât începutul: „S-a întâmplat ceva?"

Ce putea să se *întâmple*?! Și cine l-ar fi sunat pe el seara? Singurele evenimente ale telefonului său erau când suna Magda. Dar pentru asta nu trebuia să se închidă în cameră!

În dimineața următoare a dus-o la școală, iar la despărțire l-a întrebat la ce oră vine acasă, ceea ce era neobișnuit, așa că a dat din umeri,

apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte: vin târziu, Flori, să te culci. Și să fii cuminte.

Asta era culmea! Cine vorbea despre cumințenie!

Un timp nu s-a mai întâmplat nimic, plus că a venit săptămâna cu testele și alte tâmpenii.

În clasa ei nu era nimeni cu care să fi schimbat mai mult de două cuvinte, și în general nu vorbea cu nimeni, mai ales în școală, care era doar un loc unde-și petrecea diminețile.

Sâmbătă au sărbătorit la Pizza Hut doar ea și taică-său. El își cumpărase de undeva un tricou pe care scria cu litere albe *to be normal is boring*. Nu era stilul lui. Nu-i plăceau hainele pe care scrie ceva, prin urmare, îl primise cadou. Cum mânca, legumind topping-ul, cu tricoul penibil și țeasta rasă, părea picat dintr-un film, înlocuit cu altă persoană.

Restul zilei a fost fad, iar seara s-a culcat mai devreme, după ce a avertizat-o că duminică o să fie toată ziua plecat.

Flori a dormit iepurește. Îl auzea mișcându-se în camera lui, iar din când în când vorbind, poate iarăși îl sunase acel *cineva* care se băgase în viața lui. Dimineață s-a trezit speriată că l-a ratat iarăși, era târziu, trecuse de zece jumate. Dar, spre surprinderea ei, l-a găsit în bucătărie, fumând lângă tigaia albastră.

A ieșit fără mașină, semn că nu se ducea prea departe, purtând pe umăr geanta cu lucruri

misterioase, îmbrăcat cu același tricou pe care scria *to be normal is boring.*

Aceasta era șansa. Toate astea îi spuneau să acționeze, venise timpul să afle mai mult. L-a urmărit pe Traian până aproape de Foișor. Mergea fără grabă, îngândurat. De la Biserica Sfântul Pantelimon a luat-o în sus, iar pe Salmen a intrat într-o vilă.

Flori s-a apropiat timidă de scări. Era o clădire nouă, cu un etaj, iar din zidul acneic, acoperit cu o ploaie de calciu, răzbăteau un cântec venit de departe, mai mult un ritm, și o voce plăpândă, de bărbat miorlăit. Patul! Nu putea să se-nșele! Era chemarea lui, se auzea freamătul roșcovilor. Din mansarda acelei case năvălea toată povestea rămasă neterminată, vedea în minte dansatoarea, cobzarul, camera cu pantofi. Poate și Lionica, transformată-n sfârlez, cobora scările!

Era o prostie, evident, n-avea cum să fie adevărat. Dar dacă o bucățică din acel pat, al celei mai teribile aventuri din câte trăise, ajunsese acolo? O așchie sare, scapă din foc, iar anvelopele unei mașini o duc mai departe și, chiar și-așa, transformată în rumeguș, pe jumătate putrezită de vreme, continuă să distribuie toate întâmplările la care a luat parte, chiar și după ce-a fost îngropată adânc, la sute de metri.

Taică-său și secretele lui nu mai contau. N-o mai interesa ce face acolo. Voia să găsească sursa acelui foșnet, să răspundă chemării lui.

Ușa era deschisă, iar casa nu părea locuită. Nu venea miros de mâncare sau de viață murdară. Câteva uși indicau în mod clar că se afla într-o instituție. Grilajul, o plăcuță pe care scria „magazie", apoi o ușă întredeschisă, și peste tot foșnet de roșcovi, iar vocea – ah, cât de dor îi fusese! –, vocea disperatului lătra ca un pui de cățel. Flori nu putea să se miște, toată atmosfera era ireală, iar șoaptele păreau să vină de undeva din tavan. Poate una dintre grinzile casei aglutinase în fibra ei o așchie din patul pierdut de Ramón... Nu era greu să se ia după frunze. Pe măsură ce urca scările spre următorul nivel, se auzeau și mai bine. Patul sau bucăți din el se aflau în apropiere. Câteva camere, una era clar un birou, apoi o altă încăpere: un dormitor, neverosimil într-o clădire ca aia, totuși un dormitor, cu multe perdele, iar între ele – un pat. Deși tremura de emoție, o mică dezamăgire i s-a întins până în gât. Era altul, fără nicio legătură cu Lionica, fără cobzar, fără dantelărie.

Din cauza perdelelor atârnate de tavan – mai mult chiar, prinse de niște cadre metalice –, în tot pânzetul deschis la culoare, patul acesta părea și mai vechi. Era genul cu tăblii nu foarte înalte, dar care făceau impresie pentru că erau încoronate cu viță-de-vie – frunze răsucite în toate direcțiile, lustruite de timp. Din capete lipsea ceva, poate o figurină sau o bilă ornamentală, iar pe una dintre tăblii fusese pictată

o coroană de flori, din care rămăseseră doar umbra unor frunze și câteva petale de crin.

Era un pat frate cu patul Lionicăi, judecând după faptul că era bântuit de același bărbat. L-a regăsit alergând printre roșcovi la fel de supărat ca în urmă cu niște ani, când îl întâlnise pentru întâia oară. Era revoltat, ridica pumnul la cer, din când în când trecându-și o mână prin păr. Întâlnirea cu el a înduioșat-o mai mult decât o întâlnire cu Magda. Era o întoarcere în timp, o recuperare eroică. Nu înțelegea ce spune, dar din smiorcăielile lui își dădea seama că vrea să-i transmită ceva important. Din toată ființa lui, vocea era cea mai comică, semăna cu a unui puști care și-a udat pantalonii. Părea castrat – cum erau pe vremuri cântăreții sau tipii care păzeau haremuri. Un eunuc. Nu era sigură dacă eunucii chiar erau castrați, dar nu conta, acest nume i se potrivea cel mai bine. Eunucul din pat.

Roșcovii se legănau lin, fluturând păstăile coapte, iar dintre ramuri, peste tot pe deasupra coroanelor plutea un sentiment de libertate, de fericire.

Când s-a trezit, și-a dat seama că stătuse întinsă pe pat cu fața în sus, în poziția mortului, cu picioarele împletite. A sărit pe podea și-a căutat oglinda din ochi. Gâtul i se alungise, încât s-a speriat la prima privire, ochii îi străluceau ca la lupi. Nu dormise mult, poate câteva minute, întinsă pe noul pat, care părea scos dintr-o

pivniță, dar în intervalul destul de scurt trăise o viață. Nu putea să spună ce se petrecuse între timp. Era senzația pe care o ai uneori la trezire când nu-ți amintești visul, dar ai convingerea c-ai visat ceva important, că ți s-au întâmplat lucruri. Și-a privit telefonul ca să știe cât timp trecuse. Cinci sau șase minute, cu tot cu drumul până la cameră. Lângă pat, oglinda părea și ea din timpuri străvechi, rezemată de zid, ca și cum cineva o pusese acolo. Din tot visul își amintea doar vocea eunucului, mai disperată, mai răgușită puțin. Ce spunea? Nici măcar un sunet nu-i rămăsese.

Apoi și-a adus aminte că intrase într-o casă necunoscută, că și taică-său se afla pe acolo pe undeva. A coborât la parter și abia atunci a văzut în dreapta o ușă cu plăcuță metalică – nu merita să citească, ci a împins-o ușor. Prin fantă se vedeau câteva persoane. S-a strecurat și s-a așezat pe un scaun dintre cele câteva rânduri care așteptau aliniate, toate neocupate. Era o sală de teatru, în care se lărgeau umbrele albe ale roșcovilor sălbatici. Pe mica scenă, câțiva inși vorbeau despre ceva. Nu începuse spectacolul. Mai mult își făceau planuri. Regizorul le spunea până unde au voie să vină. Două reflectoare aruncau o lumină puternică, iar unul dintre bărbați se freca la ochi cu un deget. Toți aveau tricouri ca al tatălui ei. Nu putea să citească, dar își dădea seama ce scrie după cum arătau. Apoi l-a văzut și pe el venind din culise.

Flori nu s-a mișcat, toată atmosfera era ireală, iar șoaptele roșcovilor veneau de sus, știa foarte bine, din camera patului. Uneori chiar și eunucul se auzea, pițigăiat, printre vocile actorilor, care între timp începuseră să repete.

L-a așteptat la ieșire. Era derutat, ea a crezut că din cauza întâlnirii neașteptate, dar apoi și-a dat seama că era vorba despre cum arăta ea.

– Ce ți-ai făcut la față? S-a întâmplat ceva, Flori?

Părea îngrijorat, și-a luat la revedere de la colegi, care și ei o priveau într-un fel contrariați, așa i s-a părut, deși n-o cunoștea nimeni.

Patul din strada Salmen o transformase, iar acest lucru nu putea fi trecut cu vederea.

– E o trupă de teatru, i-a explicat seara, fumând în bucătărie. Nu ți-am spus, mă gândeam că o să râzi de mine, și nici nu știam dacă voi rămâne prea mult, dar adevărul e că-mi face bine. Îmi place să joc.

O privea drept în ochi, se vedea că e mulțumit că-i spusese. Așa chel, cu tricoul lui de rahat, chiar părea personaj de roman.

– A cui e casa?

– E o fundație.

Nu știa prea multe, dar sinceritatea lui o obliga și pe ea să facă mărturisiri. Îi mai spusese despre pat, despre pădurea de roșcovi, iar acum, povestindu-i despre patul de la etaj, l-a făcut să ofteze:

– Ar putea fi vechi, într-adevăr. E adus de undeva pentru actul al treilea.

Câteva seri mai târziu, când din nou a avut repetiție, au urcat împreună. Patul era tot acolo, abia acum observa că frunzele fuseseră cândva vopsite în verde și-n roșu. Dar tatăl ei nu auzea roșcovii și nici vocea subțire care protesta în urechile ei.

– N-auzi nimic? Nici dacă te lungești un pic?

Nu auzea, nu visa, nu simțea vreo prezență străină.

– Îmi pare rău, Flori!

Multe seri au stat de vorbă, iar el o asculta poate crezând-o, poate doar prefăcându-se. Pentru el era un pat ca oricare, însă remarcase schimbările: cred că te transfigurezi prin autosugestie, zicea el, în tot cazul, mi-e clar că pentru tine înseamnă foarte mult patul, poate nu ăsta, ci celălalt, prin transfer, de la tanti Lionica, pe care, chiar dacă nu-ți dai seama, ai iubit-o, iar moartea ei te-a afectat mai mult decât crezi. Nu mi-amintesc, relua el mai târziu, după ce-și aprindea o altă țigară, să-mi fi povestit despre pat până în ziua înmormântării, când ai făcut o criză urâtă. Dacă ai fi avut o legătură cu patul, cu pădurea de roșcovi, cum zici tu, mi-ai fi povestit înainte de asta, ai fi insistat să luăm patul, așa cum ai adus de-acolo pantofii ăia, îți amintești...?!

Avea și el dreptate într-un fel. Nu-i povestise atunci pentru că era secretul ei și credea că se poate întoarce oricând la Valea Stanciului.

– Și baba? Aia care povestea despre pat, am dus-o la cimitir, mai știi? Zicea că lumea venea să doarmă...

– Aiureli, așa povestește lumea la țară.

– Asta e, nicio vale nu e eternă, a șoptit Flori, în timp ce tatăl ei deja moțăia, iar din scrumieră urca un fir anemic de fum.

După premieră trupa a plecat în provincie, pe unde prindeau câte o sală ori o persoană dispusă să-i lase să joace. Iar patul a dispărut.

– Unde a fost dus patul? a întrebat Flori cuprinsă de furie.

– La Teatrul Național, a răspuns tatăl, cu părere de rău. Era închiriat, Florina, i-a spus el pe numele întreg, ca să-i taie din rădăcină căutările viitoare.

– Și nu te poți duce să-l iei înapoi?

– E recuzită. Face parte din valorile teatrului. Nimeni nu vinde așa ceva.

8

Pentru Flori nu exista obstacol, se aștepta să existe cineva dispus să vândă patul. Cât putea să coste? Cel mult un salariu de-al lui, nu-i așa?

Și-a început să caute pe net după paturi, descoperind că o grămadă de lume vinde mobilă veche, inclusiv paturi, multe aproape noi, dar și antichități, unele la prețuri exorbitante, cele mai multe de fier, pictate cu flori, înzorzonate cu brâuri și ciucuri, dar și paturi de lemn masiv,

cam toate mohorâte, ciocolatii, paturi cu inițiale gravate în tăblie ori cu monograme încununate de trandafiri, cu tăblii sculptate sau ornamentate cu bile imense, cu porumbei și cu împletituri, dar și unele sobre, cu tăblia tăiată meseriaș, ca o tabletă IT, cu striații, mici canale peste care cineva trecuse o pensulă înmuiată în aur.

La școală lumea se pregătea de bac și de facultate, iar Flori umbla după paturi. Începuse să-i viziteze pe cei care dădeau anunțuri, proprietari plini de ifose sau umili, dar, de cum dădea cu ochii de pat, realiza repede că nu exista nici urmă de roșcovi sau de pițigăiat. Uneori nici nu mai urca, știa din pragul ușii că nu e nimic important. Paturile scoase la vânzare, adeseori vechituri îmbibate cu ulei, cu petrol ori cu ce mai dăduseră pe lemn ca să scape de cari, nu meritau nici jumătate din prețul cerut. Dar unii vindeau și mobilă nouă, probabil furată din vreo fabrică, piese care nu fuseseră despachetate niciodată. Evident, nu știa încă de existența patului de la Unirii și nici că va urca într-o zi, îmbrăcată conspirativ, cu rochia-hanorac, ca să doarmă în patul cu roșcovi, pentru ca apoi, dimineața, să se furișeze din nou, pe lângă bucătărie, pe lângă cadavru, să ia liftul în care coboară acum. Oh, nu! Nimic din toate astea nu exista, doar niște căutări inutile pe la ușile oamenilor care vindeau paturi banale.

Uneori trecea pe lângă Teatrul Național, care părea o clădire ermetică. Pe timpul zilei ușile erau

închise, iar seara Flori nu ieșea nici măcar prin malluri. Dacă o prindea întunericul pe undeva prin oraș, îl suna pe taică-său să vină s-o ia. Nu fusese niciodată la teatru, excepție un spectacol cu păpuși, când era prin școala primară.

– Ce-ar fi să ne ducem într-o seară la teatru, i-a spus ea tatălui, tot ești tu actor, nu-i așa?

– Ar fi fain, dar când? Seara, vezi și tu, am repetiții, iar mâine plecăm la Ploiești să jucăm... Dacă vrei teatru, hai cu mine, o să-ți placă piesa, e scrisă de-un american! E mai veselă decât ce se joacă pe scenele teatrelor de prin București.

Căutarea pe net s-a dovedit o pierdere însemnată de timp, încât nici nu și-a dat seama că venise sfârșitul liceului.

Diriginta le-a adus niște formulare în care ar fi trebuit să bifeze materiile de bac, apoi i-a întrebat ce planuri au, la ce facultate vor să se înscrie. Dar Flori avea mintea plină de paturi. Pentru ea exista un plan unic: să ajungă în magazia Teatrului Național și să stea cinci minute pe pat. Dar, evident, despre asta nu povestea, doar trăia în balcoanele invizibile de deasupra sprâncenelor, niște spații somptuoase, cu ghirlande și fotolii de mătase. Acolo își clocea planul sorbind dintr-un pahar brumat, întotdeauna portocaliu, din care se ridicau arome exotice de ananas și de mango.

– În afară de Flori, a spus profesoara, cred că nu mai e nimeni care să nu știe la ora asta ce va face după liceu.

Fraza asta, deși recunoștea că n-o interesa în esență, o atinsese cumva, punând-o la coada rândului, în picioare.

– Găsește ea, a spus o voce de prin primele bănci. Măcar la Litere și tot intră. Am auzit că acolo se roagă de tine să te înscrii.

– Și ce ieși de acolo? s-a interesat altă voce.

– Prof de română, a răspuns diriginta, ceea ce pe Flori a făcut-o să râdă, iar clasa s-a umplut de sunete și de chițăieli.

Nimeni nu voia să ajungă prof, orice, în niciun caz prof, mai ales de română. Să te bâțâi în fața clasei spunând tâmpenii scrise pe net!

De la școală s-a dus direct la teatru. Prin ușă se vedea un portar îmbrăcat cu pantaloni scurți, dar cu o șapcă impozantă pe cap. Flori a bătut în geam, mai întâi timid, apoi insistent, iar omul a crăpat ușa:

– Casa de bilete e jos, pe scări.

– Mă interesează un pat de la recuzită, i-a spus ea.

În ciuda faptului că sângele îi năvălise în falcă, vocea îi suna sigur și parcă se îngroșase. Spre surprinderea ei, portarul a luat-o în serios, a deschis ușa și i-a spus să coboare la subsol. Acolo era magazia. În clădire – o liniște care te făcea să tresari, urmată de o zonă de umbră. Totul era îmbrăcat în pluș gros, iar din loc în loc se vedeau obiecte de scenă, piedestale cu îngeri, cărucioare cu haine și rafturi mobile încărcate de genți, umbrele, pampoane și voaluri.

În ușa magaziei, o femeie scotea aburi dintr-o electronică argintie.

– Nu închiriem persoanelor fizice, a informat-o ea după ce a aflat ce voia Flori.

– Dar pentru un teatru? Dacă vine cineva de la teatru?

– De obicei nu închiriem.

Flori i-a povestit pe scurt despre teatrul de amatori și despre pat.

– De fapt, aș vrea să mai văd o dată patul, dacă se poate.

Lucrurile erau complicate. Mobilierul se afla într-un depozit, în partea cea mai sinistră a clădirii, pe scările de fier, pe lângă scripeți și alte mașinării, și, oricum, nu se împrumuta, probabil fusese cineva din teatru, un actor de-al nostru, în tot cazul, nu era o persoană străină dac-a luat de-aici de la noi vreun pat.

Flori schimbă textul. Urma bacul. Toată lumea se impresionează când aude de bac, toți știu, toți au în gât clisa caldă de dinaintea examenului.

– N-o să-l iau, vă rog, doamnă, șopti, toată viața mea depinde de patul ăla, în care, dacă stau cinci minute, pur și simplu mă schimb, o să vedeți, se petrece cu mine ceva, aud roșcovii, îl ascult pe omul castrat și după aceea – ah, dacă m-ați vedea după aceea!... Vă asigur, n-o să vă pară rău!

Femeia cu pipă era artistă, în tinerețe chiar jucase, nu pe scena Națională – se știe, nu

oricine are norocul, mai ales la început. Dar, chiar și-așa, jucase roluri bune, de tragedie. Minute în șir, a ascultat despre Fedra și despre pasiunea ei. Au urmat versurile, lungi, care păreau într-o limbă străină, apoi i-a povestit cum era îmbrăcată, terminând cu un șir de mărgele galbene ca lămâia și foarte mărunte, „mărgele de ambră", pe care Flori a-nceput să și le închipuie înșirate pe un lanț argintiu.

– Poți să-mi spui Vanda, a susurat această femeie sensibilă, care a dus-o în cele din urmă la magazie, într-o încăpere cu pereți negri, în care se afla patul.

Într-adevăr, fusese adus recent și așezat lângă ușă, făcut bucăți, cu tăblia rezemată de un dulap. Frunzele de viță-de-vie străluceau proaspăt șterse, iar în încăpere se auzeau ramurile abia atinse de vânt. În jur mirosea a castane, iar pe marginea patului cineva lăsase o cârpă îmbibată cu detergent. La o oarecare distanță se vedea și sticla de Pronto.

– Uneori le mai curăță, în special după ce sunt aduse din scenă.

Nu i-a trebuit mult. Patul se monta repede, iar salteaua era și ea recuzită, din burete ușor. Femeia a rămas în picioare, cu țigara strălucind într-o mână, în timp ce Flori a atins cu emoție patul, pe care-l auzise zumzăind de cum coborâse primele trepte. De data asta n-avea de gând să se mai despartă de el. Cu această dorință, și-a lipit spatele de tăblie,

simțind diametrul coroanei pictate ca pe un cerc de fier înroșit.

– M-ai speriat rău, domnișoară, i-a spus Vanda. Stăteai întinsă pe pat cu ochii pironiți în tavan.

Era prima oară când *întâlnirea* se petrecuse cu martori, nici măcar taică-său n-o văzuse în transă.

Vanda nu părea surprinsă de transformare, dar recunoștea că parcă ochii i se lărgiseră.

– Poate și de cât te-ai holbat la tavan, cine știe...!

9 Din ziua aceea, Flori și-a făcut obiceiul s-o viziteze pe Vanda măcar o dată pe săptămână, întotdeauna cu un buchet de flori, îmbrăcată ca pentru întâlnirea cu un bărbat, iar Vanda o aștepta cu prăjiturele cumpărate de la piața Rosetti. Patul era întotdeauna montat, pregătit pentru vise, ba chiar cu perne mici de mătase, și ele piese de recuzită.

– Unii dau bani grei să stea pe canapeaua unor terapeuți, zicea Vanda. Poate că pentru tine patul ăsta e tot așa, numai că tu preferi să intri în transă singură, fără psiholog. Am citit undeva că există autohipnoză, iar uitându-mă la tine cum stai nemișcată pe pat, am ajuns la convingerea că ai găsit cumva calea, cred că patul e doar un stimul pe care l-ai investit cu funcția asta! Ce ți se întâmplă în minutele astea, Flori? Ce faci acolo, în pat?

Întâlnirile erau scurte, dar de fiecare dată apăreau noutăți. Pe sub crengile roșcovilor se plimbau umbre albe, pe care, e adevărat, le văzuse și prima oară, dar care abia acum se deslușeau, mereu altele, ușor de identificat după cum se mișcau, după câte o înclinare din cap.

Apoi a mai fost și întâmplarea cu eunucul. Devenise mai inventiv, nu doar că parlamenta pe drumul pustiu, ci odată alergase pe o mică alee apărută în peisaj, iar în capătul ei, printre roșcovi, respira lent o ușă albă, și ea ireală, cu mâner auriu. Disperatul a bătut cu amândoi pumnii, ca un nebun. Din roșcovi se revărsa un hohot de râs, atât de real, încât Flori simțea nevoia să hohotească și ea. Cu surpriză, a observat că și părul eunucului făcea aceleași mișcări, tremura odată cu tulpinile roșcovilor, împărțit în șuvițe subțiri de un negru apăsător.

Privindu-l acum, i se părea mai tânăr ca la-nceput. Avea niște pantaloni gri din stofă. Era îmbrăcat! Dintre toate siluetele care se învârteau în jur, doar ei doi erau îmbrăcați. Restul arătau ca niște meduze care se mișcau în aceeași direcție, spre roșcovi, unde dispăreau așa cum dispar oamenii prin pădure, acoperiți de trunchiuri înalte, încât nu-ți dădeai seama dacă mergeau mai departe sau dacă erau aspirați de ceva, șterși din peisaj ori transformați în baloane. Trebuia să-l întrebe pe eunuc, să-i atragă atenția asupra hainelor lui. Cărarea ducea spre

ușă, unde pumnii roșii continuau să lovească. Ajunsese aproape, când ușa s-a deschis și-a intrat un bărbat îmbrăcat într-un costum impecabil. Părea genul de bătrân cu bani mulți, afacerist sau vedetă. Sacoul, de un gri-verzui, îi venea ca turnat, iar în buzunar i se vedea o batistă, aruncată cu neglijență. A zâmbit și a spus nu știu ce – vorbea aceeași limbă ca eunucul. Era dornic de vorbă, iar vocea-i suna plăcut, și, cu toate că Flori nu înțelegea niciun cuvânt, își dădea seama că era cineva rătăcit ca și ea. Ridica umerii ca și cum ar fi spus: și-acum ce-o să facem? Nu cumva am intrat în rahat? Mai multe voci șopteau ceva, iar bărbatul părea să-nțeleagă. Poate că-i vorbeau roșcovii sau spiritele lor, spiriduși, fantome – populația patului. Omul a ridicat sprâncenele ca și cum totul ar fi fost foarte clar. Hainele lui se topeau, iar pe Flori a apucat-o o frică nebună. Din bărbatul simpatic, îmbrăcat impecabil, rămăsese o pată spumoasă. Era o umbră ca și celelalte, totuși începea să-și recapete silueta, felul în care-și mișca mâinile.

Eunucul era consternat și, în mod straniu, roșu ca focul. Flori i-a prins cămașa cu două degete, obligându-l să privească spre ea. De ce era îmbrăcat? a întrebat ea, trăgându-l ușor de cămașă, arătându-i pantalonii și, în fine, ridicând brațul spre siluetele albe.

Eunucul era o statuie de marmură. Într-un prim moment a privit-o albit, apoi a început să clocotească și să urle ca un dement. Ridica

brațele și scotea cuvintele ca un turbat, încât putea să jure că făcuse spume la gură. I se părea comic, mai întâi a zâmbit, apoi a apucat-o râsul de-a binelea. Fără niciun avertisment, eunucul i-a ras o palmă. Mai întâi un țiuit i-a trecut prin ureche, apoi o scârbă enormă i-a urcat până-n gât. El continua să urle, iar ea simțea un mare imbold să-l ia la bătaie. Ar fi vrut să-i dea cu ceva peste gură, să-l facă să tacă, dar, în loc de asta, un gângăvit i-a ieșit din plămâni. Plângea ca-n copilărie când rămânea singură acasă, scoțând niște sunete penibile, un „ă" lung și gros repetat în demență. Iar în timpul ăsta nebunul de eunuc continua să urle la ea și s-o dăscălească.

S-a trezit pentru că Vanda o zguduia. Ce ți s-a-ntâmplat, Flori? De ce plângi? întreba ea. Însă n-avea chef de conversație, era umilită și pierdută cu totul, încât a plecat glonț, fără să povestească ceva.

Abia la școală, în oglinda de la toaletă, a văzut adevăratul dezastru. Pe obrazul pălmuit îi apăruse o pată, așa cum apare pe mărul lovit.

10

Bacul a trecut greu. Magda a sunat-o în fiecare zi, iar taică-său a așteptat-o la poarta școlii după proba de română. În toată perioada de examene nu s-a uitat în oglindă. La ultima probă a constatat că pata de pe obraz se atenuase, arăta acum ca urma lăsată de un deget murdar.

Pe cât de mare a fost stresul, pe atât de repede s-a dus amintirea bacului. Imediat ce s-au afișat rezultatele, totul părea pierdut într-o ceață albastră. Au făcut o petrecere, ea și taică-său, în bucătărie, iar el i-a spus că, dacă vrea, poate să bea bere ori să fumeze cu el o țigară, în timp ce făcea socoteli mâzgălind o jumătate de foaie, uite, Flori, i-a spus, aș putea să-ți dau două mii. Îți ajung pentru mare?

Și atunci s-a deschis ușa și a apărut Magda, încărcată cu bagaje, cu Ramón după ea. Prin tricou i se vedeau sfârcurile, n-avea să le mai uite după aceea, un tricou verde de sub care două boabe de struguri se chinuiau să nu cadă.

– Vrem neapărat să te duci la facultate, *hija*, iubita mea care a luat bacul! La orice facultate vrei tu, la o particulară, nu-ți bate capul! Noi o să plătim tot!

Taică-său privea resemnat, iar Ramón a pus mâna pe o bere, precizând că nu e berea lui preferată.

– Și, după ce terminăm treaba cu înscrisul la facultate, te luăm în Spania, să vezi ce vacanță o să ai, *chica*!

Prin mintea lui Flori au trecut caprele lui Ramón, și, aducându-și aminte că Magda îi părăsise ca să aibă grijă de ele, a început să țipe, mai întâi moderat, apoi, pe jumătate ridicată de pe scaun, simțind cum se face roșie, cum se zburlește, urlând din ce în ce mai tare, ignorând

privirea imploratoare a tatălui și bătăile în țeava caloriferului venite de prin vecini. A ridicat vocea peste vocea Magdei, aducând din nou vorba de pat, și de liceul care trecuse, și de dimineții pe care tatăl ei le petrecuse lângă tigaia albastră, iar pe măsură ce țipa, aruncând vorbele după cum îi veneau, și-a dat seama că ajunsese ca eunucul: repeta, fără să fi vrut, enervarea lui, nefericirile lui. Și-o perdea, invizibilă până-atunci, i s-a luat de pe față. Bineînțeles! Fusese trădat, fusese uitat. Protesta ca și ea – sau invers, pentru că ajunsese în acel punct din care nu voia să mai facă un pas înapoi. Poate că și el se supărase pe mă-sa! Dar dacă eunucul ăla era o parte a ei, sufletul ei în formă de eunuc supărat?

Citise undeva despre omulețul interior, un avatar care exprimă adevărata natură, esența ta. Uneori arată ca un bețiv, murdar, urduros, nu pentru că tu ai arăta chiar așa, ci pentru că sufletul îți este confuz, iar personajul ăsta din tine te avertizează, exagerând puțin lucrurile ca să te sperie. Eunucul era un bărbat ponosit și cam trecut. Dacă sufletul ei era exact așa? Îmbătrânit și isteric? Un fior tulbură ghirlandele din balcoane: întotdeauna i se păruse că e mai matură și mai educată, de exemplu, ca taică-său, care în multe momente se purtase ca un copil. Citea niște cărți de te apuca râsul, romane cu spioni, la nivel de benzi desenate! Nici măcar nume nu aveau acei scriitori! Când dai de un scriitor prin vreo postare sau auzit pe la școală,

primul lucru obligatoriu pe care îl faci e să cauţi pe net şi în câteva minute ştii tot ce e important: dacă e mort sau nu, ce-a scris, ce filme s-au făcut după el. Astea sunt informaţii reale. Abia după aceea, dacă e cazul, citeşti ceva, te uiţi puţin să vezi despre ce e vorba. La cărţile importante există mii ori milioane de prezentări. Dacă o carte merită, e imposibil să nu găseşti ceva despre ea. Nu citeşti cartea decât dacă te mănâncă rău o curiozitate, ceva, ceea ce pentru Flori nu era cazul. Cum zicea profa vreun titlu, cobora ochii în telefon şi în scurt timp era edificată, putea să spună şi nume de personaje, şi ce făceau ele, dacă erau bune sau nu. Odată a pomenit de Boccaccio, iar până când să încheie fraza, Flori se uitase la două trailere, încât la teste a fost singura care s-a referit la *Decameronul.* Şi cine n-a auzit astăzi despre Shakespeare, Balzac sau Dostoievski?! Mare rahat! Nu e obligatoriu să-i citeşti ca să vorbeşti despre ei ori să dai citate la greu! Şi-n condiţiile astea, taică-său citea nişte chestii fără nume, fără valoare. Erau multe lucruri pe care ea le ştia, dar de care el habar n-avea, n-auzise măcar! Era adultă în multe privinţe. Se simţea oricum cu mult deasupra vârstei, deasupra educaţiei chiar. Caraghiosul ăla cam bătrâior dintre roşcovi ar fi putut să fie un produs al subconştientului ei. Un mesaj. Uite, Flori, îi spunea lumea ei din adâncuri, din măduvă şi din celulele roşii, populaţia numeroasă ascunsă în tenebrele de dincolo de prostime, de

ficat, de mațe și de carne, și chiar de creier, care se îndopa cu nesimțire din plăcerile cele mai fine, lumea interioară, ce-o fi fost ea, îi spunea clar: uite, Flori, holbează-te bine la omul ăsta pe care l-am așezat pentru tine sub roșcovi! Ce nu știi despre tine găsești aici! Uită-te bine la el, studiază-l cu înțelepciune!

Acum, că se gândea la el astfel, nu i se mai părea așa de penibil. Era un bărbat poate de-o vârstă cu taică-său, un scofâlcit care voia să-i dea un mesaj de la acea populație invizibilă din sângele ei. Dar îi dăduse o palmă!

Flori a ieșit intempestiv din bucătărie, îmbrâncind-o pe Magda, și s-a închis în camera ei. A tastat mai întâi „palmă", apoi a scris „i-a dat o palmă" și-a dat căutare. Papa Francisc își ieșise din fire și-i dăduse cuiva o palmă. Maradona i-a dat o palmă... În fine, erau multe palme pe net, date prin școli, în special între fete, palme date unor amante, unor neveste, apoi palme peste economie, peste promisiunile unui politician. Apoi a dat de-un text mai lung, unde Google marcase căutarea. Pe Flori a trecut-o un fior. Scria, bizar: „Și-atunci Moartea lui i-a dat o palmă". Simțea nevoia să citească mai mult. Moartea, mică și vai de capul ei, închisă într-o ladă, i-a dat o palmă prințului. Era ceva amuzant, dar totodată voia să știe cum se-ajunsese aici. Fragmentul era dintr-un basm, își amintea că mai auzise de el, oricum nu povestea o interesa, ci doar amănuntul legat

de palmă. Dar, ca de la pălmuit la pălmuit, trebuia să afle ce se petrecuse înainte de palmă. A intrat pe Wikisource și-a citit de la capăt: un prinț caută nemurirea și bla-bla, trece prin tot felul de chestii nasoale, apoi ajunge în lumea zânelor. Flori zâmbi: la roșcovi! Dar prințul nu se mulțumește cu tinerețea eternă, i se face dor de părinți. O clipă, silueta Magdei, cu tricoul ei verde, îi trecu prin spatele ochilor. Și dac-ar muri? Un fir de ață îi tăie inima. N-ar fi fost bine. Așa cum era ea, cu Ramón și cu caprele lui, dac-ar fi murit... ce gând idiot! Citi mai departe. Prințul ajunge acasă, au trecut niște secole. Părinții s-au dus, castelul e în ruină. Dar în pivnițele lui, într-un cufăr străvechi, răbdulie, îl aștepta moartea. Evident, se simte trădată: prințul a abandonat-o, dându-i cu șutul, așa că moartea îi trage o palmă.

Povestea i se părea tristă, iar gândul că eunucul ar fi moartea ei era aiurea. Și, chiar de-ar fi fost, de ce trebuia s-o ia la bătaie? Nici moartea aia din ladă n-avea dreptate: o abandonase, foarte bine! Putea să-și vadă de treabă.

Peste ecran trecu o pană subțire, iar Flori părăsi laptopul, retrăgându-se în balcoanele verzi, unde totul se limpezea. Eunucul era nebun. Nu voia să-l mai vadă. Și totuși, cum putea să intre la roșcovi fără să dea de el? Iar fără pat, fără dumbrava de roșcovi, viața nu merita. Din tot ce trăise până atunci, doar întâlnirea cu paturile conta.

11 În toamnă, Flori s-a înscris la Litere, iar pe Magda n-a mai văzut-o mult timp. Și-a ales facultatea pentru că era vizavi de teatru, iar printre cursuri cobora s-o vadă pe Vanda și să stea câteva minute în pat. În acele zile ajunsese să se țină departe de eunuc. Când el nu era prin preajmă, alerga printre roșcovi până la ușă, care se mișca lent în același ritm cu crengile pomilor, cu strada albă, ca și cum toată acea lume ar fi fost parte dintr-un plămân uriaș.

Apoi s-a hotărât să aibă o „discuție" cu eunucul. Își făcea planuri, încercând să-i vorbească, făcând semne care ei i se păreau sugestive, dar pe care el nu le înțelegea ori la care răspundea pe loc fără ca ea să priceapă ceva. Glasul lui miorlăit și fără putere era ca un post de radio venit de departe, pe care îl auzi, știi uneori și ce emisiune transmite și cu toate astea nu înțelegi nicio vorbă. I-a scris un mesaj pe telefon, tradus în toate limbile, dar limba lui nu era acolo. De fapt, nu părea să cunoască vreo limbă de circulație. Ce om nu știe măcar un cuvânt în engleză?! Totuși, el nu știa. Dacă era extraterestru? I-a dus o scrisoare, tradusă cu Google în limba latină, pe care i-a înmânat-o privindu-l în ochi, dar, dintr-un motiv necunoscut pentru ea, eunucul a început să plângă în hohote. Părea disperat. I-a întins pixul, iar el a scris câteva cuvinte într-o limbă străină. Flori le-a fotografiat ca să le studieze în tihnă și abia atunci și-a dat seama că poate să facă poze și chiar filme. Și-a făcut selfie cu

eunucul, l-a filmat protestând, a filmat valea, strada și ușa, părându-i rău că nu-i venise mai devreme ideea.

Însă toate astea erau fapte din vis. La trezire, pe telefon erau niște poze din care nu se înțelegea nimic, făcute aiurea, somnambulic, în cele câteva minute în care ea visase dumbrava de roșcovi. Vanda zicea că țăcănea telefonul cu ochii închiși.

Apoi i-a venit o idee care trebuia să dea roade. Cum a dat cu ochii de roșcovi, a rupt câteva păstăi, iar coroanele s-au legănat cu mirare, scoțând niște șuierături și niște suspine care au făcut-o să tresară inițial, dar planul era plan, trebuia dus până la capăt. A desfăcut păstăile, iar de-a lungul lor erau mici boabe, semințe roșcate, din care a alcătuit pe șoseaua albă un omuleț.

În tot acest timp, eunucul stătuse la oarecare distanță, așteptând ca ea să termine. Era fascinat, îi plăcea ideea și inițial a zâmbit, apoi a rămas împietrit. Era tâmpit ori nu voia să-i spună, era ceva de neînțeles. Flori i-a făcut semn să se joace cu boabele din păstaie, dar bărbatul a scheunat și-a luat-o la fugă. Ceva nu era în regulă cu el. Îi lipsea o rotiță.

Vizitele ei erau atât de dese, încât uneori cobora și de câte două ori în aceeași zi. Vanda chiar ajunsese să-i promită c-o să pună patul curând pe lista cu obiecte pentru casare. Flori a făcut niște ochi mari.

– Ei bine, o să-l poți lua acasă. N-o să te coste nimic.

Schimbările ei fizice erau evidente pentru toată lumea, mai puțin pentru Vanda. Uneori taică-său tresărea când o vedea dimineața: ce-ai făcut, Flori, te-ai vopsit iar?!

– Stai liniștit, răspundea, e de la șampon, tati, deși în realitate patul era responsabil pentru toate amănuntele apărute după fiecare vizită în subsol.

În special nuanțele părului i se schimbau de la o întâlnire la alta, iar luminile toamnei le făceau mai intense, de la șatenul de nucă bătrână până aproape de blond. Apoi tenul era afectat. Pata de pe obrazul pălmuit se dusese de mult, dar uneori ieșea de la roșcovi palidă și distrusă, alteori cu un ten curat, sănătos.

În grupa ei încă nu-i spunea nimeni pe nume. Intra la cursuri, iar câte o față cețoasă o întreba dacă a mai fost, apoi îi punea sub nas lista de prezență, unde Flori își scria fără grabă numele întreg și grupa, după care, cufundată în gânduri, stătea nemișcată lângă geam, cum stătuse și pe vremea liceului.

Într-o zi, chiar și Vanda a remarcat schimbarea: să știi că ai dreptate, Flori, parcă astăzi ai nasul mai lung sau ai slăbit tu, poate n-ai mâncat săptămâna asta.

Dar nu erau doar schimbările fizice, care n-o mai interesau așa de mult, cât starea de fericire. Plutea pe lângă statuile de la Universitate, iar

din cer cobora cântecul roșcovilor. Clădirile din centrul Bucureștiului păreau mai galbene, acoperite cu o poleială subțire, iar în câteva rânduri văzuse pe stradă umbre albe, supte de ziduri.

Până când s-a întâmplat catastrofa. Vanda s-a îmbolnăvit, iar o săptămână n-a găsit nicio cale să vadă patul, care părea mort. Poate fusese casat, pus pe foc, ca și patul Lionicăi, aruncat la gunoi printre roșii stricate. În fiecare zi l-a căutat. Un mașinist i-a spus că fusese trimis la recondiționat, mai mult nu știa. Dar informația asta îi dădea speranțe: dacă e la reparat, însemna că nu-l aruncaseră, se va întoarce.

12 Și-atunci a apărut librăria! Înghesuită între două coloane din holul teatrului, ticsită de cărți și învăluită într-o lumină discretă. A fost prima oară când l-a văzut pe Lev, cu nasul în cărți, cu un breton haios căzut peste ochi. Niciodată nu întâlnise un tip atât de dichisit și atât de sigur pe el. Avea ceva de vedetă, o figură familiară care-ți dădea impresia că l-ai mai văzut, că e unul dintre cei care apar la televizor sau pe afișele din oraș, mai degrabă. Poate era student la actorie sau proaspăt actor, care își deschisese librărie pentru că nu reușise să joace, nu-i dăduse nimeni un rol. N-avea talent și se făcuse librar. Ori era amantul cuiva. Cam astea au fost primele gânduri. Iar de la ele se înșiră acum nenumărate fapte, sfârșind cu silueta

întinsă în bucătărie într-o baltă de sânge. Cu tot timpul puțin care se afla între ei și în ciuda tuturor întâmplărilor care-i despărțeau, librarul acesta, pe nume Lev, îi devenise cumva cel mai apropiat om. Îi spusese lucruri pe care nu le știa nimeni, se plimbase cu el prin zăpezi. Flori se simțea vinovată, o durea moartea lui, mai mult chiar, un piston nevăzut îi pompa otravă în creier. Dacă n-ar fi lăsat ușa deschisă, el n-ar fi intrat în apartament. Poate c-o văzuse urcând scările, furișându-se ca o hoață. Dar dacă locuia acolo, iar ea nu știuse? Lucrurile erau oricum consumate, murise la câțiva metri de ea, cu buzele lipite de gresia pe care își șterseseră tălpile cei doi arhitecți. Și nu un an–doi, ci o viață întreagă. Doar imaginea asta dac-ar fi fost, și era de ajuns ca să se deteste până la capătul lumii, nu doar acum, în liftul ei de fugară.

Rememorată, prima întâlnire cu Lev arată acum ca o înghețată aproape topită, deformată de timp. De câte ori intra în teatru, dădea pe la librărie, ca și cum venise special pentru asta. Lev îi zâmbea, pentru că ajunsese de-a casei. Se plimba puțin pe lângă rafturi, apoi cobora la subsol, sperând ca patul să se fi întors de la reparații. De la primele scări știa că nu e acolo: subsolul era tăcut ca un cavou de la Bellu. Aproape zilnic făcea drumul ăsta, ba chiar ajunsese să meargă la facultate numai ca să aibă unde s-aștepte cât nu cobora în subsol. Iar de fiecare dată trecea prin librăria lui Lev. Uneori

răsfoia câte-o carte, întrebându-se dacă cineva o va cumpăra. Nu-și închipuia cine mai ține cărți în casă, file pline de praf, locuințe pentru păduchi, pentru cari, pentru moliile micuțe. Iei o carte și să zicem c-o citești, dând pagină după pagină, fără să poți să cauți rapid un cuvânt, fără, de exemplu, să știi dacă un personaj pomenit pe la început mai apare sau nu. Fără să te poți delecta citind doar secvențele despre o rochie, despre iubire sau despre morală. Fără să modifici vreo pagină! Citind de la un capăt la altul aceeași literă, același font. Poți să înnebunești! Tocmai de-aia, librăria lui Lev era mai mult goală. Odată îl întrebase dacă este a lui, iar el părea foarte mândru de asta.

– Am și antichități, dacă te interesează...

Asta era chiar de râs, totuși se abținuse. Să-ți deschizi o librărie e deja o chestie de rahat, dar să mai vinzi și antichități...

– Cărți vechi? întrebase, închipuindu-și teancuri de hârtie îngălbenită care-a înghițit la viața ei untul de pe pâinea prăjită, crema căzută dintr-o bomboană ori alcoolul vărsat din pahare, scrumul țigărilor și aromele de cafea. Toate astea îți vin în minte când vezi o carte!

– Și cărți, și obiecte... Te interesează ceva?

Ar fi vrut să știe ce fel de obiecte erau „antice" pentru el, dar îi era groază c-o să insiste să cumpere.

– Altă dată, a spus, am acum niște treburi.

Uneori erau pe-acolo prieteni de-ai lui, un blond cât un munte și niște băieți sclifosiți, printre care și-un tip care prezintă vremea pe la televizor.

Dar astea toate s-au petrecut mai târziu. Apariția librăriei a coincis cu dispariția patului și a Vandei. Zilele s-au adunat una peste alta, iar Flori a căpătat presimțirea că patul din teatru era pierdut. Străzile se mohorâseră parcă sub norii lunii noiembrie, viața se făcuse o talpă tocită, bună de aruncat la gunoi.

Iar într-una din aceste zile pustii, când își pierduse speranța, a descoperit un alt pat.

13

Pe o stradă de pe lângă Biserica Rusă foșneau ramuri de roșcovi, nu exista niciun dubiu. A tras în urechi fâșâiala, vocea castratului. Regăsirea îi tăia respirația, ca în acele momente îndepărtate când o aștepta pe Magda să vină din Spania. Nu știa sigur când avea să ajungă, stătea înfiptă în trotuar până când se vedeau în sfârșit farurile, botul autobuzului, și niște omuleți invizibili începeau să-i tropăie prin artere, armate de ființe minuscule care-i făceau inima să se zbată ca la nebuni.

O săptămână s-a învârtit în jurul clădirii. În timpul zilei părea pustie, dar seara apăreau umbre, iar unele ferestre se luminau. Patul era undeva pe la primul etaj. Cu efort și multă risipă de timp a descoperit că în apartamentul patului

locuia un bărbat. Pagina de Facebook îl arăta cântând la pian și, cu toate că nu i se vedea fața bine, se înțelegea că e tânăr, un tip cu nas ascuțit și păr afânat prin contribuția unei cantități însemnate de spumă. Mai întâi l-a urmărit câteva săptămâni. Seara avea concerte, fie la Ateneu, fie prin niște locuri simandicoase, la ambasade sau în cercuri private. Oriunde intra el, se auzea în curând pianul, apoi veneau niște aplauze fandosite. Într-o seară a cântat la Teatrul Național, încât Flori a-nceput să se întrebe dacă nu cumva el șutise patul din magazia de la subsol. Posterul din hol îl arăta hotărât și distins, cu un zâmbet înflorit deasupra papionului de mătase. Nu departe de urechile ei, cineva îi spunea numele, în care se umflau niște vocale pline de aroganță. Numele lui începuse s-o bântuie mai ceva ca dumbrava de roșcovi. Îl chema Adrian Iosif.

I-a urmărit repertoriul, ascultând câte un clip, ca să-și facă idee, apoi și-a lărgit informația, citind câte ceva despre Liszt, despre amorurile lui Chopin. Așa a aflat că Wagner fusese ginerele lui Liszt și că Beethoven a fost surd. Dar asta n-a contat pentru el, avea muzica în sânge de la bunicu-său, care câștiga din muzică cât un lăutar din Clejani. Apoi a citit despre Mozart, holbându-se la poza lui de năsos cu părul coafat. Avea ceva simpatic, care trecea și-n muzică, un fel de a se bucura din orice. Flori a copiat o bucată pentru playlistul ei, ceva ritmat care-i

ridica moralul. *Mica serenadă*, a scris ea cu Bodoni de 10.

Până la urmă i-a scris pianistului pe Facebook: am auzit, scria Flori, că aveți un pat vechi. În câteva rânduri i-a lăudat talentul, susținând c-a fost la concerte ale căror titluri le-a luat cu vârful cursorului, memorându-le pentru eventualitatea că avea să primească răspuns.

Dl Iosif era ocupat, judecând după multele postări de pe net. Aproape seară de seară cânta. Privindu-i hainele cu guler strălucitor, examinându-i părul spumat, ascultându-l cântând în clipuri care îl arătau pe jumătate adormit sau clătinându-și tâmplele surâzător, pianistul i se strecura în viață, zi după zi. Dimineața, în timp ce taică-său mânuia tigaia albastră, Flori asculta Mozart, iar seara, când se strângea de pe drumuri, închisă în camera ei, adormea sub apăsarea muzicii lui Șostakovici.

Serile le petrecea la Gio, un bistrou de lângă Biserica Rusă, sperând să prindă momentul când marele pianist ieșea din casă, de regulă cu cel puțin două ore înainte de orice concert.

Era sfârșit de noiembrie, iar zona Universității se umpluse de lume. Flori somnola cu o limonadă în față, la o masă bună de lângă geam, când ușa s-a deschis și-a intrat Lev. A fost prima întâlnire din afara librăriei, dar chiar și-așa nu putea să-l confunde sau să nu-și dea seama imediat că era el. Deși o cunoștea foarte bine, s-a prefăcut că n-o vede.

În jur era plin de haine reiate, iar librarul avea sub braț o carte, un fel de evanghelie, legată cu sfoară. A trecut pe lângă Flori și s-a așezat la o masă cu niște tipi care pentru ea erau *șleahta* lui. Nu putea să le spună altfel, pentru că i se păreau niște inși foarte cu nasul pe sus, genul de librari sau asistenți pe la Litere, tipi fandosiți care nu vorbeau decât despre cărți, mai ales despre vechituri, tomuri rare, ziceau ei, luate de prin anticariate ori de la particulari aflați pe ducă, oameni în vârstă care-și vindeau bibliotecile, teancuri întregi ori pachete făcute fără să se mai uite la ele, cărți adunate într-o viață, deși multe dintre bibliotecile ajunse pe mâna samsarilor au fost făcute pe la începutul anilor '90, când oamenii erau flămânzi după cărți și le considerau de mare valoare.

– După Revoluție, povestea Lev, multe biblioteci publice au fost jefuite, iar cărți știute până atunci doar de bibliofili au dispărut fără urmă, așa cum a fost *Historia animalium* a lui Gesner, evaporată miraculos din biblioteca Muzeului de Științe Naturale, sau diverse manuscrise de la Biblioteca Academiei. Multe au fost scoase din țară ori au intrat pe piața neagră, pe atunci apărând la noi negustoria cu obiecte de artă, argintării, tablouri ori tipărituri, iar printre cei care fac jocurile se numără și Raul.

Numele acestui tip i-a făcut pe unii să scoată sunete de admirație, apoi să vorbească toți

deodată, completându-se, ca-n talkshow-urile nocturne de pe la TV.

– Raul, a spus Lev, e un tip fără vârstă, are ceva, o față aristocrată.

Cineva povestea că prin anii '80 fusese poet, fugit în Germania când se împuțise rău treaba la noi, și că revenise după aceea ca dealer de artă, proprietar de vilane prin centrul orașului.

– Ai fost la Raul?! s-au mirat cu aroganță librarii – sau ce erau – din gașca așezată la masa din Gio.

– Am luat-o de la Raul, a anunțat el, punând pe masă cu grijă exagerată cărțoiul pe care-l ținuse sub braț.

Oarecare rumoare a venit ca răspuns din partea mesei, în jurul căreia se mișcau cinci capete împopoțonate cu bandane sau cu moțuri, unele tunse artistic, capete care se uitaseră îndelung în oglindă și care se așteptau să cadă lumea pe spate din cauza lor.

Ar fi putut doar să-i privească de la distanță, dar, cum în Gio mesele sunt aproape unite, între Flori și ei nu erau nici doi metri, iar faptul că nu se uitase spre ea și mai ales că vorbea ignorând-o în continuare, plus discuția despre cărți vechi și figura unui tip de prin anii '80, toate astea ridicau un zid între ei, mai mult chiar, se simțea ca și cum i-ar fi pus o mână în piept: tu stai acolo, Flori, nu ești de-a noastră! Nu era cine știe ce mascul, arăta într-un fel, poate și din cauza infatuării lui fără margini, dar, de cum îl vedeai,

ți-ar fi plăcut să-ți dea SMS-uri, să-ți scrie scrisori. Marca lui era un breton negru care-i cădea peste ochi, făcându-te să crezi că-și lăsase părul să crească și că se afla în acea perioadă intermediară de așteptare, de neplăcere chiar. Înalt și cu bretonul în ochi, îmbrăcat cu sacouri de catifea, nu puteai să-l treci cu vederea, mai ales că întotdeauna ținea o carte sub braț.

– Cât ai dat pe ea, Lev? l-a întrebat unul dintre moțați, iar la început Flori n-a înțeles: era prima dată când îi auzea numele.

Cât de snob să fii ca să-ți iei un nume ca ăsta, care nici măcar nu există! La o căutare rapidă, chiar dacă dai „Lev nume", nu-ți vine nimic relevant. Când deja îl auzise de cinci–șase ori, n-a mai putut să suporte. Continuând să butoneze telefonul, făcând-o în mod clar pe indiferenta, l-a întrebat peste capetele care se gudurau în preajma bretonului:

– Ce nume e ăsta? Lev! Să fim serioși! Doar nu te crezi Tolstoi! Pe cine mai cheamă Lev?! Precis te cheamă Popescu! Nu m-aș mira să ai un nume normal, de care ți-e jenă!

Într-un prim moment s-a lăsat liniștea în tot acest bistro mic, iar cupola aurie a Bisericii Ruse a scos scântei. Soarele se dusese, era seară de toamnă la început, când încă stropi de lumină țâșnesc de sub umbrele nopții.

– Cu mine vorbești? a întrebat el, ca și cum Flori ar fi comis un delict.

– Normal. Nu ești tu *Lev*? a spus ea subliniind numele, care devenise și mai penibil.

– Toate numele sunt neverosimile ori au o doză de ridicol în ele! Crezi că, dacă m-ar chema Gheorghe, n-ai râde la fel?

– Gheorghe te cheamă? s-a holbat ea, cu oarecare impertinență.

– Nu, dragă *Ferucia*, i-a răspuns Lev, numele nu este cel pe care ți-l alegi tu, ci cel pe care ți-l dau ceilalți.

Și tocmai atunci, când toți ochii erau pe ea după ce devenise *Ferucia*, în mica incintă, printre sâsâieli și exclamații discrete, a auzit clopoțelul: avea un mesaj. Nu-i venea să creadă, pianistul îi răspunsese!

I se anulase *evenimentul*, scria el pedant, era disponibil la orice oră, dacă nu cumva pentru ea era prea din scurt. „Sunt la Biserica Rusă", a tastat Flori, „cât îmi trebuie să ajung"? Era o întrebare plină de perfidie, știa prea bine că și pianistul e tot acolo. Din apropiere o apăsa ironia lui Lev și-a celorlalți tipi. Noroc că n-a durat mult, pe ecran scria că pianistul vine în două minute, așa că a luat-o spre ușă fără să-și fi terminat limonada, fără să mai privească spre grupul librarilor, aruncând banii pe bar cu un gest cam teatral.

Aceasta a fost prima divergență cu Lev, acum mort în bucătărie, într-o baltă de sânge, întâlnire căreia chiar atunci i-a dat *delete*, uitând-o multă vreme în coș, căci în acea seară

s-a produs un eveniment mult mai important, din categoria celor eterne.

14 Pianistul a emoționat-o înainte să vadă patul, încât tot drumul, care a fost scurt, n-a scos mai mult de două cuvinte. Ești studentă la Litere, a exclamat admirativ, iar Flori a constatat că avea o voce foarte sonoră. Probabil c-ai citit o grămadă de cărți! Drept să-ți spun, eu am rămas la *Jocul cu mărgelele de sticlă.*

Prin mintea lui Flori au trecut zilele albe dintr-o copilărie îndepărtată și amintirea unor bile transparente, mici globuri, unele cu diverse porcării colorate înăuntru.

A zâmbit, ca să fie amabilă, și-a atacat subiectul:

– Și patul? De unde-l ai?

Pianistul o privea voit enigmatic, frecând între degete cheia. Deja ajunseseră. Ușa părea imensă, de netrecut. Un zgomot mic, un scârțâit stins. Flori a rămas în prag uluită. Era o singură încăpere, imensă, cu un pian la fereastră și mici lucruri nemaivăzute, o plasmă pe care el cânta la pian, filmat pe o plajă. Obiectele păreau dintr-un film, în special o statuie argintată, un trepied cu o videocameră fixată pe el. Și peste tot, printre lampadare și măsuțe cu partituri, foșneau coroanele roșcovilor țepoși. O salutau parcă, bucurându-se de întâlnire – desigur, un gând paranoic, dar atât de convingător. În

aortă, o pisică pufoasă se pregătea să adoarmă. Roşcovii torceau lin, le vedea umbrele risipite prin cameră, şi, căutând cu ochii în jur, în sfârşit a găsit patul. Şi ce pat! O piesă nemaivăzută, un fel de rege al paturilor, alb, cu tăblia urcată pe un perete ca un liliac înflorit, o tăblie sculptată cu arabescuri şi păuni înfoiaţi, cu flori şi frunze care zburau, căzute parcă din înălţimea unor pomi nevăzuţi, unele păstrând încă nişte culori străvechi, tonuri stinse de verde şi de corai. Iar sub această dantelă moţată, în spaţiul neted de până la pled, strălucea un câmp de zăpadă.

Era un pat făcut pentru prima noapte de dragoste, s-a gândit Flori, intuiţie topită imediat în foiala neliniştită a roşcovilor, care nu conteneau să strige la ea. Abia intrase, ştia că pianistul îi spune ceva, dar în acelaşi timp făcea paşi pe alee. Eunucul tremura la oarecare distanţă, ţinând o mână în buzunar. Era intimidat, iar de deasupra, din coroanele înalte ale tecarilor, cobora un zumzet, o dezaprobare. A privit-o în ochi ca şi cum ar fi obţinut o victorie, apoi a scos uşor mâna în care ţinea o roşcovă coaptă. Era penibil. Flori zâmbea, iar când eunucul a luat-o spre uşă, zeci de siluete ceţoase s-au luat după el. Auzea frunzele care ciripeau amuzate, şi în acelaşi timp vocea pianistului îi cobora în timpan.

S-a trezit întinsă pe pat, iar acest bărbat pe care abia-l cunoscuse o mângâia pe obraz. Era jenată şi derutată: poate că dormise mai

mult. După cum se uita la ea, precis o credea o nimfetă sau vreo tută gata să se dezbrace.

– Ești prietenă cu vreuna dintre fostele mele iubite? De unde-ai aflat despre pat?

– Am auzit. Nu contează! Mai bine spune-mi, a zis, ridicându-se într-un cot, de unde îl ai!

– Vrei să scrii un roman?

Nu se gândise. Era o idee. De ce nu? a mormăit ea, în timp ce pianistul o ruga fandosit să-i spună pe nume, draga mea Flori, de ce nu-mi spui Adrian? Dar chiar și-așa somnolentă, pe jumătate plecată în dumbrava de roșcovi, a șoptit mai mult pentru sine: o să-ți zic Iosif, mi se pare mai *cool*! Nu știu pe nimeni cu numele ăsta, zicea ea, evitând să spună că-i amintea de un film vechi.

– Foarte bine! Îmi convine, să știi! s-a bucurat el, deși se vedea că aruncă niște vorbe, acolo, de umplutură, pe care Flori nu le-asculta.

Deși-i era greu, s-a ridicat, încercând să pară mai sigură, să înțeleagă pe deplin camera, să înregistreze lucrurile din ea. Își revenise în mare – șoseaua albă era departe, iar frunzișul de roșcovi se potolise. Câțiva pași spre pian, trepiedul, statuia care parcă te ruga s-o mângâi pe creștet, în sfârșit o oglindă, ceva neobișnuit, desigur, un oval imens, înalt, din podea și până-n tavan, destul de îngust, o tipsie mai mult, argintată, împodobită sus cu

flori ascuțite care parcă se chinuiau să iasă din tablă. Dar imaginea era clară. Uimitor cât de mult se schimbase! Avea acum o gură largă de clovn. Totuși nu-i displăcea. Dincolo de buze, care păreau frământate de-o mare emoție, se ghiceau mișcările roșcovilor, micile trepidații ale păstăilor.

– Îți place să te uiți în oglindă! a surâs pianistul, care părea s-o urmărească distrat.

Poate că-și bătea joc de ea, știa ce i se întâmplă pentru că și el se plimbase prin pădurea de roșcovi. Flori a zâmbit cu noua ei gură largă:

– Ce visezi noaptea? Nu cumva te visezi într-o dumbravă de roșcovi?

Pianistul a râs. I se părea literar. Habar n-avea cum arătau roșcovii.

– Dar ce visezi pe patul ăsta? a insistat ea. Precis visezi lenjerii din filme de epocă!

– Dacă rămâi cu mine la noapte, o să-ți povestesc dimineață!

– Poate-o să rămân cândva, dar nu astă-seară, a spus, arsă de un regret pe care încerca să-l renege.

Nu-i plăcea cine știe cât pianistul, dar patul lui emana o fericire de calitate, fiind în mod evident superior celorlalte două, a căror amintire începea să pălească.

Aceasta a fost seara în care a aflat numele lui Lev, acum mort în bucătărie, și seara în care a întâlnit cel mai fabulos pat.

15 Deși în zilele următoare l-a mai văzut pe librar și chiar au mai schimbat câte o vorbă, gândurile ei erau la pat, peste care se vedea în curând stăpână. Nu știa cum, dar era hotărâtă să nu mai piardă și patul ăsta, care, exact ca-n basme, era al treilea, prin urmare i se cuvenea, era al ei. Ar fi putut să-l fure sau să-l convingă pe pianist să i-l vândă. Ar fi putut să-l ucidă. Dar după aceea cum ar fi cărat patul fără să fie văzută, incriminată? Pentru moment plănuise o nouă vizită la pianist, lucru pe care-l considera floare la ureche având în vedere c-o invitase să doarmă la el. Singura ei experiență cu sexul opus fusese prin gimnaziu, când un tip de la clasa paralelă îi aruncase niște vorbe obscene. Era scund și rânjit, altceva nu-și mai amintește. A venit foarte aproape de ea, pe coridorul plin de elevi.

– Și-așa, Flori, mi-ai furat pisica și-acum o lași să moară de foame!

Flori a protestat. N-avusese în viața ei pisică! Numai ea ar mai fi lipsit din apartamentul lor de rahat!

– Cum să nu! Ai ascuns-o între picioare și-acum te dai nevinovată cu mine! Uite cum facem, a zis rânjitul, care se vedea că mai făcuse chestia asta cu alte fete, înșirând cu nerușinare ce avea de gând să-i facă, numai lucruri scârboase, ca să-și recupereze pisica înainte de a-și da sufletul, săraca de ea!

În jur se făcuse cerc de golani care hăhăiau, dându-i piticului apă la moară. Fără să

plănuiască nimic, Flori a ridicat un picior și l-a pocnit drept în piept. Luat prin surprindere, tăntălăul a căzut lat. Lumea a râs, iar de-atunci, când trecea pe lângă băieți, se dădeau la o parte și strigau după ea „Caratista".

Totuși, după episodul ăsta, rămăsese cu pisica piticului! Uneori o auzea noaptea miorlăind, moartă de foame, închisă într-un loc strâmt și umed care făcea parte din ea.

Prin urmare, nu vedea de ce nu s-ar fi descurcat și cu pianistul, care nu părea prea pregătit pentru viață. O altă cale ar fi fost să se mărite cu el și-abia după aceea să-i facă de petrecanie.

Chiar a doua zi l-a sunat, dar telefonul era închis. Apoi i-a scris, tot fără succes. Două săptămâni mai târziu a sunat hotărâtă la ușă, care părea un capac de sicriu.

Multe ceasuri l-a așteptat prin Gio, încercând să-i afle programul și drumurile. Cobora grăbit, urca în câte-o mașină și era dus. Uneori o lua pe jos, fără să se uite spre ea, fără să răspundă dacă striga după el. Odată alergase până la Cișmigiu, fără să-l ajungă din urmă. Mergea repede și-avea o siluetă de balerin. Iar în alte zile părea mort, nu-l vedea plecând sau sosind. Cel mai des se ducea să repete la Ateneu sau prin alte locuri, în clădiri impozante de pe străzi pe care Flori nici nu le bănuise până atunci, iar ea îl urmărea, mai ales că nu-i răspundea la mesaje.

Ceea ce nu știa însă era că pianistul cunoștea prea bine parcursul poveștii cu femeile

care-i vedeau patul, de aceea nu întorcea după ea ochii, nu avea nevoie de-o confirmare. Știa că Flori se ține după el ca un câine.

POVESTEA PIANISTULUI, ÎN VARIANTA CEA MAI SCURTĂ

Viața lui s-a schimbat în ziua în care a cumpărat patul, despre care dealerul îi spusese c-a fost făcut pe la 1800. Nu-l crezuse, dar omul avea și-o poveste despre un fabricant vrăjitor, care și-ar fi lăsat un totem în tăblie, unul dintre acele mici lucruri care au puterea să aducă după ele turme întregi de animale telepate, păsări-gigant, duhuri care în mod normal stau ascunse în crăpături și pe sub pietrele drumului, suflete de vrăjitori, de zei renegați, de entități venite de pe altă planetă. Sedus poate de povestea asta, vrăjit de secretele ascunse în pat, Iosif a-nceput să audă o muzică pe care pianul lui refuza s-o reproducă, o melodie tristă și atât de stupidă, încât îi era ciudă că intrase în mrejele ei. De cum auzea primele note, simțea și-o chemare erotică, exact ca un cerb care-o ia pe urmele unei femele ori ca un imbecil lipit de un film serial, incapabil să piardă vreun episod.

N-a făcut de la început legătura, deși observase niște ochi care-l urmăreau și-și dăduse seama că exista *interes* pentru el. Dar, după un

timp, a ajuns la concluzia că patul emana niște unde care-l făceau atractiv. Mai întâi, violoncelista îi evitase privirea, cum făceau fetele prin liceu. Nu voia ca el să-și dea seama că niște sentimente plăpânde, ca picătura de ploaie, coborau vătămate pe lungimea arcușului. Câteva repetiții la rând, fata care strângea scaunele pliante căscase ochii la el. Totul a culminat într-o seară când directoarea s-a oferit să-l ducă acasă cu mașina ei, un merțan de ultimă generație. Formal, a invitat-o să bea un ceai, iar ea a urcat imediat, chiar luând-o înainte, ceea ce-l contrariase destul de mult. Apoi, odată intrați în apartament – micul apartament întunecat de la Piața Amzei –, directoarea a țâșnit cam precipitat spre dormitor.

Nevasta lui Iosif, soprană, angajată și ea în aceeași orchestră, cu aceeași directoare pe cap, rămăsese manechin în ușa bucătăriei – fă niște ceai, i-a zis el, un roiboos pentru doamna, apoi a intrat după directoare, extaziată, a crezut inițial, în fața patului, dar care părea gata să se dezbrace. Nu știa ce să facă. Ușa rămăsese deschisă, iar soprana continua să privească din ușa bucătăriei, timp în care directoarea își desfăcea nasturii de la bluză. Așa că s-a refugiat în bucătărie, lipit de perete, lângă aragazul pe care deja clocotea apa de ceai.

A doua zi s-a dat bolnav, a venit liberul de Rusalii și-au plecat în vacanță trei zile. Când s-au întors, directoarea își revenise, nu mai avea

nimic pentru el, era clar după cum se uita, cu aceeași ceață pe ochi pe care i-o știa de ani buni.

În primele luni a învățat că atât el, cât și nevastă-sa, soprana, împrăștiau în jur niște arome pur sexuale – nu oricând, ci doar după nopțile în care făceau dragoste în noul pat. Totul dura puțin, câteva zile, apoi lucrurile reintrau în normal. Dar nici atunci n-a făcut legătura cu patul.

Soprana a plecat în turneu, iar el a adus o femeie acasă. Partea proastă a urmat după aceea, a doua zi, când femeia s-a postat lângă ușa apartamentului. Nu voia să mai plece, nu voia să se despartă de el. Vecinii se uitau pe vizoare, excitați de cuvintele ei, iar pianistul a luat-o la goană pe scări și s-a aruncat într-un taxi. Și, cum îl invitase un prieten pe la Comana, câteva zile a stat acolo, ascuns. La întoarcere a avut marea revelație: femeia aia care-și frecase buricul de ușă, umplând casa scării cu văicăreli, uitase de el! Era chiar jenată de întâmplare – puțin divertisment, i-a explicat ea, făcându-l să se destindă.

Câteva săptămâni a încercat puterile patului pe diverse femei care plângeau înlănțuindu-i genunchii, ca la două–trei zile după aceea, zile petrecute departe de pat, să-l uite complet, ba chiar să-l ocolească; una chiar îi spusese: eram beată, Așchiuță, să stai departe de mine!

Apoi a luat-o ușor, gândindu-se la un viitor în care aveau să încapă puține din viața lui de până atunci. Soprana a fost prima pe care a

tăiat-o de pe lista plăcerilor, nu pentru că n-ar fi iubit-o, ci pentru că viitorul la care spera avea să fie de bărbat poligam, desfrânat și nebun, așa cum visase demult, în serile în care cânta la pian, iar prin ferestrele facultății intra un parfum care-l făcea să plângă și să-și dorească să abandoneze pianul.

Mai întâi a mutat patul într-un apartament cumpărat special pentru el, o suprafață largă dintr-un bloc interbelic cu risc la cutremure. Dar pentru Iosif important era doar să scape de-acasă înainte ca soprana să descopere valorile patului. Au fost discuții, au fost întrebări. O lună mai târziu a și divorțat, alegând pentru totdeauna patul și plăcerile lui. Nici măcar delirul ovațiilor la care visase nu mai conta. Renunțase la glorie, la planurile lui de artist care deja atinsese succesul.

De obicei, femeile veneau la el atrase de pat, hipnotizate, bolnave, poate și ele vrăjite de misterele acestui obiect cu precădere erotic. Căci ce-ți trece prin minte când te gândești la un pat? Primul lucru! Se gândește cineva la patul morții? Sau la patul pe care s-a născut George Enescu? Are cineva curiozitate față de patul în care a dormit Bacovia, păstrat în casa memorială de la Bacău? Ori vrea cineva să știe cum arăta patul în care a meditat Henri Coandă? Sau cel în care și-a dat sufletul Brâncuși? În care a întins copita un om celebru? Eu zic că nu. Dar, dacă vine vorba despre patul Cleopatrei

ori despre nu știu ce pat din haremul lui Ismail Bina, toate urechile se fac pâlnie, ochii – mari. Paturi și carne tremurând sub cearșafuri. Buze și pliuri de carne, guri care caută, înghițiți și înghițitori, un tablou al desfrâului, umbrele uriașilor care și-au făcut treaba, iar acum dorm, împrăștiind în jur sporii unor posibile vieți.

Prima dintre femeile patului său a fost Miki. Picioare de ciocolată, glas senzual, cu note care se topeau în labirintul urechii, sirop cald prelins pe canalele creierului până în amigdală. Auzea melodia, ferestrele tremurau, și știa că Miki urma să sune la ușă. Își arunca rochia întotdeauna pe pian, pe clapele care oftau, și cădea artistic pe pat, flori albe se ridicau din cearșafuri, hiacint fraged așteptând ca mâinile lui să-l strivească. N-o să uite niciodată chiloții minusculi, mereu transparenți, în toate culorile, regăsiți dimineața între perne și purtați după aceea la încheietura mâinii, înfășurați ca un șarpe. Se întâlneau noaptea, după spectacolul ei, după concertele lui. Ea alerga de la teatru, lipăind cu balerinii pe bulevard, apoi pe lângă Cinema Pro, pe lângă Biserica Rusă, iar el cobora din Uber și alerga în apartament ca să intre sub duș, învârtindu-se bezmetic după aceea să-și caute parfumul, spuma de păr, să se rezeme de pian în poziția lui favorită, doar în cămașă, de sub care îi ieșea smochina gata să crape.

Două luni de iubire nebună. Apoi a plecat la Paris cu orchestra, cinci zile nenorocite pe care

le regretă și-n ziua de azi, iar când s-a întors, ea era alta. Nu-l mai voia, nu-i mai răspundea nici la SMS-uri, iar după puțin timp a văzut-o urcând într-o mașină luxoasă. A suferit, i-a fost greu, dar, printre melancolii și disperări, deși-i venea să lingă pereții, auzea melodia și ieșea la vânat. Vreo douăzeci de femei au trecut prin patul vrăjit numai în perioada suferinței post-Miki.

Cel mai ușor era imediat după o noapte de dragoste, când orice femeie îl urma natural, ca un câine. Dar erau și *pauzele*, obligatorii sau impuse, care rupeau firul, iar după aceea trebuia să depună efort. Nu putea spune c-are o viață de Don Juan, nu era nici un cuceritor în sensul clasic. De multe ori nici nu era foarte interesat de-o femeie. Provocările lui veneau din partea patului, care era stăpânul poveștii. Mergea unde-l trimitea patul, se mișca după dorințele lui. Putea spune că trăia marile încercări ale patului.

De fapt, două lucruri erau foarte grele în noua lui viață. Primul – să aducă o femeie în casă în perioadele fără strălucire, când, de exemplu, nu făcuse sex, luase pauză de, să zicem, două–trei zile. Atunci da, se simțea ca un vânător, un Casanova, inventator de pretexte – hai să urcăm, draga mea, vreau să asculți ceva unic, o melodie găsită-ntr-o sticlă, refăcută din bucăți, în fine, o melodie din altă lume, insista el, cele câteva persoane care au ascultat-o, imediat

după aceea, în minutele următoare, au auzit ceva, mai întâi cuvinte, apoi fraze, ceva ce nu auzi în mod normal, mesaje divine, coborâte direct din casele nevăzute ale unui hai să nu-i spunem *zeu*, dar putem spune o entitate din lumea adevărată... Cu tâmpenii de-astea reușea să păcălească mai ales câte o studentă năucă ori câte o fată cu urechile acoperite de căști, una dintre acele femei care așteaptă cu mintea plină de strigăte pe care le aude doar ea. În sfârșit, aceasta era partea de muncă nudă. Dar, odată ce femeia ajungea să dea cu ochii de pat, lucrurile intrau în confort: nu se mai dezlipea, nu putea să mai scape de ea, era nevoie să plece din București, să se îndepărteze de pat, iar după aceea s-o ia de la capăt.

Al doilea inconvenient era că femeile de care se desprindea fără voie, uneori forțat de turnee, cum fusese cazul cu Miki, erau pierdute – deveneau imune la toate încercările lui viitoare. Când se termina, era terminat.

Cu Flori lucrurile au stat altfel, începea să se alcătuiască legenda! Iosif nu se îndoia că iubitele patului povestiseră, iar poveștile lor se legau acum într-un basm care traversa Bucureștiul. Cum îl găsise? Cu cine vorbise? Nu mai conta! Ceea ce-i suscita însă tot interesul era faptul că ea rezistase la prima întâlnire cu patul! Părea fără pasiuni, o scoică închisă pe care era nevoie s-o pună la foc. Tipele astea de la Litere sunt cam ciudate, citesc romane și experimentează

chestiile citite, iar, în plus, Flori nici nu prea vorbea. Dar avea o privire care-i bătea niște cuie în tâmple.

Două săptămâni după prima întâlnire a ignorat-o, a lăsat-o să-l caute, să-l dorească. Știa că se ține după el, o simțea cum trece și se lipește de ziduri, îi vedea umbra pe trotuarul de vizavi. Apoi, într-o seară, stând în cadă cufundat în spumă de iasomie, cu o mască de argilă pe față, a pus mâna pe telefon.

16

Flori era în bucătărie, cu taică-său aflat pe punct de plecare, însă, auzind telefonul, a rămas neclintit lângă ușă. Flori văzuse deja cine sună, dar știa cum să vorbească de față cu taică-său. Spre surprinderea ei, glasul sonor al pianistului a umplut bucătăria până pe hol, cu o frază din care un singur cuvânt a rămas să plutească: ce faci? Ai cumva un program pentru seara asta sau vrei să-mi vezi *patul*?

Taică-său nu îndrăznea să spună nimic, deși cuvântul îl lovise în frunte. Du-te, i-a făcut ea semn, mă descurc, nu-i nimic important, apoi, întorcându-se la telefon, a spus sobru: te sun mai încolo. E OK pentru tine?

Intuia că pianistul se gândea la o noapte de dragoste. Simplu sex, ca să fie cinstită. O noapte pe patul alb pe care se alintau flori de nalbă. Ce putea să viseze mai mult? Era normal ca prima noapte de dragoste să fie sub roșcovi, mai ales

că, până la urmă, oricum trebuia să scape de pisica rânjitului.

S-a îmbrăcat, și-a dat cu fard, iar după felul în care taică-său a privit-o în timp ce-i strecura niște bani, și-a dat seama că și el presimțea că în seara aceea o așteaptă acel *ceva* despre care nu vor vorbi niciodată. Într-un prim moment s-a gândit să-l avertizeze c-avea să lipsească toată noaptea, dar a renunțat, nu știa de fapt ce-avea de gând pianistul. La câți perverși erau pe lume, nu s-ar fi mirat ca pianistul nici măcar să nu se fi culcat vreodată cu vreo femeie.

L-a găsit într-un halat de mătase care părea neatins, încât îi venea să-l întrebe dacă și-l cumpărase pentru ocazia asta, a întâlnirii cu ea. Nu putea să respire, șoaptele roșcovilor o făceau să i se zburlească rădăcinile părului de-o plăcere dementă. Îți place? a întrebat-o, referindu-se la halat, dar nu putea să răspundă. Privea spre pat dusă, gata să leșine, să cadă pe el.

– Hei, fata de la Litere, a mai auzit ea, mâncăm înainte sau după...

Flori a intrat pe alee. Roșcovii suspinau, iar undeva, în desișurile nevăzute ale dumbrăvii, eunucul plângea.

Prima noapte. Patul iubirii. Era cald, iar frunzele zburau zăpăcite. Un vârf de limbă, niște aburi fierbinți tulburând armate de paznici. Știa că n-o să mai plece de-acolo vreodată. Rămăsese în mijlocul străzii de zahăr, aplecată pe spate, gata să-și ia zborul, iar lângă ea tremura silueta

plăpândă a pianistului. Cum ajunsese acolo? Dacă ești aici, șoptea ea, hai în dumbravă!... Voia să se miște, dar nu putea, ca în vis, tălpile îi erau lipite de stradă, iar din vârful țâțelor îi răsăreau mii de roșcovi țepoși. Și-apoi a început să plutească. Glasul pisicii se făcuse subțire, și-și făcea loc cu botul să iasă. Avusese dreptate rânjitul, chiar avea o pisică între picioare.

A doua zi nu-și mai amintea decât două lucruri: halatul lui, căzut lângă pat, și o umbră subțire intrată pe geam. N-o să se gândească niciodată la primul bărbat ca la prima iubire, ci la primul pat în care l-a lăsat pe un tip să intre în ea, în locul tainic, leagănul pisicii furate, devenit imediat dup-aceea o rană, un cuib pângărit. Nu voia să-l mai vadă pe pianist.

Două zile n-a dat pe la școală, dar în cea de-a treia a luat-o la fugă pe Carol, iar după ce-a coborât în pasaj, în loc s-o ia drept 'nainte, spre facultate, a urcat scările din stânga, spre Suțu, de unde într-un minut a ajuns la Biserica Rusă. Cupola era acoperită de ciori, iar în jur se ridicau aburi. Era toamnă, și pe străzi se simțea respirația unui uriaș nevăzut.

Ușa clădirii părea bătută în cuie. Era penibil. Nu putea pur și simplu să urce, mai ales că el nici nu sunase după aceea. Or, scria pe tot netul: fără telefonul de după noaptea de dragoste, totul s-a terminat! Era straniu, toate rezervele ei se topiseră, iar halatul căzut lângă pat era acum cea mai familiară mătase, mâinile pianistului îi

lipseau, și un dor crescut din mijlocul rănii o lega inexplicabil de un bărbat pe care nici nu-l privise ca lumea. O întâlnire scurtă, de-o noapte, petrecută sub crengile roșcovilor. În locul pisicii intrase un crab minuscul, care nu va mai ieși niciodată. Gândul c-o să-i fie dor de pianist până la capătul vieții o reducea la dimensiunile acelui musafir mizerabil. Nu se punea problema să sune la ușă, dar nici nu putea să se miște de-acolo.

Din cerul înalt, peste Biserica Rusă cobora catastrofa. Primul bărbat, acel mascul, Doamne ferește, ținut minte până în clipa morții!

Cu această ceață în creier a intrat în facultate, unde niște tipi împărțeau pliante pentru donat sânge. Pe lângă lift se mișca o pisică, iar pentru o clipă i s-a părut că aude clincăielile roșcovelor.

În sala Vianu, un glas sonor făcea listă cu amatorii de nu știu ce club. Era un glas cunoscut. A băgat capul, și pe catedră librarul Lev ținea un discurs, îi vedea picioarele bălăngănindu-se de plăcerea cuvintelor trimise spre cinci–șase fete care-l mâncau din priviri. Silueta pianistului s-a topit, iar durerile ei, pe care le crezuse eterne, au făcut loc unei observații care o consola: deci până și librarul eșuase la Litere! Se dădea mare și umbla cu diferite cărțoaie sub braț, dar nu era decât un student care probabil picase la Drept sau pe la alte facultăți mai vânate.

– Vino aici, a chemat-o el, hai să ne facem o poză!

Trăncănea mult, plin de-o engleză din cărți. La un moment dat i-a spus cum o cheamă, iar el zâmbea, era clar că se așteptase s-o cheme Beatrice. Apoi a făcut o observație care i s-a părut insultătoare mai mult prin intenție, semeni cu o actriță, a spus el, băgându-i în urechi un nume necunoscut, pe care ea l-a tastat cu repeziciune pe telefon: față bronzată, de femelă moartă de foame. Iar sub poză, un interviu lung.

N-a comentat, dar și-a propus să-l evite.

Flori se perinda prin sălile facultății, întrebându-se ce caută pe acolo, nimic din ce se vorbea pe la cursuri n-o făcea curioasă. O profă insistase să scrie un proiect despre ediții – ia un scriitor, care vrei tu, i-a spus ea, mă interesează să văd că ai înțeles ce înseamnă o „ediție". Și, pentru c-o privea drept în ochi, ca și cum ar fi așteptat ceva de la ea, a pus o întrebare de formă: adică toate cărțile lui Rebreanu, de exemplu? Exact! Te duci la bibliotecă și cauți la fișier. Asta chiar nu-i trecuse prin minte. Nu e mai simplu să dau o căutare pe net?

– Dar dacă nu le găsești pe toate? Ca să nu mai vorbim de amănunte: autorul prefeței sau redactorul de carte, dacă e cazul.

I se părea improbabil să nu le găsească la o căutare temeinică. Găsești orice cu Google, iar ea era expertă. Doar lucrurile fără valoare nu au rezultate. Așa că a zâmbit ca să arate că nu e

neam prost, iar un minut mai târziu a deschis telefonul. Dar, în loc să caute cărți, a dat de un mesaj care abia intrase în inbox: pianistul voia s-o vadă! Fața lui, care i se părea cam trecută, îi zâmbea din ovalul mesajului, iar undeva în ochi, unde se deschide lumea adevărată, sclipea patul – ediția de lux a tuturor paturilor.

– Să știi că-mi placi foarte mult, i-a spus pianistul făcut covrig în spatele ei sub frunzișul de roșcovi, iar Flori se vedea stând acolo până la capătul vieții.

Fiecare noapte petrecută cu el îi aducea schimbări pe care nu le bănuise până atunci, mici detalii, e adevărat, unele pe care doar ea le vedea – gene mai lungi, nuanțe deschise în păr. Dar într-o dimineață s-a produs o schimbare de netrecut cu vederea. Două goluri mari îi apăruseră de o parte și de alta a frunții, adâncituri în păr ca la bărbații pândiți de calviție. Fruntea îi părea mai înaltă, însă fața, așa lungită prin cele două lagune, devenise străină și lipsită de delicatețea adevăratei ei fețe.

– Parcă puțin s-au mai conturat, a recunoscut taică-său, nu-ți fă griji, Flori, ai mai crescut, asta e!

Dar în ochii lui se citea o neliniște care avea legătură cu nopțile în care ea nu dormise acasă și despre care n-o întrebase nimic. Dacă ar fi pus măcar o singură întrebare, i-ar fi povestit despre pianist, care, spre deosebire de el, îi spusese clar într-o dimineață: s-ar putea să chelești!

Uite ce ți s-au adâncit golurile astea în doar câteva săptămâni.

Vasăzică observase și el! Poate că trebuia s-o lase mai moale cu patul.

– Și tata a observat, a spus Flori.

Un timp n-a vorbit nimeni. Figura tatălui ei începuse să crească în mijlocul patului.

– Locuiești cu ai tăi? a întrebat pianistul.

– Doar cu tata.

– Și el... ce face tatăl tău? Cu ce se ocupă?

– Lucrează în publicitate, a spus Flori, în timp ce prin minte îi treceau teancurile cretine de flyere pe care le tipărea taică-său.

Poate că era mai bine să spună cinstit că avea o imprimantă second-hand, dar ca lumea, iar câte cineva, un mic brutar sau un vânzător de papuci, îi dădea câteva sute de lei ca să-i printeze afișe sau fluturași. Cel mai important client a fost un manelist care-i comandase afișe, un pușt aflat la debut, plecat între timp și el pe undeva prin Spania, ca și Magda.

Oricum, din banii pe care-i făcea taică-său nu puteau să trăiască. De multe ori nu aveau pentru întreținere sau pentru curent, și atunci ea îi trimitea un SMS Magdei anunțând-o sec că sunt în rahat, iar Magda le punea în cont ori le trimitea prin câte unul din căpșunarii din Spania, și Flori trebuia să alerge la dracu', pe unde venea un autocar din Sevilla, să stea acolo pe peron după ce-i dăduse SMS-ul și după ce-i văzuse fotografia postată de maică-sa – de

fiecare dată câte o femeie care părea bătută și care-i întindea plicul și o sacoșă, de la Magda, zicea, iar în sacoșa aia erau haine și întotdeauna niște pantofi mărimea 38 care păreau cumpărați din Obor, pe care Flori nici n-apuca să-i poarte, de mulți ce primise. Dar, bineînțeles, nu putea să-i spună toate astea pianistului, pe care, cu nasul lui subțire, nu-l vedea în stare să înțeleagă. Însă nici el nu se mulțumise numai cu atât.

– La ce firmă? a întrebat-o, specificând că avea și el nevoie de publicitate, prin urmare nu era exclus să-l caute într-o zi pe tatăl lui Flori, devenit dintr-odată un *domn important* care ținea viitorul lui Iosif în mână.

În cameră intra soarele, iar foșnetul roșcovilor se potolise. Apoi vocea sonoră a pianistului s-a ridicat printre ramuri:

– I-ai spus despre mine?

Întrebarea avea niște dedesubturi pe care Flori le intuia vag.

– De ce să-i spun?!

Părea mulțumit de răspuns, după cum s-a lipit de ea, după cum i-a pipăit fruntea, după cum a sărutat-o apoi.

S-a dus la facultate câteva ore, apoi a alergat într-un suflet la Biserica Rusă. În seara aceea s-au uitat la un film, ceva foarte trist. Roșcovii șopcăiau supărați, eunucul vocifera obosit. Apoi el i-a spus din senin, fără să-l fi întrebat:

patul ăsta e într-adevăr foarte vechi, făcut pe la 1830. Hai să-ți arăt.

Au coborât pe podea, iar pianistul a dat la o parte salteaua. Pe tăblie, jos, se vedea un „V" încercuit, același pe care Flori îl văzuse la Valea Stanciului.

– Dacă te uiți atent, sub „V", aici jos, se vede anul: 7339. Din cifra asta se scade 5509, și așa ajungi la 1830.

Lui Flori i se părea improbabil, dar n-a comentat.

– „V"-ul ăsta e de la Valakis, un macedonean, aromân, fabricant de paturi.

– Și... l-ai moștenit? a încercat Flori să afle mai mult.

– Oh, nu. L-am cumpărat. A fost o licitație. Am pe undeva și un certificat de autenticitate. Știu sigur că fabricantul patului este acest Valakis.

Roșcovii se foiau stins, iar numele fabricantului, oricât de incredibil și neprietenos, i se strecura hotărât în ureche și de-acolo în creier, parafând pentru totdeauna o clipă istorică: aceasta a fost ultima dată când a văzut patul.

17

Pianistul n-a mai sunat-o, n-a mai răspuns. Niște zile lungi au ținut-o în casă. Apoi ea s-a dus într-o seară la el, era prin zonă, asta o să-i spună. Însă ușa a rămas neclintită. Nici măcar roșcovii nu se auzeau dinăuntru.

Totul părea mort. I-a trimis două SMS-uri fără ecou. Parcă murise. I-a lăsat un bilet în ușă, pe care o săptămână după aceea l-a găsit tot acolo. Poate a plecat în turneu, deși nu menționase nimic. Nici pe Facebook nu mai posta, nu mai erau știri sau măcar un mic semn, ca să știe că mai trăiește.

Flori trecea pe la Biserica Rusă mai mult sperând s-audă neliniștea patului, care părea și el dus odată cu pianistul. Uneori avea iluzia că aude un foșnet și alerga până în fața apartamentului, unde totul era neschimbat: biletul ei a stat în ușă câteva săptămâni, apoi l-a luat cineva. Și ștergătorul de lângă prag dispăruse.

Era deja al treilea pat pe care-l pierdea, iar asta nu putea să fie o întâmplare. Poate că roșcovii nu voiau s-o mai vadă. Poate eunucul plecase de-acolo.

Zilele iernii se topeau una după alta, și, într-o dimineață, Flori a constatat că-i dispăruseră cele două goluri din păr. Era din nou ea – și, în același timp, figura pianistului începuse să se piardă în bezna uitării.

Fără nopțile patului alb, viața se ponosise. Singura plăcere era să stea la Gio și să caute șuieratul îndepărtat al roșcovilor. Uneori îi vedea pe librari aplecați deasupra unui cărțoi, și, cum îi întâlnea și prin facultate, ajunseseră singurele ei cunoștințe. Aveau cursuri cam prin aceleași săli, iar pe Lev îl cunoștea multă lume, aproape că nu era zi în care să nu-i audă numele, ca și

cum ar fi făcut ceva special. Flori fusese surprinsă să afle că nu e decât cu un an mai mare ca ea. Nu-i mai spusese *Ferucia*, dar, de câte ori se vedeau, când el ridica un deget s-o salute ori când deschidea gura s-o întrebe ce face, auzea undeva în planul îndepărtat și *Ferucia*, numele cretin, inexistent la o căutare pe net. Dac-ar fi fost un personaj literar ori un titlu de carte, l-ar fi găsit. Și nici nu putea să întrebe, că precis se făcea de rahat. Ar fi putut să fie o glumă între băieți, poate însemna totuși ceva în vreo limbă, dar o căutare cu Google Translate a liniștit-o. Cu siguranță acest *ferucia* nu era ceva intelectual, ci o prostie, poate ca pisica rânjitului. Iar acum, că Lev este mort, nici nu mai are pe cine să-ntrebe. Băltoaca de sânge, bretonul în ochi, toate amănuntele dimineții îi bagă în suflet flori de zăpadă, iar amintirea lui Lev începe să se îngroașe, împingând-o spre zilele duse, obligând-o să se întoarcă, deși urăște trecutul, pe care îl consideră un tip fanfaron, genul care te ține pe loc cu povești fără legătură cu tine. Totuși recunoaște că de multe ori se gândește la lucrurile trecute, ca și cum, dacă le-ar perinda prin minte, ar mai putea să îndrepte ceva.

Odată l-a găsit într-o sală de la mansardă, pe unde se țin de regulă cursurile practice, dar în ziua aceea era pustiu, cu puțin înainte de Crăciun, când toată lumea își luase vacanță. Lev mormăia ceva aplecat peste o carte – vino

aici, i-a făcut el semn, entuziasmat că descoperise ceva.

Vorbea privind-o cu ochii pe jumătate ascunși de breton, iar în ferestrele clasei se îngrămădeau nori albi.

– Cartea asta a fost tipărită pe la 1750, spunea el, dar nu mă interesează vechimea, ci un mic text scris pe margine într-o noapte de vară.

Probabil voia ca ea să întrebe mai mult, dar, în loc de asta, Flori a întins mâna spre carte. Cam cu ifose, i s-a părut, Lev i-a făcut semn să aștepte.

– Ce poate fi mai emoționant decât însemnarea unui om mort de două sute de ani?!

Flori a deschis gura, voia să-l ironizeze, dar el i-a repetat să aibă răbdare. Voia să-i spună o poveste, avea chef să se urce pe scenă:

– Omul care a scris cartea asta era tânăr. Avea un bebeluș, o fată, pe care o menționează în treacăt. Fiica lui abia adormise, iar el, acest scriitor de ocazie, a ieșit pe verandă. Noapte de vară. Lumină de lună. Zgomote de trăsuri. Lăutari. Apoi a apărut cineva.

Lev vorbea aproape în șoaptă, iar Flori își dădea seama că vrea s-o surprindă, așa că aștepta încheierea fără să respire, fără să clipească măcar. Nu îndrăznea nici să-și scoată mâna din buzunar.

– A apărut un om de departe. Exact așa scrie: un „călător". Iar călătorii ăștia niciodată n-aduc vești bune! Un călător e un om ocult, Flori,

adeseori fugar, bolnav ori frate cu dracul. Îl doare în fund de ce-o să se-ntâmple mai departe cu Petrache al nostru!

Flori n-a clipit, deși îi venea să râdă. Cine mai spune „fund"?! Nu mai auzise pe nimeni de mult, nici măcar pe la școală, unde e lumea mai fandosită. În grupa ei o tipă spune în permanență „posterior", iar o profesoară din gimnaziu zicea „șezut", foarte penibil, bineînțeles. Chiar târziu, după multe luni, din toată întâlnirea, cel mai viu moment era ăsta, cu „fundul", care i-l arăta pe Lev pușți, cu o mămică dichisită și pudică, o tipă care-l învățase să vorbească frumos. Ce-ar fi zis Magda, din vocabularul căreia lipsea cu desăvârșire acest cuvânt?

Lev continua să-l descrie pe străin, căruia nu-i păsa, *îl durea în fund*, pe el nu-l interesează, zicea, nu-i e teamă că va fi prins! Nimeni nu știe cine este, iar mâine va intra în altă cetate, sub alt nume, cu alte haine, cu altă înfățișare! Ei bine, un astfel de om a dat nas în nas cu Petrache, într-o seară frumoasă!

– Așa îl cheamă?

– Da, uite, i-a arătat el, în sfârșit, cuvintele scrise pe marginea cărții, ceva mărunțel. Scrie, a precizat Lev, continuând s-o privească pe sub breton, că era „un străin" cum Petrache nu mai văzuse. Nu vorbea românește. A spus ceva *pe limba lui* și i-a pus în palmă *un bob.*

Lev era extaziat, o privea cu niște ochi mari, încât s-a simțit obligată să întrebe ce mai urma.

– Asta e tot!

Ascultând încheierea, a apucat-o râsul, un râs lung, care s-a risipit pe tot coridorul.

– De ce râzi? s-a supărat Lev. Omul a primit o sămânță, o viață neștiută de nimeni. Merită cineva o surpriză mai mare ca asta?

Lui Flori îi părea rău că râsese, mai mult chiar, auzea încă fâșâielile râsului ei, care continua să se prelingă pe scări până la parter și de-acolo în stradă, poate până la statui, până la Biserica Rusă, până în patul alb.

În sfârșit, Lev i-a întins cartea. Acum vedea că rândurile erau scrise cu o cerneală de un verde murdar. Dedesubt apărea data, pe care n-a putut s-o citească – o briză veche a izbit-o în nări, apoi melodia roșcovilor i-a răsunat în timpan.

Lev stătea în picioare, rezemat cu o mână de spătarul scaunului de la catedră, iar Flori rămăsese bățoasă de cealaltă parte a mesei. I-ar fi plăcut să spună ceva, dar din tot ceea ce el povestise rămăsese puțin și prozaic: un om a ieșit pe verandă și s-a lovit de un hoț, care a scăpat bolborosind câteva cuvinte cu sonorități insolite, privindu-l probabil în ochi, apoi, pentru ca impresia artistică să fie desăvârșită, a scos un bob de mazăre scofâlcit, rătăcit cine știe cum prin vreun buzunar, și, profitând de uluirea tăntălăului de Petrache, a rupt-o la

fugă. Pe de altă parte, simțea nevoia să spună și ea ceva important.

– Am și eu o descoperire, a spus Flori.

Începuse prost, își dădea seama, dar nu mai putea să dea înapoi. Lev aștepta, și-l aduce aminte, sprijinit de spătar. De sub sacou i se vedea o brățară, una dintre prostiile de piele împletită pe care le poartă băieții, întotdeauna pentru că sunt primite cadou, de la mame sau de la iubite. Nu-ndrăznea să-l privească în ochi, deși știa c-o fixează pe sub breton, așteptând ca și ea să se uite. Dacă începea să-i spună despre paturi, despre camera cu pantofi, ar fi ajuns până la urmă la pianist, la fuga lui, la nopțile în care nasul ascuțit o gâdilase-n ureche. Temându-se că Lev o să râdă, i-a spus aruncându-și în sfârșit ochii spre el: caut un fabricant de paturi de pe la 1800.

A surâs, ca și cum i-ar fi stat în putere să-l găsească pe fabricant. Cum stătea la catedră, cu o palmă peste cărțoi, avea ceva impresionant, care o împiedica să mai scoată vreo vorbă. Ar fi vrut ca el să spună ceva normal, de exemplu, s-o întrebe dacă nu vrea să coboare la o cafea. Tăcerea se prelungise, ferestrele albe vibrau, iar râsul lui Flori, deși vechi, continua să curgă ostil, așa că, fără ca măcar să-i spună vacanță plăcută, după ce-a scos telefonul din buzunar prefăcându-se că citește un SMS, a șoptit „ciao, Lev", cum spui unui câine când pleci de-acasă, și-a coborât scările într-o viteză nebună.

18 Vacanța a trecut greu. Taică-său n-a ieșit din cameră, iar ea a făcut toate căutările posibile, ba după pianist, care părea spulberat, ba după filme, pe grupuri, pe site-uri cu excursii exotice, în aceeași pijama, rezemată de pernă, mâncând porcării din ambalaje aruncate în coșul de lângă pat. Pe site-ul Ateneului, unul dintre concertele în care cânta și Iosif era anulat.

Apoi a mai dat o căutare după „Adrian Iosif pianist" și-a ajuns pe un site despre vechiul București. Numele lui nu figura acolo, dar a găsit o fotografie sepia cu niște persoane îngrămădite pe un pian – un lungan prăbușit peste rama pianului, la care cânta un tip oarecum asemănător cu Iosif, deși mai bătrân, iar alături o damă cu o pălărie-castron își freca țâțele de urechea pianistului, care părea absorbit de activitatea mâinilor lui. Era un grup vesel. Pe pian se vedeau niște pahare și-o blană îngustă, argintie. Jos scria „Bucuresci, 1926". După nasul subțire, ar fi putut să fie vreun strămoș al pianistului, ceea ce pentru Flori oricum nu conta. Dar dacă murise? Un concert anulat, biletul ei în ușă și faptul că nu exista niciun semn de viață – toate astea o-nfiorau. Însă, dacă era mort, însemna că cineva luase patul.

A mai dat o căutare după „roșcovi", de data asta nu pe imagini, iar printre textele care se perindau pe ecran i-au sărit în ochi câteva cuvinte: „visez niște... roșcovi, n-am idee ce-nseamnă, dar i-am visat de câteva ori pân-acum".

Asta era tot. Un paragraf dintr-un interviu lung al unei actrițe, acum își dădea seama, tipa despre care Lev credea că îi seamănă. Odile, așa o chema. Deși se alertase puțin, totuși nu era mare lucru. Pe Google erau peste un milion de site-uri în care se vorbea despre roșcovi.

Puțin înainte de Anul Nou, taică-său a anunțat-o că luase bilete la un spectacol, o piesă la Teatrul Național.

– Am trecut pe-acolo și nu era nimeni!

– Normal! Toată lumea își ia de pe net! Trebuia să mă-ntrebi pe mine!

Seara de teatru a fost atât de intensă, încât Flori n-avea s-o mai uite curând. Inițial fusese atentă la actori, unii văzuți prin filme sau în postările de pe net, apoi a studiat decorul, iar în cele din urmă se lăsase cu totul în voia poveștii. Recunoștea că nu era cine știe ce, o comedie cam obosită. Actrița din rolul principal era foarte cunoscută, o văzuse în multe filme, cu toate că în momentul acela nu-și amintea numele ei. Vorbea cu vervă, acțiunile erau *in crescendo*. Un nenorocit făcea gălăgie, iar marea actriță încerca să-l facă să tacă. Vorbește decent, dragul meu, îi spunea ea, ne aude lumea! Nu ne-aude nimeni, zicea nesimțitul. Cum să nu?! E plin de lume pe-aici! A venit până și *Ferucia*!

Pentru Flori a fost ca o lovitură. Restul piesei s-a dus într-o încordare totală, așteptând să afle cine este Ferucia. Însă până la final nimeni n-a mai vorbit despre ea. Taică-său susținea că nu

auzise bine, așa că s-a hotărât să se uite prin piesa aia în întregime. Cu greu a găsit un text, în franceză. L-a decriptat, făcându-l *doc*, și-a dat rapid căutare după „Ferucia". Numele nu era. Aveau voie să bage nume aiurea? Și cine hotărâse? Actorii? Sau directorul teatrului? Dar dacă se referise la ea? Era absurd rău! În afară de Lev, nimeni nu-i mai spusese *Ferucia.*

De Revelion, taică-său urma să meargă la un fel de petrecere. Mai exact, avea spectacol într-o casă particulară. Ceva mai extravagant, îi spusese, iar Flori se gândise imediat la ceva porno, îl și vedea spunând replici porcoase, îmbrăcat lejer, purtând poate mănușile de dantelă din torpedou. Era exagerat, dar ceva de rahat avea să se întâmple în seara aia. Pentru ea era clar, avea să stea toată noaptea pe Netflix, ceea ce s-a și întâmplat.

Pe la 11 a auzit cheia și-a sărit din pat speriată. Era taică-său, cam mototolit, fardat nasol. După ce s-au privit o secundă, pe-amândoi i-a apucat râsul. Spectacolul a fost nașpa, a spus în treacăt, și nu mâncase nimic. Era mort de foame. Noroc că frigiderul gemea de salamuri și cașcaval, de coaste prăjite. Un raft era ocupat de un mare platou de boeuf, ornat cu gogoșari roșii, la care munciseră amândoi.

– Știi ceva, Flori, hai să mergem prin oraș, să primim anul!

Ciudat a fost că în noaptea aia, exact pe la miezul nopții, a dat de Lev. Lumea se strecura

printre trâmbe de fum de la niște petarde, iar cerul se colorase de artificii. Purta un palton elegant, din stofă subțire, iar la gât avea înnodat un șal de mătase. În mod clar era între două petreceri sau cu vreun grup de pipițe, lăsate undeva pe un trotuar. Ei doi, taică-său și cu ea, păreau adunați de pe străzi. Nici măcar nu se pieptănase, iar pe sub blugi avea pantalonii de pijama. L-a sărutat pe obraz, la mulți ani, Lev! i-a spus cu gura pân' la ureche, iar el părea șocat rău. Avea o față de sticlă care-a stat o lună în frigider. Totul a fost penibil, iar în noaptea aia și-a pus *Dangerous Liaisons* și-a plâns în reprize.

Apoi a început din nou școala. Lumea vorbea despre examene, despre sesiune. Flori nu-și făcea probleme prea mari. Oricum nu plătise nimic, era o facultate de-a moaca. Dacă trecea – bine, dacă nu – tot așa.

Spre mirarea ei, într-o zi, Lev a deschis ușa de la Odobescu și, salutându-l vag pe profesor, a căutat-o cu ochii prin sală. Un minut mai târziu vorbeau pe coridor lângă geam. Lev avea ochii aprinși sub breton, iar de pe reverele de catifea i se ridicau minusculi fluturi de aur.

– Uite, Florina, i-a spus el numele, rotunjind „r"-ul în mod ostentativ, am găsit ceva pentru tine. Apoi a scos din geanta de umăr un caiet, de fapt niște pagini, cusute în mod grosolan: E povestea unui tip care făcea paturi pe la 1800.

Flori nu știa ce să spună. I se părea ireal.

– Nu ziceai că faci cercetări...?

Aproape uitase, totuși nu putea să dea înapoi. Câteva cuvinte aiurea, niște mulțumiri, ca paginile pe care le faci avioane și-apoi le-arunci la gunoi.

– Ți-l las două zile. L-am scos cu greu de la Arhivele Naționale, unde am un prieten. Dar, dacă se pierde, am belit-o, înțelegi?! Te rog să ai mare grijă de el.

A luat paginile, iar în acea noapte le-a citit, notându-și detalii. Era prima lectură adevărată, prima „carte" pe care o citea de la început și până la ultima pagină.

POVESTEA FABRICANTULUI DE PATURI

N-a fost un simplu tâmplar, ci un artist. Paturile lui au ajuns în cele mai mari case din București ori chiar la Viena, fiind făcute toate la cerere, pe măsura unor persoane care-i stârniseră interesul. Era chiar mai mult de atât, un mod de a-și exprima dragostea pentru Pipica, de la care a început totul.

Între fetele acelui an, ea era cea mai căutată, numele ei flutura prin oraș – nu pentru zestre, deloc neglijabilă, ci pentru că era amestecată în orice întâmplare mai acătării, de la strângerea ajutoarelor pentru arși la prinderea unor escroci care vindeau porcării, până la botezuri și nunți

ori la împăcarea unor părți care se păruiseră. Avea acel „ceva" care o punea în centrul atenției. Nimic din ce se petrecea în oraș nu era important dacă nu era acolo Pipica. Când un negustor aducea în târg o pereche de nădragi fistichii, puteau să fie și auriți, că nu se uita nimeni la ei. Da, erau neobișnuiți, făcuți din mătase malteză și împodobiți cu năsturei de argint, dar, pur și simplu, lumea stătea deoparte, prudentă, de teamă să nu se facă de râs. Însă lucrurile se schimbau radical dacă Pipica arunca vreo privire spre acești pantaloni. Nici măcar nu era nevoie să-i laude. Îi atingea și atât! Deja se-nghesuiau musteriii. Nu mai spunem de restul lucrurilor. Dacă Pipica își făcea o rochie, o săptămână mai târziu se umplea cartierul de rochii la fel.

O chema Olimpiada, se știa, exact ca pe maică-sa, dar, ca să-și arate simpatia față de ea, cine o cunoștea simțea pe loc impulsul să-i spună Pipica, mângâiere pe care o merita din plin. Era măruntă și băiețoasă și cu tot sufletul la vedere; te izbea ca apa rece dimineața la prima oră. Trecea pe lângă tine și te dădeai tremurând la o parte.

Întotdeauna umbla cu bustul strâns în veste sau în surtuce încheiate cu nasturi până în gât. Se mișca repede, vijelios, printre slugi, iar în oraș ieșea adeseori pe capra trăsurii, dând bice ca un adevărat vizitiu.

Fiică a unui negustor putred de bogat, zaraf și bijutier, avusese până atunci tot ceea ce-și

dorise, de la rochii și trăsuri vieneze la dascăli – dar ce spun eu dascăli! Tot felul de cărturari se perindaseră prin casele lor, ceea ce făcea ca Pipica să se priceapă la multe lucruri care nu erau de fel femeiești. Cânta la vioară, picta și mai ales știa să ia lemnul la bardă, scoțând din el niște obiecte uluitoare – statui de fauni înfășurați în pelerine ori, mai rar, femei cu fustele ridicate până la genunchi, scaune cu spătarul în formă de floare, mese înalte pentru lumânări sau pentru lighene de apă, împodobite cu pitici și cu flori de răsură, ouă care se deschideau, casete de toate mărimile –, și-și căpătase faima pentru niște tăvi mari, care în loc de mânere aveau capete de țapi, coroane și ramuri înflorite. Dar făcea și niște mărgele mărunte, de toate culorile – și câte altele, pe care le vindea în prăvăliile tatălui ei.

Această fată i-a furat inima lui Valache Cercel.

De cum a pus piciorul în București – cu toate că nu era un novice în privința femeilor, ba dimpotrivă –, a știut că Pipica era cea de care-și va lega soarta.

Valache avea multe meserii și talente, iar printre acestea se număra tâmplăria. Știa să facă mese și jilțuri, paturi cu tăblie înaltă și războaie pentru țesut. Dar, cum meseria lui nu mai avea căutare pe la Vidin, a trecut Dunărea, iar într-o seară de vară a tras la Hanul Colțea din București, unde, ca să facă impresie bună, mai întâi s-a recomandat Valakis, recunoscând în

scurtă vreme că lumea îi zice adesea Valache, pe numele de botez.

În oraș se risipea parfumul de tei, iar din Dâmbovița urca răcoarea adusă de valuri. Valache a făcut o plimbare, iar când a ajuns în dreptul unei grădini s-a oprit, înfiorat de niște cuvinte șoptite. Nu era ceva omenesc, se auzeau frânturi și șușoteli, un zgomot fin pe care frunzele îl fac doar pe vreme de ploaie. Printre uluci se vedea casa, cu două intrări și-o scară albă străjuită de vulpi sculptate, exagerat de mari. Era casa Mataragiului, zaraf și la tinerețe om cu treburi pe la curtea domnească, de unde îi rămăsese și numele, și, cum între timp zaraful se făcuse cenușă, numele lui îl purta mai departe fiica sa Pipica, zisă Mataragioaica.

Valache a rămas împietrit lângă gard, fermecat de foiala grădinii, iar cum prin București orice străin îți sare în ochi, în scurtă vreme l-au și luat la întrebări niște slugi. Și, pe când spunea cine este, din foișorul înalt care străjuia poarta a răsunat o voce de fată care nu cunoștea frica:

– Cu ce treabă la București, machedoane?

– Cu afaceri, a răspuns, intimidat de glasul care-i curgea drept în creștet.

– Ce afaceri? Ce poți să aduci din Vidin și să n-avem aicea, la București, unde găsești și pe dracu'?

Pipica Mataragioaica avea o voce care pe Valache l-a făcut bucățele din primele clipe, iar, cum stătea cocoțată în foișor, pe un mic divan

rotunjit, ca o coajă de nucă, arăta ca un patriarh înțelept. Asta și din cauza felului în care era îmbrăcată, mai mult bărbătește. Pe cap avea un fes bombat, cum nu mai văzuse, de sub care ieșea părul în valuri bogate, ceea ce era de neînchipuit pentru o femeie cinstită. Totuși avea o autoritate în glas și un fel de-a vorbi exact ca negustorii cu care faci afaceri de mult.

– Ia spune-mi, cât dai pe capul acesta?

Și, până să spună vreo vorbă, Pipica i-a aruncat un glob de lemn care era cât pe-aci să-l lovească, un cap de om care părea adormit, un bărbat spân, buzat, cât un măr. Valache a pus instinctiv degetul pe gura botoasă, descoperind acolo un mic sertar. Nu-i displăcea.

Femeia se ridicase între timp, iar un picior încălțat cu papuc de mătase bătea darabana pe marginea foișorului.

– Apasă-l pe ochi! l-a îndemnat ea.

Urmărind-o discret, i se părea foarte impunătoare, iar judecând după slugile care făcuseră cerc în jurul lui, și-a dat seama că femeia nu era oricine, ba, mai mult, o clipă s-a și văzut vândut, luat cu japca și aruncat în cine știe ce fund al pământului. Căpățâna de lemn cu ochii ei orbi ar fi putut să fie o capcană. Totuși a apăsat, iar globul ochiului s-a rostogolit aducând la vedere alt ochi, care părea viu, ceea ce l-a făcut să tresară de frică. Slugărimea a hăhăit, iar Pipica s-a așezat din nou pe divan. Era un ochi pictat, acum își dădea seama, atât de bine

făcut, încât se reflectau în el și luminile lunii care abia răsărise.

– Dar să vezi ce are în urechi! a tunat din nou vocea din foișor.

De data asta, Valache era cucerit. Din fundul micului cap se auzea un cântec râgâit, o melodie foarte la modă.

– O cutie muzicală, s-a mirat el, plus ascunzișurile, care întotdeauna produc bucurii!

Și, ca și cum n-ar fi fost tot, de câte ori începea melodia, se ridica și-o sprânceană.

Întâlnirea cu Pipica Mataragioaica l-a pus pe jar și, la nici o săptămână de când se instalase în București, Valache a hotărât să se însoare cu ea. Dar de la hotărâre la faptă mai era mult.

Ca să-i atragă atenția, i-a trimis un scaun cadou, făcut de el, o mică banchetă cu două capete lustruite ca să aibă unde să-și țină coatele, iar ca să se știe pentru cine-l făcuse, a scris într-unul din capete numele ei, cu litere grecești care arătau ca volbura arsă de soare – iar cine a văzut scaunul putea să-l descrie și-n vis.

Valache Cercel n-avea în buzunar mai mult de cincizeci de taleri, totuși suficienți să facă impresie bună, pentru că vânturase lumea și trecuse prin multe case și prin multe încurcături. Dacă cineva și-l imaginează ca pe un machedon mirosind a brânză de oaie, se înșală amarnic. La tinerețe fusese tâmplar în Vidin, dar, când meseria n-a mai avut căutare, a intrat în slujbă pe un galion care patrula de la Stambul până în

Sardinia și mai departe. Odată i-a prins furtuna pe lângă Corfu și, până la urmă, după ce și ultima barcă s-a făcut țăndări, a fost aruncat pe o insulă care părea de pe alt tărâm, o stâncă în mijlocul mării. Norocul lui a fost un vraci albanez pe nume Driza. Moșul ăsta, care era singur pe toată insula, vorbea cu morții și așa l-a adus și pe el de pe lumea cealaltă, ținându-l în fum de tămâie, șoptindu-i la ureche niște cuvinte care speriau moartea. Valache nu înțelegea nicio boabă, dar simțea că în fiecare cuvânt încap spiriduși cu dinți lungi, ascuțiți. Și, odată ieșite pe gură, cuvintele lui Driza se aruncau la beregata bestiilor care-i voiau viața. Vântul șuiera, zguduind coliba din temelii, iar Driza urla, tămâindu-l până când i se închideau ochii. Uneori se auzeau glasuri, mai ales noaptea, iar vraciul încrunta din sprâncene, bolborosind două–trei cuvinte neînțelese, și atunci vocile dispăreau, înghițite de valuri. Dimineața cădeau fulgere din toate părțile, iar marea se ridica turbată. La prânz bătea soarele, ștergându-i gândurile, uscându-l de viu.

Douăzeci de zile a tremurat în coliba lui Driza, până când au trecut pe acolo niște grecotei și și-au făcut pomană cu el. De fapt, ei coborâseră pe insulă cine știe de ce, dar Driza a țipat ceva, cum făcea el, iar marinarii au căscat ochii. Desculț, îmbrăcat cu o zdreanță care te făcea să vomiți, bătea cu un ciomag în pământ, vorbind întruna spre marinari. Părul fără culoare îi flutura, iar

ochii arătau ca niște albușuri pe care a scuipat un muscoi.

După cum a aflat mai târziu, marinarii n-au înțeles nicio iotă, dar, impresionați de insistențele moșului, care bătea în pământ cu bastonul arătând cu degetul spre Valache, au înțeles că, dacă nu-l iau de-acolo, vor fi blestemați, ceea ce niciun marinar nu-și dorește. Un cuvânt furios e mai rău ca păduchele, mai dureros ca tăietura de sabie.

Multă vreme după aceea a continuat să vadă în minte fața lui Driza, iar întotdeauna noaptea, înainte s-adoarmă, în loc să se roage la Dumnezeu sau la alți sfinți pe care nu-i văzuse vreodată, se ruga la marele Driza, să-l ocrotească. Acesta era pentru el singur zeu, de care nu se-ndoia.

Grecoteii l-au muncit vreo sută de zile, până când a reușit să scape și să-și piardă urma pe Coasta Dalmată. Mai întâi a furat un măgar și-a făcut cărăușie pe la Zagreb. A fost vizitiu la Viena. A păzit un bordel din Praga, aproape un an. A dormit pe străzi în Stambul, unde și-a încercat norocul o bucată de vreme, iar când s-a întors la Vidin, era un om trecut prin toate relele vieții. Și-a deschis un atelier mic de reparat mobilă, dar, cum nu avea nici frați, nici alte neamuri care să-i țină spatele, trebuia să doarmă cu flinta la cap. Oricâte încercări a făcut, niciodată n-a ajuns cu marfa la târg. Drumurile erau pline de hoți, care i-au furat și nădragii.

După ce-a mai slăbit monopolul turcesc, a luat-o spre București, care devenise pământul făgăduinței și unde auzise că e plin de macedoni ca și el.

Nunta cu Pipica l-a pus în centrul orașului, presupunându-se că nu era orice om, de vreme ce se afla alături de această femeie care n-avea niciun dușman. Și chiar merita să se uite toată lumea la el, la ochii lui micșorați de plăceri, la statura înaltă. Avea ceva pe care-l au toți străinii odată ajunși la București, o dorință gata să dea în clocot, care te face să-ți lași toate planurile și să urmezi un astfel de om și-n gură de șarpe.

Când au ieșit din biserică, un oftat general a umplut cartierul. Lumea căsca ochii la ei, așteptându-se la schimbări. Pipica, acoperită de perle din cap până în vârful papucilor, zâmbea larg, iar din cauza lucrurilor albe cu care era îmbrăcată, fața ei părea tăvălită prin miere. Lăutarii au străbătut orașul cântând, trăsurile au huruit două zile, iar prin răscrucile mai importante s-au împărțit vin și rachiu, încât n-a mai fost nimeni care să nu știe că Valache se făcuse bucureștean.

În primele luni a inspectat prăvăliile și probabil c-ar fi luat-o pe urmele Mataragiului, aruncându-se în comerțul cu bijuterii, dacă într-o noapte n-ar fi primit un mesaj de la venerabilul Driza, pustnicul albanez.

Casele Pipicăi se prelungeau cu acareturi și c-o grădină întinsă, cum rareori se vedea, cu

pomi de toate neamurile și c-un pâlc de roșcovi sălbatici, la care Mataragiu ținuse mult, încât prin cartier, când se auzeau semințele-n teacă zdrăngănite de vânt, în special după ce dădeau frunzulițele și creșteau lăstarii la rădăcini, mahalagiii spuneau că aud și glasul zarafului plângând pe lumea cealaltă. Din cauza asta ajunseseră atât de vestiți, încât toată mahalaua se numea după roșcovii ăștia și multe distanțe se măsurau de la ei și până unde avea fiecare nevoie.

Ca să nu mai vorbim despre roșcove, dulci ca mierea. Când veneau Moșii, le înșirau pe sforicele de in și împodobeau toate vasele, de la urcioare la castroane și la ghivece ori căni, pregătite pentru pomeni. De Sâmbăta Morților, tot Bucureștiul era plin de șiruri de roșcove atârnate pe la case, prin stâlpii porții, purtate la gât. Prin cimitire clănțăneau roșcovele, și se zicea că morții le aud de pe lumea cealaltă. Iar ale lor erau cele mai căutate. Păstăile erau lungi, la început verzi, iar, când vara era pe sfârșite, se făceau roșii-granat și așa rămâneau, unele toată iarna, culori pierdute printre zăpezi.

Lui Valache Cercel îi plăcea să se plimbe prin grădină, unde sădise niște smochini, iar într-o seară a ajuns la pâlcul de roșcovi. Nu erau niște tecari pricăjiți, cum îi știa el din Vidin, ci niște copaci incredibil de drepți, cu trunchiurile acoperite de țepi. Prin frunzele mărunțele trecea vântul, lăsând să se vadă o fâșie de cer. Și-a amintit prima seară la București,

șoaptele care veneau peste garduri, și, prin mișcările foșnitoare ale grădinii, poate sub apăsarea unei întâmplări neduse până la capăt, a zărit printre trunchiuri o umbră. La început a crezut că i se pare, dar ceea ce inițial era o pală de vânt a prins forme, a căpătat față. Era un bărbat zâmbitor, cu o anumită satisfacție întipărită în ochi, pe care Valache n-avea s-o mai uite vreodată. Bărbatul a deschis gura, dar nu se auzea niciun sunet, cu toate că buzele i se mișcau. Îl vedea bine, deși mii de scântei, dacă nu mii și mii, se mișcau prin părul lui negru. Și apoi a dispărut brusc, ca și cum o perdea ar fi căzut peste el.

Multă vreme Valache nu s-a mișcat, deși nu se vedeau decât roșcovii scuturați de un vânticel blând, venit de prin bălți. Mai întâi a ținut pentru el neobișnuita întâlnire cu umbra, fiind convins că albanezul îi trimisese un semn ca să știe că sfârșitu-i era aproape. Un șarpe i-a trecut cu viteză prin sânge, iar umbra bărbatului de la roșcovi a-nceput să plutească în iatac de cum cădea seara. Poate că era blestemat. Poate-l omorâse cineva și-l îngropase la roșcovi. Ori fugise din cimitir, care era peste drum de casele lor. Sau era doar un strigoi însetat de sânge de om. În mod evident se întâmplase ceva cu el, și multe corăbii zăceau deja scufundate în sufletul lui. Cu cât se gândea mai mult, cu atât grădina devenea mai întunecată, o pată neagră care se lăbărța peste casă.

Zilnic își făcea drum pe-acolo și de fiecare dată se întorcea mai întunecat, acoperit de un văl cenușiu, iar când se făcuse ca norul de toamnă, într-o amiază în care toată curtea era în picioare, Pipica a observat în sfârșit mohoreala din ochii lui și, cu toate că se afla în mijlocul unei activități importante, însoțită de numeroșii gură-cască nelipsiți de prin curțile lor, s-a oprit să-l întrebe: ce ți s-a întâmplat, Valache, de ce ești așa negru ca noaptea? Nu cumva te-ai întâlnit cu strigoiul de lângă roșcovi?

Nu-i venea să creadă, la așa ceva nu se așteptase. Prin urmare, a întrebat cu jumătate de gură: un bărbat oacheș?

– Nu știu, Valache. Tața vorbea despre el. Zicea că e stafia casei, are grijă de noi.

Nimeni altcineva nu-l văzuse, însă toată curtea, de la slugile casei la trepădușii de la cuptoare ori la greblarii care trudeau în grădină, toți știau că la roșcovi există un mort, un strigoi blând, căruia Mataragiu îi lăsa uneori câte un blid de lapte, povestind cu duioșie despre el, săracul, zicea, a rătăcit drumul, cine știe ce-o fi în mintea lui! Ori i-a furat careva umbra și-a-ngropat-o pe-aici! Bătrânul zaraf era atât de atașat de stafie, încât îi cerea sfaturi ori i se plângea când dădea de necaz. Înainte de afacerile mai importante, avea grijă să treacă pe la roșcovi și să roage stafia pentru noroc, ceea ce-i fusese de mare folos, căci zarafului îi mersese din bine în și mai bine. Mai ales bucătăreasa știa despre

roşcovi, pentru că ea pregătea blidele – un pic de lapte, un strop de vin îndulcit, un castronel cu apă, cantităţi mici, căci spiritele n-au nevoie de mult, nici nu se cunoaşte de unde gustă!

– Daţi-i ceva, stăpâne, ca să nu ne moară norocul!

Valache a început să se întâlnească din ce în ce mai des cu strigoiul, întotdeauna doar pe la roşcovi, iar întâlnirile astea, cu timpul, au devenit incomode, pentru că nimeni altcineva nu-l mai vedea în afară de el. Convins că nu poate să treacă pe lumea cealaltă, că i se întâmplase ceva, iar acum aştepta un ajutor de la el, Valache îşi bătea capul ce să facă, dar toate frământările lui se făceau praf după ce i le spunea nevesti-sii, convinsă că stafia e doar un paznic străvechi.

– Stai liniştit! N-ai mai auzit de duhuri care veghează comorile ori care au grijă să nu intre hoţii prin curţi? Sunt tot felul de ştime, iar asta a noastră, îi spunea ea, răsucind arcuşul în aer, crede-mă, Valache, ne iubeşte! Tata se lăuda adesea cu ea!

Şi, mişcându-şi rochiile, care nici nu foşneau, căci erau făcute din pânzeturi de India, răsucindu-şi degetele mai agile ca lăstarii de salcie, uneori fixându-l cu ochii până când i se risipeau toate planurile ori mânuind dalta, lăsând şanţuri perfecte în lemnul de fag, îl făcea pe Valache să uite de roşcovi şi de strigoi, uneori şi pentru două–trei săptămâni.

În curtea lor viața ardea pur și simplu. Pipica alerga mărunțică printre slugi, uneori cu barda în mână, alteori cântând la vioară, iar glasul i se auzea până în centrul orașului, încât nu era om care să nu știe ce se întâmplă în curtea zarafului.

Iar în timpul acesta Valache privea de pe scara înaltă, dorindu-și ca Pipica să nu se oprească, încât scara asta cu 6 trepte acoperite cu perne colorate devenise un fel de divan, pe care nici nu puteai să ți-l închipui fără Valache tolănit într-o rână. De-o parte și de-alta rânjeau două vulpi sculptate în marmură albă.

Pe la prânz se plimbau cu trăsura, pe care o cunoșteai după ușa pictată. Iar când ieșeau prin oraș, amândoi purtau căciuli albe ca niște globuri de sticlă.

Chiar și-așa, după ce începuse să treacă mai rar pe la roșcovi, pe Valache gândul că exista un strigoi îl apăsa în ceafă constant. În ochii negri ai duhului se citea o tristețe care se răspândise și în sângele lui, se simțea vinovat și dator, știa că trebuie să-l ajute pe acel suflet pierdut, poate condamnat pentru niște fapte care nu meritau pedepsite.

Iar într-o după-amiază, pe când moțăia pe scară fără gânduri prea multe, în tremuratul luminii de vară a apărut însuși Driza. Zâmbea cu un fel de părere de rău, ca și când i-ar fi spus să-și bage mințile-n cap, cum putea să se întristeze pentru un mort? Nu văzuse că moartea era la cheremul lui Driza? El era stăpânul porții, tartorul tuturor

morților! Nu-l scosese și pe el din rahat? Cele douăzeci de zile petrecute pe insula albanezului îi trecură în fugă prin minte, una după alta, ca niște pagini de carte. Fusese mort. Nu exista nicio îndoială. Tocmai de-asta putea să vadă strigoiul! În carnea lui rămăseseră fluturii morții, care-i aprindeau luminițe în ochi. Omul din grădină era un fugar pe care Driza urma să-l ducă-napoi. Iar fuga lui, oricât părea de ciudat, avea legătură cu pâlcul de roșcovi, cu frunzișul care cânta, cu cine știe ce alte întâmplări de demult la care pomii aceștia fuseseră martori. Driza a ridicat palma și-a făcut un semn clar, tăind aerul cu muchia mâinii în dreptul gâtului. Speriat, Valache a sărit în picioare, din care cauză albanezul s-a risipit ca făina. Și cum stătea, prăjină bătută de soare, și-a dat seama că Pipica se oprise în loc, iar câteva perechi de ochi negri îi găureau fruntea din toate punctele importante ale curții.

– Ce-ar fi dacă am tăia un roșcov? a spus el, și toți ochii s-au destins într-o clipă. Doar ca să vedem ce se-ntâmplă. Nu zic să-l punem pe foc, ci am putea să facem un scaun, o masă înaltă sau poate un pat.

Nu i-a trebuit să insiste.

– Un pat din roșcov?

Pipica era curioasă să afle cum alunecă dalta în acel lemn, pe care încă nu-l încercase. Plus că nu era nicio pagubă: dacă tai un roșcov, se zice că alți doi vor crește în loc.

Curtea Mataragiului s-a umplut de vise, iar peste cartier s-a revărsat muzică de vioară. Pipica trecea de la bucătării la cuptor cu pași mici, parcă rătăciți pe sub fuste.

Într-o dimineață frumoasă, când prin grădini pluteau visele verii, a fost tăiat primul roșcov. Valache și-a adus aminte de bucuriile lui trecute, de pe vremea când mânuia ciocanul și tesla. Și ce lemn! Nu era roșcov obișnuit. Era alb-prăfuit, elastic și viu. Nu i se cunoștea vârsta, nu se vedea niciun desen, cum se vede de obicei. Lemnul era compact, dens, ca o coajă de alună în care au adormit fluturi albi. Și avea un parfum de cireșe răscoapte.

Munca n-a fost ușoară. Deși arăta ca ciuperca, lama intra greu în el, dar, pe cât se împotrivea lemnul, pe atât se înverșuna și Valache. Cadrul a ieșit larg, susținut de picioare puternice, iar când a ajuns la tăblie a ales crengile cele mai groase, unindu-le cu o șipcă. Și abia după aceea le-a luat la rindea, lustruindu-le, încât toată suprafața părea făcută dintr-o bucată. Era o tăblie înaltă, palmată, ca o ferigă acoperită de brumă, pe care Pipica a simțit pe loc un impuls s-o împodobească, săpând șanțuri și arabescuri, apoi păuni și flori care curgeau în împletitura de joarde. Cât ea a lucrat, Valache a rămas împietrit ca vulpile de la scară. Și-au urmat și vopsele! Pipica a pictat ceea ce scosese în relief, încât la final păreau niște flori rătăcite în zăpezi. Cu pensula-n mână, gesticulând larg, i-a povestit ce vrusese să spună:

– Uite, Valache, toate chestiile astea îmi trec prin minte de câte ori mă gândesc la tine.

Iar cuvintele ei, atât de banale pentru cineva din afară, l-au transformat într-o făclie aprinsă.

Și s-a și dus vestea, aproape tot Bucureștiul s-a perindat prin iatacul lor ca să vadă minunea de pat. Și cine-l vedea era cuprins de ardoare, voia să aibă, dacă nu patul ăla, măcar unul la fel. Și-au început rugămințile, iar gurile sclifosite au aruncat prin oraș prețuri, sume din ce în ce mai burtoase, ceea ce făcea ca orice pat, inexistent încă, să coste cât o pereche de robi, cât o trăsură. Iar un lucru cântărit sub apăsarea dorințelor rămâne multă vreme pe podium, chiar dacă există lucruri mult mai prețioase ca el. Se auzea chiar că un grec, cu hanuri, ospătării și case de chiramele, ar fi tocmit niște hoți să pună mâna pe pat.

Prețuit mai mult decât trebuie, sub presiunea patimilor pe care le scosese din oameni, patul a îndoit și pasiunea stăpânilor lui. Nopțile ca nopțile, dar nici ziua nu se mai despărțeau, erau doar ei și acest pat, care-i făcea continuu să se dorească. Între perne și mătăsuri, prin dantela cearșafului, se căutau disperați, ca și cum ar fi fost ultima ocazie de a fi împreună. Nici sărutările nu mai erau ca-nainte, ci despărțiri tragice. În loc de unghii aveau acum gheare însetate de sânge, iar în fibra cărnii, în zonele nevăzute, tentacule lipicioase căutau alte tentacule. Peste fiecare bucățică de piele trecuse o limbă făcută din milioane de limbi amenințate de moarte.

Nu mai aveau fețe, se căutau cu înfrigurare, topiți în centrul unei congestii unde nu contau ca persoane. Erau guri rupte de foame, fluide venite dintr-o erupție ucigașă. Ea voia să-l înghită, prefăcut în furnici care-aveau după aceea să-i colinde prin sânge până la moarte, iar el voia s-o facă bucăți, și din ele litere mici pe care să le-așeze într-o carte.

Întotdeauna spre ziuă, după ore de frământări, răbufneau aromele lemnului, care-i făceau să adoarmă. Iar pe lângă parfum, Valache auzea și muzica frunzelor uneori, lucru pe care l-a ținut pentru sine.

Dar și când reușeau să se îndepărteze de pat, zile multe nu mai călcau pe acolo, preferând să doarmă prin alte camere și chiar să se evite o vreme.

Poate și din cauza febrei erotice, i se dusese vestea acestui pat, iar o sumă de izmeniți trimiteau vorbă prin slugi că voiau să aibă unul la fel ori chiar se holbau printre ulucile gardului la pâlcul de roșcovi, făcând socoteala câte paturi mai puteau să iasă. Valache a pus pază, iar uneori trecea el însuși pe-acolo, întâlnindu-se cu strigoiul, care nu dispăruse, așa cum se aștepta, după tăierea primului roșcov. Îl vedea printre trunchiurile copacilor, sub roșcovele care clămpăneau în căldura de august.

Și-a urmat alt pat, făcut pentru fiica unui ban mare, o copilă aflată pe moarte. Părinții și rudele credeau sincer că un pat din livada stafiei ar fi

vindecat-o pe loc. Următorul roșcov era închis la culoare, ceea ce multora li s-a părut semn rău. La patul acela au muncit cinci zile neîntrerupt. Pipica a pictat pe tăblie o fată dansând și un cobzar, iar pe rotunjime a montat o diademă cioplită în relief, cu vrejuri învolburate.

– E imposibil ca un pat ca ăsta să n-alunge boala și moartea!

Gata montat, ca să-l vadă oricine, patul a trecut prin oraș, dus pe umeri cu alai și cu lăutari.

A doua zi fata a murit, iar taică-său, îndurerat, a vrut să pună patul pe foc, însă, cum se întâmplă, sluga l-a dus la târg, unde, în ciuda nenorocirii, mușteriii s-au bătut pentru el.

Iar nu mult după, Pipica a primit vorbă de la nașa ei, stareță la Mânăstirea Cernica, o femeie cu un rol însemnat și în viața zarafului. Visase roșcovii și patul pe care Valache urma să-l facă special pentru ea. Era patul în care avea să moară, pictat cu 21 de răsuri albe. Vorbele stareței, repetate de gura unei călugărițe la ceasul amiezii, au împins-o pe Pipica să taie încă un roșcov. În tăblia acestui pat a scris numele lui Valache, pe o latură, mărunțel, încât la prima vedere părea un pâlc de flori, o podoabă frumoasă. Așa le-a venit ideea să-și pună numele pe fiecare pat, un „V" înscris în bucla unui „O" de la numele ei, amândouă cu alfabetul latin, ca să nu înțeleagă toți proștii.

Fiecare pat a avut la origine o rugăminte și un om pe care ei nu puteau să-l refuze. Au fost

paturi de nuntă, înalte, adeseori de culoare deschisă, deși rareori își dădeau seama ce culoare avea copacul, pentru că niciodată tăietura făcută în lemnul viu nu semăna cu cea din lemnul tăiat. Cât se aflau în grădină, roșcovii păreau de-aceeași nuanță, pământii, ponosiți. Abia tăiați își arătau fața adevărată, culoarea și chiar consistența. Cum dădeau de-un pom deschis la culoare, croiau din el pat pentru miri. Și-aveau obiceiul să facă dragoste în orice pat, chiar în clipa în care era gata, direct pe scânduri, ca un fel de tribut, ca un fel de consfințire a muncii lor.

Și-au existat paturi care le-au dat acea satisfacție pe care o are orice artist care știe că nu poate fi imitat.

Un cărturar care stătea mai mult în casă, zodier sau spiritist, un tip foarte suspect, a venit într-o noapte când toată casa era pe punctul de-a adormi și-a pus pe masă o pungă de galbeni. Dar nici pentru Pipica și nici pentru Valache banii nu erau un motiv să taie alt roșcov. Bărbatul sinistru, înfășurat până în gât într-o haină de vidră, a scos la iveală niște hârtii. Pe fila albă îți luau ochii niște animale nemaivăzute, monștri buzați cu ochi mari. Dar mai ales un desen era uimitor: un șarpe încolăcit, al cărui ochi te făcea să-ți pară rău că nu l-ai cunoscut până atunci, un ochi blând și apos în care părea să se miște ceva. Abia după ce cărturarul a scos o lupă au văzut că era un cuvânt, care părea mișcător din cauza felului în care cădea lumina

pe el. Ce scrie? a întrebat Pipica, iar bărbatul a zâmbit cam perfid: „dragoste", într-o limbă veche, a spus el, însă Valache a rămas cu impresia că-i mințise.

Totuși, ispita artistică era mult prea mare. Voiau să vadă acele animale ieșite din mâinile lor, parte din ei, se simțeau chiar obligați să le scoată din lemn. Au făcut patul închiși în atelier, fără să-l arate la nimeni, exact cum le ceruse ciudatul.

A urmat un pat simplu pentru boierul Bibescu. Apoi au făcut patul cu zâne în care a fost zămislit Ion Ghica. A mai fost patul mitropolitului pe care nu puteau să-l refuze. Însă cel mai mult au lucrat la patul unui anume Golescu, care se credea descins din marii boieri, zicea el, cu drept la tron, dar bastard de fapt, care purta un nume de rând, om cu oarecare venituri căpătate din comerțul cu sclavi. Acel sclifosit și fals prinț a comandat un pat care, în loc de tăblie, avea o pajură cu aripile deschise. A fost capodopera lor, patul la care au muncit cel mai mult și pe care, în ciuda devotamentului față de el, sub nicio formă n-ar fi vrut să-l păstreze. Numai ca să picteze ochii acelui monstru, Pipica a pierdut câteva săptămâni, luând-o de mai multe ori de la capăt, căci între timp învățase multe despre lumină și despre cum se schimbă culorile sub apăsările ei. Acest pat, făcut bucăți și împachetat în cearșafuri, a fost cărat într-o noapte cu două căruțe – una doar pentru păsăroiul gigant.

Câteva săptămâni după aceea, falsul Golescu a fost găsit spânzurat, atârnând de gâtul pajurii, pe care, cu ocazia asta, a văzut-o tot Bucureștiul. Oamenii, pâlcuri-pâlcuri, alergau să-l vadă pe spânzurat, care a stat așa o dimineață întreagă, dar mai mult veneau să vadă pasărea, care te îngrozea. Unii povesteau că prin ochii ei se plimbau niște drăcușori rujați, încălțați cu pantofi aurii. Acești omuleți fluierau uneori, iar dacă cumva ascultai melodia, te trăgeau după ei, nu în iad sau în cine știe ce cazane cu smoală, ci în ochii de foc ai acelei acvile, în apele lor atât de înșelătoare, încât nu mai puteai să te-ntorci. Te lași purtat de valuri ascultând fluieratul unor maimuțe, pentru că aceasta este adevărata natură a omului – să se lipească de câte o chemare și să rămână acolo ca într-un vis. Vieți întregi s-au dus din cauza unei legături ca aceasta. Plângi după un om, iar viața se duce, arzi să te faci împărat peste lemne, și fiecare zi se preface în praf. Poate din cauza acelor demoni, cineva a pus mâna pe pat și se spune c-ar fi fost dus la palatul domnesc, unde i s-a pierdut urma.

Un timp lung n-au mai făcut paturi, iar Valache n-a mai trecut prin grădină. Erau fericiți, iar patul lor cu frunze și ninsori parfumate îi ținea mai mult în iatac.

Într-o noapte lungă de Anul Nou au dat o petrecere mare, cu toate rubedeniile îndepărtate și cu oamenii lor devotați, cu prietenii numeroși ai Pipicăi, iar în atâta lume îmblănită și beată, lui

Valache i s-a părut că-l vede pe Driza strecurându-se printre oaspeți.

Au primit anul, au aruncat artificii din curte. Au băut și-au mâncat, Pipica a cântat la vioară luându-se la întrecere cu lăutarii. Iar când zorii s-au revărsat, după ce și ultima trăsură a ieșit pe porțile casei, printre slugile adormite și mormanele de mâncare, au urcat în iatac. Dar patul lor cu flori și păuni, care-i făcea fericiți și pe care îl considerau parte din sufletul lor, primul pat din lemnul de roșcov, dispăruse din cameră. Pe locul lui au rămas doar papucii și un săculeț cu farmece pe care Pipica îl pusese sub pat. Ușa fusese încuiată, ca toate camerele în care aveau lucruri mai de valoare. Cineva intrase totuși, poate cu chei potrivite. Dar cum îl scosese?! Că nu era un pat mic, să-l iei sub braț și să dispari pur și simplu cu el! Iar din iatac nu erau decât două căi: prin salonul în care chefuiseră la mese întinse sau pe fereastră, ceea ce-ar fi fost o prostie. Geamurile erau închise, cu obloanele trase. Furtul era de neînțeles. S-a făcut vâlvă, a venit căpitanul de la agie, apoi l-au chemat pe marele spătar. Prin oraș se vorbea despre hoții parșivi, despre grecoteiul bogat și chiar despre niște popi de la Mitropolie.

Pierderea patului a fost o lovitură grea, iar Valache, poate nu total și nu pe față, credea că mortul din grădină avea un amestec. Altfel de ce-l văzuse pe Driza în toiul petrecerii?

Câteva săptămâni au dormit într-un pat adus din altă încăpere, care, prin comparație, părea o

raclă – mirosea a lemn vechi. Într-o dimineață, amândoi s-au trezit cu același gând: au ieșit în grădină și-au ales cel mai mare roșcov din ce rămăsese. Lemnul era nisipiu, dar plăcut la atingere, parcă mai moale ceva decât restul. Din el au făcut un pat cu tăblia încununată de viță-de-vie. Pipica a vopsit frunzele într-un verde tihnit, iar pe câteva margini a pus și puțin roșu. În nisipul tăbliei a pictat o cunună de flori, iar pe câteva petale a scris minuscul un blestem pentru hoți. La celălalt capăt au făcut o tăblie mai scurtă, străjuită de două cutii muzicale meșterite de mâna Pipicăi, niște capete buzate, cu ochi adormiți.

Iar patul acesta le-a fost cel mai drag. Nopțile erau acum mai normale, nu pentru că dragostea s-ar fi stins, ci pentru că ceva îi făcea să povestească pân-adormeau.

Apoi a mai fost un pat, făcut pentru un prinț, capitonat cu piele de bou și ornamentat cu o coroană sculptată. Și, pentru că încă le părea rău după primul lor pat, au pus recompensă pentru găsirea lui, iar pe deasupra un pat care-a stârnit mare vâlvă. Așezat în curte pe un suport, putea fi văzut din stradă, ceea ce-aducea zilnic o grămadă de curioși, care povesteau mai departe. Era un pat alburiu ale cărui tăblii păreau făcute din crengi împletite, iar pe una din ele, unde era căpătâiul, o floare mare, așezată-ntr-o parte, acoperea o chichiță în care proprietarul putea să-și ascundă lucruri de preț. Un slugoi pus la poartă

dădea explicații, susținând că patul are și alte mistere, pe care doar stăpânul le va afla.

Cu toate că mulți s-au oferit să găsească patul furat, nimeni n-a fost în stare, iar până la urmă au vândut recompensa, pe un preț exorbitant, unui cămătar. Gurile rele ziceau că omul s-ar fi trezit plin de păduchi din cauza patului, așa că l-a vândut la rândul lui, iar patul acela, mult lăudat și văzut de atâta lume, ar fi trecut de la un cumpărător la altul, încât în nici zece ani a ajuns într-o casă de nevoiași din marginea Bucureștiului.

În total au fost 25 de paturi, iar dacă-l punem la socoteală și pe primul, se fac 26. Au tăiat toți roșcovii în afară de unul, oprit de sămânță. Pe ultimii doi i-au pus la pământ pentru un principe care a vrut un pat special, cu două siluete împletite la capete. Semințele roșcovilor păreau sterpe și, în ciuda tuturor încercărilor, n-a mai răsărit niciun roșcov. Ultimul s-a uscat, și-au făcut din el taburete și niște bastoane, date cadou pe la prieteni. Erau bătrâni, iar în urma lor se înșirau paturile.

Odată cu ultimul roșcov a dispărut și strigoiul, iar în locul acela s-au ridicat niște case și până la urmă o biserică, a cărei curte s-a lărgit peste fosta grădină a zarafului. Apoi lumea a uitat de roșcovi și de uimitoarele paturi.

19 Când Flori a ajuns la ultima frază, peste București cădea ziua, iar în urma poveștii rămăseseră multe întrebări și imboldul de-a vedea

locul, de-a căuta casa zarafului, cu speranța stupidă c-a rămas un indiciu, poate chiar un roșcov sau o temelie, o pivniță, ca pe Lipscani. Deși se putea prea bine ca povestea să fie aiurea. O îndoială perfidă s-a așezat ca ceața peste Valache. Nu-l vedea scriind. Povestitorul a fost doar un martor, ca Driza ori ca strigoiul, umbră plutind pe deasupra tuturor întâmplărilor. Și la ce se-așteptase? Ca Valache însuși să dea mărturie de cele trăite? Cu ce-ar fi fost mai adevărate spusele lui decât ale unei umbre care nu-l scăpase din ochi? Umbra lui sau a unui om viitor – un demon sau un mic zeu, cineva invizibil. Sau un mincinos. Oricum ar fi, o poveste rămâne pe val atâta timp cât nu cunoști autorul, atâta timp cât te face să-l cauți.

Pe parcursul lecturii, Flori își imaginase toate paturile și era sigură că dormise în câteva dintre ele. Recunoscuse patul de nuntă, la pianist, patul cu viță-de-vie de la Teatrul Național. Primul pat, de la Valea Stanciului, a fost făcut pentru o fată de vârsta ei. Și-o închipuia în ultima noapte, pe patul care defilase prin București cu dansatoarea la vedere și cobzarul zâmbind. Poate spiritul fetei o legase de pat, de dumbrava de roșcovi. În tot cazul, paturile chiar erau adevărate, iar cine scrisese povestea știa ceva, era cu siguranță din familia lui Valache.

Pe ultima pagină se vedea o mică mâzgălitură, urmată de un „V" încercuit, exact ca pe paturi, iar dedesubt aceleași cifre despre care pianistul îi spusese că ar putea desemna anul, ceea ce ei i se

părea o prostie, chiar dacă și Lev întărise prostia asta.

Cu toate că i se închideau ochii, își trase blugii și ieși în oraș. Mergea pe stradă cu o figură destinsă, însă în creier i se mișca în continuare povestea. O lăsase cu o nemulțumire amară, legată în special de strigoi. Nu putea să se împace cu gândul că dispăruse. Poate că acest misterios tip dintre roșcovi, care îl băgase în sperieți pe Valache, era eunucul, iar atunci însemna că se înșelase: omul ăla zărghit nu era doar al ei. Îi părea rău, ar fi vrut să fie o vedenie personală, o parte din ea.

Flori nu văzuse în viața ei vreun roșcov, iar în momentul acela i se părea esențial să dea de unul, să-i pipăie lemnul și să găsească legătura lui cu lemnul din paturi. Se aștepta ca pe undeva, poate tot pe la Biserica Rusă ori pe străzile dimprejur, să existe un roșcov. Singura indicație geografică din manuscris era cimitirul: casa zarafului se afla pe lângă un cimitir, asta însemna că pe undeva era și-o biserică. Apoi și-a amintit că Valache mersese pe jos la plimbare de la Colțea spre Dâmbovița. Undeva pe traseu se afla mahalaua roșcovilor.

În clădirea pianistului era liniște, iar în jur se înălțau clădiri triste. Nici urmă de roșcovi ori de strigoi. Doar un dor crud, mai întâi de patul alb, despre care acum știa că e cel mai important, apoi de vocea sonoră. Amiază curată, iar din zidurile orașului răzbăteau clămpănelile roșcovelor, păstăi lungi și rebele, existente doar în urechile

ei. Și-atunci și-a dat seama c-ar fi vrut să colinde cu Lev prin dumbravă, să stea întinși pe patul cu flori. Pianistul nu mai era, se spulberase din mintea ei.

Când i-a înapoiat manuscrisul i-a remarcat ochii, constatând c-o făceau să tresară din cauza unei dorințe obscure. El bătea câmpii, ca de obicei, îi spunea că relatarea fusese notată pe la 1840. Apoi, luând-o pe neașteptate, i-a spus că putea să păstreze manuscrisul.

– Nu spuneai că e luat de la Arhivele Naționale?

Lev zâmbea ca un mare creator de surprize.

– Am rugat pe cineva să facă o copie – pare autentic, nu-i așa?

Își dădea seama că era ceva important pentru el, dar nu știa ce să spună. Oricum, nu mai văzuse vreodată documente de felul ăsta, ba, mai mult, era prima lectură integrală a unei povești pe hârtie. În mod neînțeles, se bucura că poate să păstreze manuscrisul și, cum toate cuvintele zburaseră la mare distanță, în semn de mulțumire i-a trimis o bezea cu un singur deget.

Au mai vorbit puțin despre limba rusă, apoi el i-a spus că se afișase orarul examenelor.

20

Sesiunea a trecut fără incidente, cu note mari. Un singur examen scris, la care a așternut tot felul de aberații, restul, toate – oral, unde era imposibil să nu zici ceva, chiar dacă nu picai pe subiect, fiecare profesor avea chef de

vorbit, de trăncăneală, timpul trecea zâmbind, așa că un 7 a fost cea mai mică notă pe care a luat-o.

Totuși, la unul dintre aceste examene s-a întâmplat ceva memorabil. Intrase în sală și căsca gura la discuția deja începută. Profesoara spunea: asta ne trimite la Jung și la memoria colectivă. Studenta completa că Jung găsește similitudini între mituri și simbolurile din mintea nebunilor.

– Am citit undeva că, pe când trata un paranoic, Jung și-a dat seama că între fantasmele acestuia și un mit grecesc există niște coincidențe.

Numele era rostit aproape cu voluptate: dacă-mi permiteți, spunea alt student, pentru că a venit vorba despre Jung, aș adăuga și eu ceva.

Timp de zece minute n-a auzit decât „Jung" și „arhetipuri", două cuvinte care aveau s-o bântuie. N-a mai putut să reziste, a tastat repede „Iung", dar nu părea să fie nimic din ceea ce se vorbea, așa că a mai pus alături și „arhetipuri" și-atunci a văzut că Google o corectase: se scria „Jung"! Dar de ce-l pronunțau așa? Îl chema de fapt Carl Gustav Jung, elvețian – poate de-asta. Apoi a dat de niște site-uri care i se păreau senzaționale, ar fi vrut să știe mai mult. După examen a continuat căutările. Acest Jung era doctor de nebuni. În 1906 avusese un pacient zumbi rău, obsedat de o viziune pe care Jung a fost nevoit s-o audă în repetate rânduri; bolnavul spunea că vede „penisul soarelui", iar când urinează, de fapt pe-acolo coboară vântul în lume. Jung era scârbit, dezolat că trebuie să asculte aberațiile

nebunului, iar Flori îi înțelegea perfect scârba. Dar, câțiva ani mai târziu, a fost tradus un papirus grecesc proaspăt descoperit. Citindu-l, Jung a rămas interzis: textul antic transcria o viziune asemănătoare cu a bolnavului; discul solar are un tub ca un „penis", iar când soarele urinează, vântul alunecă peste lume. Întâmplarea aceasta i-a dat ideea să colecteze visele și viziunile nebunilor. Flori era fascinată. Ar fi vrut ca explicația să fie cât mai detaliată. A luat o gură de cafea și-a citit mai departe: Jung a descoperit că există un număr de simboluri comune basmelor și viziunilor nebunești. *Inconștientul*, lumea de dincolo de realitate funcționează pe baza acestor simboluri. Câteva săptămâni, Flori a citit cu minte electrică. Despre unele mai citise fără să știe că sunt scrise de Jung. Dumbrava de roșcovi era, până la urmă, imaginea generală a *inconștientului* ei. Intuise bine că eunucul era o proiecție, o parte a ei, partea josnică, nemulțumită de viață, care se futuse cu pianistul. Fără să știe de Jung, era rudă cu el. Imaginarul colectiv e făcut din chestii mistice, „traduceri" ale emoțiilor. „Arhetipurile"! Ce nebunie! Îi plăcea cuvântul ăsta mai mult ca oricare. O ungea pe suflet. Obsesia treimii, apa, umbra, tatăl, dar mai ales... *anima.*

Printre examene s-a văzut cu Lev, care părea nedormit, dar, ca de obicei, n-avea timp, trebuia s-alerge la librărie. Totuși Flori i-a strecurat în treacăt numele lui Jung. Bineînțeles, el știa, îl citise. Coborau treptele pe lângă lift,

în viteză. Eu îmi visez deseori imaginea interioară, *animus*-ul, vreau să spun că am visat de mai multe ori la rând aceeași persoană. Lev s-a oprit, și, o clipă, respirația lui i-a ajuns în nări. Mirosea tulburător, a bulbi striviți peste care tocmai a căzut ploaia. Poate se dădea cu parfumuri străine.

– Și cum arată?

Lui Flori îi era jenă să-l descrie pe eunuc, de altfel, nici nu se punea problema să-i pomenească porecla sau să spună ceva despre vocea lui de castrat.

– E un tip brunet...

– Brunet! s-a amuzat Lev, ca și cum cine știe ce aberație ar fi spus. Ca mine, nu-i așa?

Flori a pufnit ușor, gândindu-se la fața boțită a eunucului și la toate ifosele care-l făceau mai mult decât caraghios și-a negat cu toată convingerea: nici pe departe!

21

Tot semestrul al doilea a colindat Bucureștiul în căutare de paturi. Acasă era pustiu, căci taică-său plecase la Slobozia, cu trupa lui de actori amatori. Repetau o piesă nouă într-un hambar, de unde îi trimitea din când în când poze. Și Magda era ocupată, rămăsese gravidă, iar copilul care urma să vină era singurul subiect. O să ai un frățior, *fiica*! îi spunea, îndulcind vocalele de final, însă pentru Flori acel copil era un fel de cratimă între ea și Ramón, o făcea rudă

cu țărănoiul pentru care maică-sa-i părăsise, și totodată avea să devină și sora bună a caprelor lui.

Dar acestea nu erau decât gânduri răzlețe, paturile, toate cele 26 de paturi, de a căror existență nu se îndoia, se aflau pe undeva prin oraș, iar ea era probabil singura persoană capabilă să le dibuiască, în cazul în care mai păstrau foșnetul roșcovilor ori țipetele castratului, *strigoiul* lui Valache și-al ei. Greșise, era clar că nu avea cum să vorbească cu el. Trebuia să-l accepte, să-l iubească, să-l aducă înapoi în sufletul ei.

Prin urmare, bătea străzile cu urechea ațintită spre ziduri, ca un căutător de comori. În mod ciudat, i se părea uneori că Lev era prin apropiere, îi simțea parfumul, care desigur venea de prin grădini, de prin balcoane, miros vegetal sau poate însuși mirosul vieții bucureștene.

În primăvara aceea, a marilor descoperiri geografice, după ce își tocise pantofii, după ce-și lipise obrazul de zidurile scorojite de soare, a găsit cel puțin 6 paturi, dar mai erau și alte locuri posibile. Și totuși puteau să fie singurele din București, după cum avea motive să creadă, la câți kilometri bătuse. Își făcuse și o hartă minuțioasă, pe care notase cu grijă atât fostele locuri prin care trecuse, așa cum erau teatrul sau clădirea în care stătea pianistul, cât și altele, noi – unul pe la Cișmigiu, altul, foarte slab, pe Strada Doamnei, difuz, poate

un rest, îngropat pe undeva sub alee. Și chiar pe Lipscani auzea uneori zumzete pe lângă o librărie, ceea ce era cam greu de crezut. În fine, mai era un pat și prin zona Unirii, pe atunci mai mult intuit, dar care avea să joace un rol important în toată povestea și-n viața lui Lev.

Măcar o dată la două zile făcea un popas la TNB în librăria lui Lev, singurul om care știa câte ceva despre aventurile ei și de care se simțea legată fără să vrea, fără să aibă curajul s-admită.

– Dacă ai afla, îi zicea ea, că paturile alea despre care a scris Valache Cercel mai există încă prin case, ai crede?

– Bineînțeles. Niciun lucru nu se pierde într-o sută–două de ani. S-ar putea să fi văzut la viața mea măcar un pat din acela.

Locuia poate într-o casă veche, se gândea Flori, moștenită de la bunici, una dintre acele clădiri de pe bulevardul Magheru sau de pe Lipscani despre care, deși nu intrase vreodată, își imagina că arată ca-n filme, cu scaune albe și canapele măcinate de ani.

Lev o privea pe sub breton, aliniat deasupra sprâncenelor.

– Îl știi pe Raul? Are o galerie de artă pe Calea Victoriei, imposibil să nu-ți fi sărit în ochi: *Casa Raul*.

Flori trecuse recent pe acolo, știa *sigur* că pe Victoriei era un pat.

– Vinde mobilier vechi, lucruri valoroase. Îl știu de mult pentru că mai cumpăr uneori cărți ori câte un manuscris, ceva ieftin ce-mi pot permite. Organizează și licitații.

Acest cuvânt era dureros, cumva o trăgea înapoi la pianist, la seara în care el îi mărturisise că are patul de la o licitație. Trebuia să insiste nu doar să vadă galeriile acelui Raul, ci să-l cunoască, să stea de vorbă cu el, să-l întrebe eventual dacă îi vânduse pianistului patul alb. Lev o privea cu nemulțumire, n-avea chef de galerii, ca de obicei, n-avea chef de ea. Iar Flori ar fi vrut să mai stea cu el. Un drum până la Raul era o plimbare, aproape că semăna cu o întâlnire.

– Știi ceva, Lev, ce-ar fi să închizi librăria – mare lucru! Oricum nu cumpără nimeni, a insistat ea.

Deși fără chef, a tras storul. Geanta pe care o purta în permanență pe umăr, doldorșită de cărți, în ziua aia arăta ca o frunză murată, lipită de șold. Era sfârșit de amiază, iar umbra lui Lev cădea subțire pe trotuar. Și-acum, când e mort în bucătărie, îl vede la fel, plutind prin oraș. Dar dacă chiar există fantome și suflete care rătăcesc?

22

Galeriile lui Raul se aflau pe Victoriei, dar clădirea mai avea o intrare din altă stradă, o casă veche, cu tavan atât de înalt, încât Flori a suspinat fără voie. Prin câteva

camere se vedeau numai lucruri băgate unele în altele, saci cu cărți și tablouri rezemate de pereți ori de picioarele meselor și ele încărcate cu obiecte. Ceva trist și vechi i-a lovit tâmplele, un șurub ruginit, îndemnând-o să se întoarcă, să plece. Apoi a simțit patul, același pat pe care îl descoperise în urmă cu niște săptămâni bune, pe când bătea străzile. Era foarte aproape, îngropat parcă, afundat într-o gaură din care-abia-l auzea. Lev a deschis ușa, și în față a izbit-o lumina roșie a apusului.

Un tip în pantaloni scurți zâmbea cu o pensulă în mână. La picioarele lui, rezemată de un scaun, strălucea o scândură cunoscută. Vara trecută a năvălit pe fereastră. Era patul din teatru, cu tăbliile încununate de viță, ultimul pat făcut de Valache, cel în care murise Pipica. Patul în care Flori visase luni bune și din cauza căruia se dusese la Litere. Fantoma Vandei cu țigareta ei argintie plutea încă printre frunzele de pe tăblie, plus ceva misterios, de pe vremea liceului și a căutărilor ei. Bucăți din pat se vedeau acum în toată încăperea, largă, încăpătoare.

– Ea e Florina, ți-am spus mai devreme la telefon, a făcut Lev prezentările.

Cu toate că se tutuiau, era clar că Raul îl intimida. Flori știa că trebuia să afle treptat, să-l tragă de limbă, dar, în ciuda acestui gând, se pomenise spunând cu o voce ușor dramatică:

– Patul ăsta e luat de la Teatrul Național.

– Oh, domnișoara e cultă, a fluierat dealerul. Da, de acolo l-am luat. De fapt, l-am cumpărat, iar acum fac din el o piesă de artă, a spus, aruncându-i lui Lev o privire complice.

Mâzga pe care o împrăștiase pe lemn îl făcea să pară îndepărtat. Frunzele zumzăiau, dar eunucul nu se auzea.

– Era dat la casat, cum de l-ai cumpărat?

Bărbatul a lăsat pensula, i-a aruncat în fugă lui Lev o privire întrebătoare.

– Fata asta crede că l-am furat! Hai să bem un pahar pe terasă, și-am să-ți povestesc ce și cum.

Prin mâinile lui Raul trecuseră multe paturi, mai ales din ale lui Valache, machedonul a cărui istorie *el* i-o semnalase lui Lev. Știa multe despre obiectele vechi, iar despre paturi era înștiințat prin prietenii lui ori de câte ori avea loc o casare sau o vânzare de lucruri.

– Pe la mine au trecut mai multe paturi marcate cu litera „V". Primul a fost un pat alb – și acum îmi pare rău că l-am vândut, dar practic cu el mi-am pus afacerea pe picioare.

Țânțari nevăzuți își depuneau ouăle în pielea ei, și cu toate astea Flori a rămas nemișcată. Ar fi vrut să se laude că dormise în patul ăla, dar i se părea destul de jenant.

– I l-am dat unui pianist, a spus el, punând în continuare paie pe foc. Apoi a mai fost un pat, pictat cu bujori, pe care l-a luat o cucoană în Suedia.

– Cum l-a scos? Un astfel de pat nu poate fi scos din țară! protestă Flori, iar pe terasa largă plutiră un timp patul din Valea Stanciului, Ramón cu dinții lui mari și vameșii care-l puseseră să dea jos tăblia și s-o lase rezemată de-un coș de gunoi.

Raul râse cam arogant. Era un tip fără vârstă, deși pe mâini i se vedeau petele bătrâneții.

– Orice, lady, orice poate trece prin orice vamă. Crede-mă! Fără amănunte! o opri el să mai pună și alte întrebări.

– Și paturile astea ale lui Valache și ale...

Flori voia să spună „Pipicăi", dar nu era sigură că ăsta e genitivul. Oricum, „ale lui Pipica" știa sigur că e barbar. Poate nu citise ea bine.

– Ale Pipicăi! Poți să spui fără grijă: Pipica! Exact așa o chema, îi zise Raul umplând-o de umilință.

– Pipica o chema și pe mama lui Theodor Aman, șopti Lev fără s-o privească, iar Flori își dădu seama că făcuse sforțări să spună cuvintele astea.

Raul îl inhiba, era clar. Ca reacție, Flori simțea o nevoie acută să bată câmpii:

– Unele paturi te schimbă la față. Dormi o noapte în ele, iar dimineața te scoli cu sprâncene stufoase, buzat sau cu părul verde, exageră ea.

– Ca Baudelaire! Săracul! De la pat i se trage, glumi Raul, iar Flori zâmbi cu înțelegere, ca și cum ar fi fost soră cu Baudelaire, de care auzea prima oară.

– Ce-ar fi să mă lași să stau un pic pe patul ăsta *cumpărat* de la teatru?...

Mai întâi Raul refuză categoric:

– Exclus! Ăsta este patul lui Procust! Te culci pe el și harști! cade o ghilotină pe tine și rămâi fără cap.

Pe Flori o trecu un fior. Cu toate că știa foarte bine povestea, o citise recent pentru bac, un gând subțire traversă în viteză dumbrava de roșcovi. Dacă eunucul era o versiune de Procust?

– Procust ăsta, începu ea, mai mult ca să arate că e atentă la conversație, poate nici n-a fost un simplu tâlhar...

– Dar ce? ridică Raul din sprâncene.

– Un vampir! completă Lev, provocând un sâsâit lung și un hâhâit elegant din partea lui Flori, care continua să se gândească la eunuc, imaginându-și-l cu o sabie în mână, cotrobăind în buzunarele oamenilor.

Voia să știe dacă existase vreun portret al lui Procust.

– E un mit, lady, stai liniștită.

La plecare, Raul îi spuse: hai că pentru tine montez patul! Dar pe urmă va trebui să mai vii, ca să nu moară de dorul tău.

Lev era roșu, poate din cauza asfințitului. Pe cer se zăreau păsări, pescărași de oraș.

Când au reintrat în atelier, roșcovii își legănau crengile, iar pe măsură ce montau patul, o șopcăială de om supărat începu să se strecoare din pardoseală.

Câteva minute, Flori a stat pe pat, pe scândura goală. Nu dormise niciodată așa, dar Raul nu avea nici măcar un pled sau o pernă.

Strada roșcovilor părea acoperită cu brumă, iar eunucul stătea turcește sub un copac. *Animus*, șopti ea. Nu-l văzuse niciodată așa. Zâmbea oarecum, aruncând ocheade spre ușă, iar din înălțimea coroanelor clocotea un sunet nehotărât.

Când și-a revenit, cei doi erau aplecați peste ea.

– Ne-ai speriat, Florina dragă! Credeam c-ai adormit.

Lev îi făcea semn să nu spună nimic, dar Raul era prea distrat ca să nu-și împartă veselia cu Flori.

– Sforăiai, lady!

– Minte, o liniști Lev, iar după schimbul de priviri dintre ei, părea să fie adevărat.

Flori căută din priviri oglinda, care nu era prea departe. Gâtul i se lungise puțin, iar pe gene avea un infim praf de brumă.

Pe stradă, Lev părea dus. Nu observase schimbarea.

– Vezi pudra asta din gene?

N-o privea, nu voia să discute despre schimbare, părea preocupat, ca și cum ratase o întâlnire. De altfel, a și lăsat-o în stradă: scuză-mă, Flori, i-a spus el pronunțându-i numele scurt, în sfârșit cu căldură, am o treabă, ceva de care uitasem. Te descurci să ajungi acasă?

Pe Raul a vrut să-l mai viziteze o dată. I-a telefonat, iar el i-a spus sec: dacă vii pentru mine, e OK, dar, dacă vii pentru pat, să știi că l-am dat!

– Cui?

– Un tip care voia să-și umple vila cu lucruri... Ce contează?

23 Ieșea de la magazinul Unirea când l-a auzit pe scofâlcit miorlăind. Vocea lui protesta, o voce de puști vinovat, care tocmai s-a scăpat pe el, dar nu-ndrăznește să recunoască, preferând să meargă mai departe așa. Oricât de caraghioasă, vocea asta a făcut-o să stea nemișcată minute în șir. Nu era prea departe. Într-unul din blocurile de vizavi exista un pat, iar ea urma să-l găsească. Era prima oară când auzea vocea eunucului de la o distanță atât de mare. În plus, avea sentimentul pe care îl ai uneori că și celălalt, care strigă spre tine, face eforturi ca tu să-l auzi.

Patul de la Unirii a acaparat-o cu totul. Nu l-a mai sunat nici pe taică-său, a uitat și de Lev. Erau doar ea și patul vrăjit, chemarea lui.

Noaptea a căutat pe net date despre proprietar. Mergând prin eliminare și contând pe amănuntul că pe ușă scria „familia arhitect...", avea nume, adresă, plus ocupație. Mai mult decât suficient ca să afli ce fac oamenii, ce program au, ce obiceiuri. Îi găsești repede, vezi o fotografie, uneori un mic film făcut cu un telefon oricât

de prost și-ți dai seama ce treabă are omul ăla, cu ce-și umple ziua, pe unde se învârtește ori ce lume se află în jur. Un pulover, o hăinuță care se vede că-l face să se simtă mândru de el, niște ochelari puși pe nas doar de fandoseală, un pahar de vin lângă teancul de cărți sau mai știu ce fotografii făcute cu mult efort ascund de cele mai multe ori un singur lucru: că omul ăla vrea să fie băgat în seamă, e singur și gata să-și dea chiloții în schimbul unui *like*, unui mesaj. Dar, dacă ai făcut greșeala să-i acorzi puțină atenție, ăla ești – nu mai scapi pe urmă de pozele lui.

În câteva zile, Flori își făcuse idee despre viețile arhitecților, care erau arhitecți mai mult cu numele, de vreme ce locuiau într-un apartament de bloc – la Unirii, e-adevărat –, totuși un biet apartament la ditamai arhitecții. După cum arătau, erau trecuți de cincizeci de ani.

Cineva scria pe pagina de Facebook a arhitectei, întrebând-o când plecau, iar aceasta răspundea criptic „L", ca și cum nimeni n-ar fi-nțeles că „L" era de la „luni"!

Și-apoi au urmat pregătirile, pentru că o întâlnire cu patul e un eveniment mai important decât o întâlnire vulgară cu un bărbat sau decât un examen. De câteva ori a urcat până la ușa apartamentului să-și lipească urechea de ea, simțind mișcarea, jubilând de fiecare dată când pocneau roșcovele, ale căror coji păreau făcute din celofan.

Apoi și-a cumpărat niște bocanci – vorba vine, niște încălțări din tercot care imitau foarte bine bocancii de munte și care, în loc de șireturi, se închideau cu nasturi mici roz. A găsit și-un parfum care i se părea potrivit pentru această ocazie. Marți toată ziua, ușa blocului a fost închisă – o zi trăită într-o disperare totală. S-a mișcat pe alee ca un leu, cum se zice, închis într-o cușcă. Poate că arhitecții blocaseră ușa în noaptea plecării, tocmai de-aia nu ieșea nimeni. Poate că intenționat stricaseră instalația de gaz, iar acum toți vecinii erau morți prin asfixiere.

De-abia a doua zi, miercuri, a avut norocul să intre iarăși, spre seară, cu inima ca o pasăre speriată, în timp ce asculta patul, foșnetul și vocea castratului.

A urcat câteva scări și – surpriză: proprietarii plecau în vacanță, deci spuseseră „luni" la derută. Nu erau niște tâmpiți, cum îi crezuse. Erau chiar ei, în carne și oase, cei doi arhitecți despre care aflase multe lucruri de pe FB.

Flori urca treptele, una câte una, iar cei doi, cu bagaje și pălării, coborau. Din spatele lor venea lumina, pe casa scărilor, în suluri de praf. Luăm benzină de la stația noastră, zicea arhitecta, iar cuvintele se șifonau pe lângă tâmpla lui Flori. Bună ziua, a zâmbit ea și-a urcat mai departe, cu iluzia că lăsase în urmă o umbră care era încă legată de ea.

Arhitecții au continuat să coboare încă un etaj, în curând vor fi la parter, iar în urma lor va

rămâne un timp parfumul ieftin dintr-un tub de deodorant cumpărat de la Mega.

Minute multe a stat lângă ușă. Auzea patul. Nu avea nicio îndoială. Pe palier era liniște, fără mirosuri, fără mișcări în bucătărie. Poate că și ceilalți locatari plecaseră în vacanță. Nu avea niciun plan, dar era sigură că pe net va găsi informații despre șperacle, secrete de spărgători, loțiuni care topesc lacătele. Ajunsese o hoață. Poate că era suficient să stea cu obrazul lipit de ușă – gând care îi dădea o insatisfacție dureroasă –, dar oricum era mai bine decât să intre prin efracție, să ajungă, Doamne ferește, la pușcărie. Dacă exista o alarmă? Frunzulițele chicoteau, bineînțeles nu știau că ea se află la ușă, cu siguranță își băteau joc de eunuc. Flori a pus mâna pe clanță, iar în minutul lung de nehotărâre cât mâna ei părea lipită de jegul alamei, a fost sigură că cineva nevăzut, eunucul sau altcineva din lumea roșcovilor, i-a deschis, nu știu cum, metalul coborâse sub mâna ei, ușa se crăpase fără să scârțâie.

A intrat, n-a tras yala, a făcut pași tremurați, care nici nu mai erau pașii ei, și instinctiv s-a oprit. Minute lungi a rămas nemișcată. I se părea că în fața ușii e cineva. Poate arhitecții se întorseseră. Foarte bine: ușa era deschisă, iar ea a intrat pentru c-o găsise deschisă. Se bucura că n-a tras yala, i se părea o mișcare deșteaptă. Surâdea în fața ușii, așteptând, golită de frica inițială. Dar dacă o închideau înăuntru? Poate și-au dat seama că

n-au închis ușa, și unul dintre ei – de obicei bărbatul face acest drum când e cazul – s-a întors, iar acum stă în fața ușii scotocind după cheie.

Un timp lung a așteptat, în mișcarea foioasă care venea din apropiere, din spatele ei. Ușa nu s-a mișcat. Nu era nimeni. I se păruse.

Bucătăria – goală, curată –, livingul, apoi dormitorul. Pe fereastră se vedea magazinul Unirea, în sfârșit, patul, care i-a dat fiori din prima clipă: doi monștri cocoțați pe tăblie o priveau insistent. Era patul cu monștri comandat de omul sinistru venit la Valache în miezul nopții, cu o pungă de galbeni. A pipăit buzele demonilor, a mângâiat ochiul șarpelui. Era impresionată, dar, din păcate, în acel ochi nu era scris nimic. Cuvântul vrăjitorului se topise sau fusese șters de limbile timpului. Ori poate că era unul dintre acele cuvinte oculte care dispar înghițite de obiectul pe care au fost scrise, investindu-l cu energii sau înviind în miezul lui duhuri adormite de mult.

S-a culcat, e adevărat, dar somnul i s-a părut scurt, nu i-a adus bucurii. A fost un somn sterp, fără vise, fără roșcovi și eunuc.

Apoi a urmat nebunia: bătăile în ușă, Lev mort în bucătărie. Moartea lui era un tribut, își dădea seama.

24

Câteva zile nu l-a mai văzut pe Lev. Dar în acest interval a avut o aventură fără egal: a reușit să intre pentru prima oară într-o

casă străină. Era o clădire de prin nordul orașului, o vilă nouă, foarte păzită. Multe zile s-a învârtit pe lângă ea, ascultând frunzele roșcovilor, mai mult presimțind că în clădire este un pat.

Nu se îndoia că strigoiul despre care vorbise Valache era eunucul, dar în același timp se gândea că ar fi putut foarte bine ca acesta să nu fie decât un urmaș, o emanație a unui străvechi paznic al roșcovilor. Și totuși, dacă Vanda avusese dreptate, iar plângăciosul ăla era o parte a ei, sufletul, umbra, cum zicea Jung, partea invizibilă pe care o are oricine, dar pe care puțini sunt în stare s-o vadă? A deschis telefonul și cu degetul mare a trecut în viteză peste câteva site-uri. În fine, un articol de psihologie dădea detalii despre suflet, despre emoții – o abureală care nu merita citită până la capăt. Dar dacă era Procust? O nouă căutare a dus-o la un vas antic. Desenul de pe el, destul de explicit, îl reprezenta pe Tezeu ucigându-l pe Procust. Prin urmare, Raul habar n-avea. Chiar fusese pictat, poate chiar existase. Era un bărbat dezbrăcat, năsos, cu un început de chelie dusă până-n creștet, dar cu o chică bogată pe ceafă. Cine ar fi crezut?! Având în vedere părul negru și inelat, aducea cu eunucul puțin. Un eunuc mai bătrân. Și la ochi semănau: amândoi holbați, cu o suferință întipărită pe față. Desenul fusese făcut pe la anul 450. În acel an au murit Petru Crisologul, un popă catolic, și Galla Placidia Aelia, răpită de vizigoți.

Zeci de minute, Flori se adânci în istoria vizigoților, așa încât, întoarsă la Procust, îl vedea acum cu alți ochi. Era posibil ca eunucul să fie acel tâlhar, care continuase să-și ducă viața bine mersi chiar și după întâlnirea cu Tezeu. Totuși pe eunuc nu-l vedea ucigând oameni, tâlhărind niște drumeți la întâmplare! Era inofensiv, iar nemulțumirea lui provenea din faptul că roșcovii au fost tăiați și a rămas fără casă. Oricum, nu părea criminal. Insurgent, revoltat – da. Dar nu într-atâta încât să pună mâna pe sabie.

Mai multe zile, Flori a pândit ușa vilei, de pe trotuarul de vizavi, butonând telefonul. Știa că înăuntru este un pat, dar încă nu avea niciun plan. S-a fâțâit pe lângă ușă de câteva ori. În sfârșit, într-o zi a văzut un curier intrând în clădire, iar din acea clipă a știut ce-o să facă. Stăpânii aveau o firmă, iar în timpul zilei era acasă numai bunica. Numele lor l-a găsit repede, apoi telefonul. Nu și-a luat precauții. A lăsat SMS că urma să aducă un pachet și, nu mult după aceea, era în fața ușii, tremurând de emoție. De acolo se auzeau roșcovii și mai bine. Poate era tot patul de la teatru, vândut de Raul.

Ușa s-a deschis, da, vă rog, a spus bunica, însă Flori era mută, nu-i rămânea decât să leșine.

Cât femeia s-a întors după telefon să cheme Salvarea, ea a găsit patul, nu departe, într-o

cameră de alături. N-a apucat să-l vadă ca lumea, oricum era altul, un pat înalt, într-o cameră luminoasă. Pe tăblie era pictat un tip cu o cunună de frunze pe cap. Despre patul ăsta nu citise nimic. Prin dumbrava de roșcovi părea pustiu, iar frunzele abia se mișcau. *Animus*-eunucul dispăruse cu totul.

Când și-a revenit, bunica era lângă ea. Și-a cerut scuze, era studentă, învățase prea mult, i-a spus ea femeii care o privea fără să creadă o vorbă. Dacă ați chemat Ambulanța, nu e nevoie, săru'mâna, mamaie!

A luat-o la fugă. Și pachetul? a strigat bunica în urma ei, dar Flori era departe. De undeva de pe altă stradă se auzea o sirenă. Inima îi bătea ca la nebuni. În mod aberant era veselă, ca și cum ar fi trecut un examen auto cu un polițist imbecil.

Scurta ședere în acel pat cețos, pe care-i era greu să-l descrie, o schimbase în bine. Îi plăcea, se simțea renovată. Până și părul îi mai crescuse, iar pe față i se instalase o mirare de înțelept.

A trecut pe la teatru. I-ar fi plăcut ca cineva să remarce noul ei look. Lev era ocupat, absorbit de cărțile lui, iar în jur se gudurau niște inși, prietenii, care în ultima vreme veneau aproape zilnic pe la el. Mai ales un malac o enerva rău. Când a intrat, a și luat-o în primire:

– Scrii cumva poezii? Să știi că nu-mi plac poetele – toate arată ca niște pisici bolnave de lepră.

Flori a rămas lângă ușă. Nu știa ce-ar fi trebuit să-i răspundă. Nu văzuse niciodată o poetă, așa că s-a dat grăbită. Să mă suni, Lev, când ai puțin timp. Vreau să vorbim.

Dar în seara aceea, când a văzut numele lui pe ecran, și-a dat seama că n-avea ce să-i spună. Ea vrusese s-o vadă, să remarce schimbarea. Așa că nu i-a răspuns, n-avea rost să se facă de râs.

Apoi a mai fost un pat răpciugos cu niște împletituri pe tăblie, un pat vechi, în apartamentul unui bătrân, pe undeva pe la Cișmigiu. Aici a fost o singură dată. S-ar fi putut duce oricând, însă n-a mai fost cazul. După cinci minute petrecute în patul ăla, fața i se umpluse de coșuri, iar o săptămână jumate n-a mai trecut nici pe la teatru. Nu voia s-o vadă nimeni în halul ăla. Dar mai ales Lev.

Magda era foarte impresionată de întâmplare, nu se poate, *hija*, la ce ten frumos ai tu – semeni cu taică-tău în privința asta! La câteva zile a anunțat-o că îi deschisese un cont, iar nu după mult a primit și cardul, prin curier. Ai grijă, iubita, să nu-i cheltui aiurea, că sunt bani munciți greu!

Abia după toate astea, după ce bătuse orașul, când deja era convinsă că tot restul vieții se va plimba pe străzi, intrând hoțește prin case, au venit peste ea patul de la Unirii și moartea lui Lev.

25 Liftul cobora cu viteză de melc, și, treptat, Flori începu să-și dea seama că viața i se schimbase într-o noapte. De la primul pat, din Valea Stanciului, și până la patul cu satrapi din Unirii i se întindea toată viața, iar pe drumul ăsta, cu ani mulți, singurul eveniment cu adevărat important este moartea lui Lev. Liftul coboară, iar în urma lui rămâne cadavrul într-o baltă de sânge. Din cauza ei.

La ieșirea din bloc nu e nimeni, toți locatarii stau buluciți peste Lev, în timp ce ea face pași fără să privească în urmă, fără să se mai gândească la mort. S-a luminat, și de la Unirea pornește un taxi.

Când ajunge la Inter, e deja dimineață de-a binelea. Ar fi bine să coboare la metrou și să ia trenul câteva stații, aiurea. Din cauza soarelui care urmează să apară, o lumină verde se furișează pe bulevard. În frunte o lovește realitatea care doare ca dracu': telefonul ei a rămas pe noptieră, probabil deja luat de individul care intrase în dormitor, și, amintindu-și pașii lui hotărâți, momentul penibil cât stătuse ca un ied după ușă, siluetele doctorilor de Ambulanță, lumea de la intrare, își dă seama că e într-un mare rahat. Degeaba încercase să fugă, să se dezică de Lev.

Dimineața e la început, iar ea e asaltată de planuri. Mai întâi așteptă să se deschidă un Orange ca s-anunțe dispariția telefonului. Își ia la promoție o rablă, de pe care îi trimite tatălui ei un text lung, plângându-se de pierderea telefonului.

Cred că ieri pe la prânz. E mulțumită, iar noua față căpătată în patul de la Unirii îi dă un aer naiv. Totuși, ar vrea să știe ce căuta Lev în bucătărie, iar pentru asta i se pare obligatoriu un drum scurt la teatru. În fond, ea nu știa că Lev este mort, putea să-l sune, să-i facă o vizită.

Pe la prânz, după ce se învârtise pe bulevard și stătuse în bibliotecă fără să citească un rând, o ia spre teatru. Se strecoară pe lângă portar, care-i spune că librarul n-a apărut, ceea ce pentru ea nu avea nicio importanță. Văzându-l în mijlocul holului, se gândește că orice portar e un eunuc, un paznic de roșcovi.

Din două mișcări trage storul și intră. Pe micul birou e curățenie lună. Lev și-a strâns lucrurile ca și cum și-ar fi presimțit moartea. Este emoționată. Recunoaște că-i pare rău, c-ar fi vrut să dea timpul înapoi. Probabil laptopul e cu el. Cum de nu se uitase peste... ? ar fi vrut să spună „cadavru". Dar nu putea. Era Lev, cu bretonul în ochi, într-o baltă de sânge. În nări i se adună albine, iar din ochi i se rostogolesc primele lacrimi. Vrea să plângă în hohote, dar holurile perverse ale teatrului i-ar duce suspinele cine știe pe unde.

În sfârșit, un sertar închis, o ușă interzisă. Ia o agrafă și din câteva smucituri e gata, deschis. Înăuntru: lucruri mici și un carnet cu niște coperți groase de piele – nu e de fapt un carnet, ci un server extern.

Restul zilei se duce în pat, aşteptând ca tatăl ei s-o sune, ceea ce se întâmplă imediat după prânz, între repetiţii. Îi pare rău după telefon, dar nu e nimic, o să-ţi iei altul. O tăcere greţoasă. Amândoi se gândesc că Magda o să-i trimită bani pentru un alt telefon.

Abia seara deschide laptopul şi cu strângere de inimă caută ştiri. „Student înjunghiat la Unirii într-un apartament". Imaginile îi intră în creier, ţepoase. Brancardieri, un corp inert pe o targă: Lev. Fusese înjunghiat într-un apartament din zona Unirii şi sunase la Ambulanţă înainte de-a leşina. El sunase! Poate încă e leşinat. Starea lui e destul de gravă, ascultă Flori, apoi reia filmul: „în stare gravă", spune vocea reporterei! Deci... trăieşte. Toţi roşcovii din toate paturile se mişcă undeva, în lumea invizibilă a stăpânului eunuc. Abia acum i-a aflat numele. Vasăzică, Levente. Lev. Oare ce avea pe serverul luat de la librărie?

Sacul, răsturnat lângă pat, peste ghetele cu năsturei roz. Ce multă vreme trecuse! În urmă cu nişte ore tremura după uşa unui dormitor străin din Unirii. Bătăile în uşă, oamenii, bucătăria, bretonul, balta de sânge. Liftul. Noua ei faţă. Dar din toate astea o singură realitate contează – Lev e în viaţă! Poate că nu este chiar aşa grav!

În buzunarul sacului, degetele pipăie serverul luat de la librărie – ce poate să aibă acolo? Contabilitate? Titluri de cărţi? Oh, nu! Un *doc*, o poveste. Dă click cu emoţie, cum deschizi o

cutie secretă. Un text lung, cuvinte – scrise cu Verdana de 10.

Citește și chiar de la prima frază îl aude vorbind. Vocea lui se îndepărtează destul ca să devină o poveste pe care o spui peste ani, reambalată, curățată de umori, stoarsă de venin și preparată din nou, vândută sub un brand gândit de același creier, care cunoaște nu doar amănuntele, ci și toate celelalte întâmplări care-o pun în valoare. În locul smiorcăielilor unui eunuc, fardat prost și arătat cum se lamentează ore întregi, e de preferat un film scurt, care-ți lasă în minte un singur cuvânt-*pater*, cu mii de urmași.

Aceasta a fost a doua lectură a lui Flori, în multe privințe superioară manuscrisului lui Valache.

LEV, LIBRARUL

Pentru Lev nu exista nimic mai important decât cărțile lui – o ladă, și ea prețioasă, în care ținea 12 volume, cifră cu atâtea semnificații, încât îi era teamă să mai cumpere vreo carte ca să nu strice echilibrul Graalului, un cufăr îmbrăcat în atlaz vechi, brodat cu fir auriu, care, pe la colțuri, lăsa să se vadă lemnul bătrân în fibra căruia dormeau amintirile ploilor de noiembrie, lemn bătut pe alocuri, adâncit de lovituri, de pe vremea când fusese aruncat din trăsuri, izbit de pietrele drumului, rănit de

cuiele care ruginiseră-n el sau de sângele unor oameni care-l râvniseră. Toate astea îl asaltau ori de câte ori dădea cu ochii de ladă, pe care maică-sa o adusese din Buftea după niște filmări. S-ar putea să fie un obiect vechi, îi spusese, iar Lev o luase de bună, fără să ia vreodată în calcul posibilitatea ca lada să fie o simplă recuzită de film. Cufărul cu cele 12 cărți era așezat lângă pat, la mansardă, unde nu intrase picior străin, nici măcar maică-sa, care prefera să-l sune sau să-i dea SMS decât să urce scările șubrede care duceau în camera lui. Adunase acolo toate vechiturile de prin casă, legate de un timp dus demult, dar pe care îl considera ca făcând parte din viața lui reală, convins că în momentul de față nu era decât o reîncarnare palidă a ceea ce fusese cândva.

Avusese dormitorul jos, lângă al maică-sii, pe vremea când citea *Cronicile din Narnia* – o cameră înțesată cu postere, cu o plasmă pe ușă, unde rula nonstop trailerul de la *Prințul Caspian*, tot așa și pe laptop, plus o groază de jocuri adunate pe-un server – toate acestea topite după ce maică-sa îl luase în Buftea, în orășelul medieval construit pentru o telenovelă, ceva cu Dracula, temă pe care, desigur, o respingea intelectual. Dar aici, printre casele de carton, printre pelerine și pălării, cineva îi arătase o carte. Era un actor cu ochi mari, foarte preocupat de mesajele ascunse pe ziduri, în pivnițe ori în vechi manuscrise. Cartea era

impresionantă, zicea actorul, o găsise în anticariatul de pe Academiei, amănunt care i se întipărise pentru totdeauna în minte, o carte rară, cu chenare și desene micuțe pe margine. Ce scrie în ea? a-ntrebat Lev, cuprins pe neașteptate de un fior. Nu contează, l-a asigurat actorul, important este că un om a scris ceva aici, i-a arătat el câteva rânduri misterioase, uită-te bine, nici măcar nu se știe dacă au fost scrise în românește! Îl mira supoziția asta, mai ales că se vedea clar că mica însemnare era în rusă, lucru pe care i l-a împărtășit imediat și actorului. Dar acesta a zâmbit indulgent: dragul meu, te asigur că aici scrie românește. Nu te lua după litere – ele sunt ambalajul, pe care-l arunci la gunoi! Și, până să vină rândul scenei în care juca el, i-a povestit despre misterele alfabetului chirilic, în care stau ascunse, ca niște molii, gânduri și întâmplări ale unor strămoși care habar n-aveau de alfabetul latin.

Discuția cu actorul l-a impresionat mult. Câteva săptămâni a insistat să cumpere cartea, care devenise un fel de mină de aur. Actorul a refuzat jignit, dar într-o seară, după ce filmaseră toată ziua, cartea aceasta, care era de fapt cumpărată pentru o scenă din film, obosită și ea ca și actorii, a rămas uitată, mai mult chiar, abandonată într-o ladă cu alte obiecte care urmau să fie duse la magazie: nu mai erau necesare, filmul se apropia de sfârșit. Iar Lev, profitând de oboseala din jur, a pus mâna pe carte.

A fost primul exemplar din cufărul său prețios, iar a doua zi, ca și cum s-ar fi temut ca cineva să nu-i descopere fapta, s-a mutat la mansardă.

Nu după mult a descoperit anticariatul de pe Academiei și-a cumpărat prima carte cu litere chirilice, ca și cea pe care-o furase, atâta că aceasta nu avea vreo însemnare, ci doar două litere, probabil inițialele unui nume, și un desen făcut de o peniță stângace.

Apoi a vrut neapărat să învețe alfabetul chirilic, convins fiind că viața lui anterioară depinde de acest alfabet. Îl știuse cândva, îi fusese familiar. A plictisit multă lume în vara aceea, printre care și pe stafiditul domn Mareș, care îl întreba întotdeauna, cu voce timidă, ce mai face distinsa doamnă Maria Levente, întrebare care îl enerva maxim, aducându-i aminte că, dacă n-ar fi fost fiul ei, dl Mareș n-ar fi stat niciodată de vorbă cu el.

Își dorea cu disperare să termine liceul, să intre la Litere, unde își închipuia că-l așteaptă teancuri nesfârșite de cărți vechi, doldora de secrete, în care va găsi cheia de aur care l-ar fi dus în inima Evului Mediu.

– O să fii dezamăgit, dragul meu, îi spunea dl Mareș, cărțile vechi sunt în mare parte religioase. Este adevărat, această carte a ta, îi spunea el referindu-se la cartea furată din Buftea, e un fel de romanț, o biografie romanțată a lui Buddha, căruia pe la noi, ca și prin toată lumea creștin-ortodoxă, i se spunea Ioasaf.

Dl Mareș nu știa niciodată să spună de ce în mod clar, ci se arunca în explicații interminabile, în plus, cum vorbea cu o voce nesigură, nu-ți venea să-l crezi, ci mai curând părea să bâjbâie printre lucruri tot atât de necunoscute și lui. Mai întâi a expus lunga transformare a lui *Bodhisattva* în ebraicul *Yehosaphat*, insistând în prostie pe metamorfozele unui diftong. Vorbea și-l privea în ochi cu un fel de milă. Asta era nemaipomenit! După ce că bătea câmpii, în loc să-i spună cinstit că probabil nu știa ce scrie pe carte, îl aburea cu chestii, filologii aiuristice.

– De aici s-a ajuns la georgianul *Iadasap*... miorlăia dl Mareș, iar miorlăiala lui avea să i se lipească de cortex, de unde, măcinată bine, se va amesteca în miile de povești pe care creierul, săracul, încearcă să le compună eliptic, incapabil să ducă vreuna până la capăt sau să rezolve conflictul.

Tot interesul lui Lev se risipise deja. Era pe punctul să plece, când, în mod neașteptat, dl Mareș și-a schimbat vocea:

– Această carte se numește *Varlaam și Ioasaf*, iar pe ea a scris un negustor: „cumpărată de mine pe trei taleri". Și se semnează cu numele mic și cu ocupația: „Haralambie, băcan".

Asta era tot! Dar lui Lev tocmai viața necunoscută a negustorului i se părea importantă, cum ajunsese el să-și cumpere cartea, ce însemna pentru el. Or, dl Mareș exact la întrebările de genul ăsta nu știa să răspundă.

Totuși, de la el a învățat alfabetul slavon, continuând după aceea să cutreiere anticariatele, căutând cărți cu autografe și însemnări, în special exemplare vechi, dar și unele mai noi, apărute după 1900. Important era ca cineva să fi scris ceva, să-și fi pus acolo o parte din suflet.

Dintre cunoscuți, numai Bogdănelu împărtășea preocupările lui pentru vechituri. Crescuse în aceeași lume ca el, printre actori care șlefuiau orice nume răsucind limbi fine de caramel pe lângă oricine făcea parte din lumea lor, așa încât prin casele frecventate de ei nu se învârteau decât Sorinelu, Doinițu, Dorinucu, însăși mama lui era Mărioțu și, în mod firesc, Bogdan nu putea să fie decât Bogdănelu, în ciuda figurii lui grave și-a staturii de huidumă rugbistă. Cu el a făcut cele mai multe descoperiri, cărți rare, cumpărate pe bani obținuți greu, mai întâi prin rugăminți umilitoare, căci, de fiecare dată când venea vorba despre bani, maică-sa, căreia el îi spunea „diva", făcea o scenă, ridicând tonul, lăsând vocea să curgă până la poartă sau mai departe, în curtea vecinilor – o familie numeroasă, proprietarii câinelui Feruciu, câine care nu putea să suporte vocea Mariei Levente și care, la fiecare scenă, începea să urle ca lupii,

ceea ce atrăgea și protestele stăpânilor lui. Feruciu! strigau aceștia pe mai multe glasuri, cuminte, Feruciu, ce mama dracu'!

Fiecare discuție despre cărți ducea la bani și până la urmă la protestele câinelui, care pentru Lev erau înșurubate în textura literelor chirilice, printre răsucirile și baloanele lor.

Totuși, după scenele astea, diva îi dădea banii ceruți, îmblânzită inexplicabil.

Odată Bogdănelu i-a adus o carte, de fapt niște coperți între care nu erau mai mult de patruzeci de file, cam umede și murdare. Pe un spațiu alb, cineva scrisese un text – lung, mărunțel –, dar semnătura era ușor de citit, clar desenată, încât Lev, în mod straniu, a căpătat sentimentul că omul care scrisese avea legătură cu el.

Era vara în care intrase la Litere – eveniment ce a atras după sine mai multe scene de melodramă și comedie, pe care diva le-a interpretat magistral –, iar printre multele recompense primite s-a numărat una care avea să se dovedească și cea mai bună. Îi cășunase să se facă librar – diva! se miorlăia el pe lângă maică-sa, care îl privea cu o admirație exagerată, îți dai seama cum ar fi să am un mic *hub* în holul teatrului?! Ia gândește-te-te – cât alergați voi după cărți! Să fim sinceri: când ajungi tu într-o librărie?! N-ar fi pentru toată lumea OK să aibă librăria la nas? Vine omul la repetiție ori să vadă un spectacol și petrece câteva minute la un ceai gratis, răsfoind ori citind un titlu. Nu era rău, a admis Maria Levente, dar

vrei tu să te faci librar? Vreau să spun că librarul până la urmă e doar un vânzător, nu-i așa...?!

– Aici te înșeli, diva, crede-mă, un librar e un maestru al literelor! E un fel de patron al celor mai rafinate întâlniri! În librărie nu se vând cărți așa cum ai vinde cartofi sau găini!

Normal, răspundea diva ofensată, dar încă mândră de Lev, care continua să-i spună că oamenii vin în librării ca să afle fluxul ideilor. Auzi! Ce chestii îi treceau prin cap! Cum curg ideile, diva, și se transformă în aureolă peste frunțile oamenilor! Nu cartea în sine e importantă, mă înțelegi? ci întâmplările miraculoase pe care le generează după aceea! Tu îți imaginezi că prăpădiții ăia care-și fac două sute de poze pe zi cu o copertă în mână sunt cumva scriitori? Ah, mami, te înșeli! Scriitorii sunt niște oameni care spun chestii, uneori la cafea ori într-un cerc mic, în bucătăria familiei, de exemplu, iar ideile lor prind o viteză stelară, încât nu le pot opri nici grindina, nici armata, nici molima sau ce-o mai fi!

Și, zicând asta, i-a pus în față cafeaua cu grijă de ospătar, diva s-a foit în mod evident mulțumită, iar Lev, așezându-se de partea cealaltă a mesei, gesticulând cu un singur deget, a continuat: Și-n plus de asta, sunt cuvinte-declanșator, cu sertare, cu galerii foto atașate la fiecare silabă. Pentru că, măi mami, una este să spui *Electra* pe scenă și altceva să ai povestea în sânge, să știi că acel cuvânt din 7 litere e spus

pentru tine, nu pentru că te-ar chema Electra, ci pentru că tu ești anterior legat de-o poveste, de rochiile și de bijuteriile Electrei, încât, după ce-ai auzit numele, îți aduci aminte toată istoria ta, de pe când erai doar un vierme adormit în foștii pantofi ai acelei Electra, care, deși nu i-ai văzut fața, nu i-ai simțit sărutările, știi că face parte din tine, c-ați locuit în același pantof! Și mormăi toată chestia asta, o spui pentru tine, cuvintele astea fac ocolul Pământului, sunt pe buzele tuturor, încât de multe ori nici nu se mai știe de unde au pornit, cine e autorul! Sunt idei cu propulsie, mami! Și... știi unde ajung prima dată? Într-o librărie, a silabisit Lev cuvântul – iar aici nu mă refer la un magazin clasic, cum poate ți-l imaginezi tu, ci la un loc de întâlnire, un fel de gară prin care trec ideile mari! Iar importanța gării depinde de librar, care poți să fii sigură că nu e un om oarecare. Librarul știe toate traseele pe care circulă aceste idei, are harta, controlează povestea.

– Oh, copile, a hăhăit cochet diva, habar n-ai câți tipi proști au modificat până acum povestea asta a ta! N-ai idee! Am văzut la viața mea o grămadă de idioți, bătuți în cap, îngrămădiți, dar care se credeau genii, iar credința unui prost e de catralioane de ori mai puternică decât a unui deștept! De-aici și vorba: înțeleptul cedează!

Lev a făcut bot. Diva a rumegat, trăgând cu împătimire dintr-o țigară, mângâind ceașca, sorbind din cafea. Iar între două repetiții, după

ce fusese mai întâi Medeea, apoi Eliza Doolittle, după ce dăduse un interviu pe postul național, într-o seară ploioasă, i-a dat vestea cea mare: treaba cu librăria nu i se mai părea atât de absurdă.

Lev a devenit nu după mult amfitrionul unor evenimente fițoase, cocktailuri cu actori, după-amiezi de teatru, jazz și lecturi, încât nu rămăsese snob care să nu treacă prin holul teatrului, să-și arate hainele sau să salute pe cineva, întotdeauna celebrități. La început, culoarele Naționalului se umpleau imediat după prânz, mai mult cu ciudați, iar până seara se perinda pe-acolo o faună colorată, de la studenții divei până la actorii mai tineri din jurul ei, la diverși aspiranți, lume care roiește pe lângă teatru. Lev și-a vopsit părul ca să capete puțină prestanță: prea era blond, în privința asta semăna cu taică-său, polonezul. Tot atunci a hotărât să poarte breton și sacouri de catifea, care i se păreau suportabil de elegante, între decență și confort, scutindu-l să înnoiască mereu garderoba.

Pe cât posibil se ferea să semene cu tipii de prin manualele de engleză, deși Zeti îl atacase pe tema asta.

Diva i-a cumpărat prima haină, de la Time Out, într-o seară, umplând magazinul de oameni care se holbau la ea sau o salutau, unii îi cereau autograf, încât lui Lev îi venea să renunțe, nu pentru că rămăsese în umbră, ci pentru că-i era teamă c-o să cumpere ceva la întâmplare, fără să mai fie atentă la detaliile pe care doar ea știa

să le caute. Totuși, până la urmă a fost mulțumit: era un sacou dintr-un reiat foarte fin, ușor ca un fulg, un verde-bouteille, cu o minusculă broderie lângă butoniera de sus.

Totul a durat câteva luni, după care interesul a slăbit brusc, iar librăria din teatru s-a transformat într-un fel de salon al cititorilor cu pretenții, al bibliofililor și al pasionaților de antichități. Cărți vechi, manuscrise, uneori și monede sau obiecte de oarecare vechime treceau din mână în mână, aduse de prietenii lui sau de Bogdănelu – copii de actori care cărau de pe-acasă tot ceea ce li se părea că l-ar interesa pe Lev, nu neapărat ca să le vândă, ci ca să aibă pretext de discuție, să vorbească, de exemplu, cu dl Mareș, care devenise vedeta casei.

Librăria propriu-zisă nu era mare, un spațiu între două coloane, închis cu un stor de plastic pe care Lev nu punea lacătul. Investiția a fost mai întâi modestă. A comandat cărți clasice, în special romane, așezând la vedere vreo două volume din *În căutarea timpului pierdut* și *Karamazovii*, nu departe – *Mantaua* lui Gogol, Faulkner – trilogia Snopes – și teatrul lui Ionesco, la cererea divei – care, drept recompensă, i-a adus o canapea de la recuzită, mov cu brațe albe, și două minifotolii pentru vizitatori. În prima noapte a

rămas acolo, pe canapea, citind *Umbra vântului* de Zafón, văzându-se pe sine cutreierând noaptea prin piața Rambla spre Arco del Teatro, trecând pe sub bolta porții, împuțită de aromele timpului, printre care a urinei pe locul întâi, constatând că ciocănelul porții monumentale reprezintă un cap mic de drac. Mirosuri ale degradării, ecouri cavernoase și un portar care șchioapătă – totul în buna tradiție a romanului de mistere. Plus Cimitirul cărților... un scriitor misterios, dispărut, parte a unei mitologii create de bibliofili sau de librari. Cât de încântat a fost de paginile astea! Îi venea să se mute la Barcelona și să treacă peste toate defectele cărții, peste povestea telenovelistică ori peste finalul prozaic. Din tot romanul n-au rămas decât aburii nopții și foșnetul unor pagini orfane.

Cum în primele săptămâni au venit numai cunoscuți, s-a cumpărat tot, iar Lev a umplut, în sfârșit, rafturile. Era fericit! Cu Svetlana Aleksievici și-a făcut plinul – război, femei, viață – un roman consistent, aproape clasic, pe care l-a pus pe masa de lângă ușă, la noutăți. A adăugat Roberto Bolaño, *2666*, nu pentru poveste, se înțelege, cât pentru modul delicat în care spune adio poveștii. Literaturii. Patru critici fac investigații în legătură cu un scriitor misterios, ca și-n romanul lui Zafón. De-a lungul a patru sute de pagini, cât are primul volum, aflăm câte ceva despre un anume Archimboldi, scriitor admirat de cei patru critici, care sunt personajele principale.

Apoi – ideile, cărțile care justifică această preferință și mai ales referințele biografice care fac din critici un fel de fundament al poveștii, totul scris cu mijloacele manierismului din anii '70. Despre Archimboldi se știe că ar fi făcut o călătorie în Mexic, prin urmare, criticii pornesc pe urmele lui. Prin biblioteci, în vizită la posibilii martori... Câtă risipă de forțe pentru un scriitor dispărut! Dar ce aventură, pe culoarele cele mai strâmte ale societății! Lumea urlă, se îmbată și ucide pe capete, cadavrele câtorva sute de femei umplu volumul al doilea, ca, în sfârșit, în ultimul, mai slab, să-ți dai seama că nobila inutilitate e pusă din nou pe tapet. Autorul e dus, oricum nu contează, cum nu contează nici războaiele, atrocitățile sau cărțile ca povești, ci doar micile momente înglobate parșiv într-un fir epic pierdut, ca de pildă târgul de vechituri și niște umbre din spatele cărții, care-i fac până la urmă pe cei patru critici să le crească falca de mulțumire. Pelletier cumpără o statuetă de lut, care reprezintă un cititor de ziare cu două cornițe de drac, iar Espinoza – un covor. Ah, criticii literari – pe cât se voiau de pragmatici, pe atât erau de subiectivi și de romantici! Păcat că specia s-a dizolvat în masa moliilor de hârtie care au perforat toate cărțile. Dar să recunoaștem: și-au făcut-o singuri prin anii '90, când au început să ducă tăvile cu cafele.

Lev a așezat cartea pe un raft special, destul de vizibil. Deja intrase în romanul crizei, așa că

a urmat *Luarea Ismailului*. Venea aici mănușă! Șișkin și disprețul lui față de poveste! Te duce cu zăhărelul și – poc! la final îți dai seama că te-a făcut! O zi lungă Lev s-a gândit la fata cu păr auriu care venea în apartamentul din Puşka. Este un personaj periferic în *Luarea Ismailului*, o femeie adorată, care îl anunță pe Mihail (Mişka) că va lipsi jumătate de oră. Și nu se mai întoarce. Anii trec, Mişka se gândește la ea, o așteaptă, apoi timpul acoperă episodul, el se însoară. Într-o zi, această iubită pasageră îl sună și-i dă întâlnire. El aleargă fără întrebări. Este întâlnirea lui cu iubirea ratată, cu tinerețea. Fosta fată, cu nemuritoarea ei coadă aurie, arată acum ca un colet de boarfe aruncate la ghenă. Ea nu vrea să se explice, nu vrea să depene amintiri. Pur și simplu are nevoie de niște bani. Mirajul dispare, Mişka nu mai are chef să povestească deznodământul. Cam asta se întâmplă în tot acest roman ca o maioneză tăiată. Cupluri nefericite, povești și, până să-ți dai seama, ai și trecut prin toată istoria Rusiei, ca la final să-ți spună: foarte bine, te-am păcălit! Acum știi că nimic nu contează! Toată zbaterea asta ca să ce? Să-ți dai seama că Bătălia de la Călugăreni nu face doi bani!

Pe raftul spărgătorilor de poveste n-a mai pus nicio carte – astea două erau de-ajuns!

A mai făcut un raft separat pentru Ulițkaia, apoi într-o noapte a citit *Zuleiha deschide ochii* a lui Guzel Iahina și-a rămas cu ea lipită de creier, cu începutul de milioane, suportând diluarea

treptată către un final previzibil – oricum începutul plătise pentru toată povestea, a meritat, așa c-a așezat-o la noutăți.

Despre literatura română nu avea încă nicio idee. Era mulțumit: lângă ușă, care, din cauza storului, arăta ca o fereastră deschisă, trona masa cu noutăți, iar interiorul ca un ou îți arăta în primul rând canapeaua, apoi rafturile luminate cu leduri.

Și-au început comentariile. Cum, Lev, a sărit ca ars unul dintre prieteni, n-ai pus aici cartea lui... și-a spus un nume lung, probabil nordic, nu se poate, Lev, e cartea zilei, tipul n-a publicat nimic până la optzeci de ani, când a scos chestia asta care i-a frânt pe toți, crede-mă! Lev s-a simțit umilit. A cumpărat cartea, care era un fel de jurnal, mai mult un inventar al unor fapte minore. Totuși n-a îndrăznit să comenteze, a așezat-o la noutăți, iar de câte ori cineva o lăuda, aproba resemnat.

Pe urmă a apărut reprezentantul unei edituri. Nu i-a reținut numele, dar cuvântul „reprezentant" a crescut în mod spectaculos de-a lungul discuției. Acesta avea niște „pachete", zicea el. Urma ca Lev să așeze un număr de cărți de la acea editură pe masa de la intrare. Apoi un alt număr de cărți ar fi trebuit scoase din raft. Adică? s-a mirat Lev. Adică: să stea întoarse spre librărie, cu toată coperta la vedere. Așa a aflat că existau cărți puse în picioare, cărți culcate, cărți cu o copertă scoasă din raft. În fine, veneau la

rând cărțile puse în casetă, însoțite de postere, însoțite de semne de carte, de pliante sau de obiecte promoționale și așa mai departe. Pentru toate aceste servicii, Lev urma să încaseze toți banii de pe cărțile care se vindeau într-o lună. Tot-tot, a precizat reprezentantul, făcându-i cu ochiul. Editura nu va lua niciun ban! Lev era prea sărac să refuze. Și-ncă un lucru, Lev, i-a spus la plecare, dacă vreun autor de-al nostru vrea să se promoveze, dacă încearcă să facă vreo înțelegere cu tine, am vrea să știm. Lev era nedumerit. Editura își avea ierarhiile ei, tarifele și cotizanții ei, dar, mai presus de acestea, avea interese scriitoricești reale, prietenii și planuri complexe. Foarte puțini editori nu sunt ei înșiși și scriitori, în plus, niciunul nu trăiește în crâng – are prieteni, amici, legături atât de utile, încât dacă, să zicem, mâine apare o carte, toate legăturile astea sar să o laude. Prin urmare, Lev, politica editurii noastre e că, dacă faci o colaborare cu noi, nu poți face în același timp și cu un autor de-al nostru, care, din impetuozitate sau pentru că e mai bazat, poate să distrugă toate ierarhiile ridicate de noi.

Câteva săptămâni a umplut librăria cu cărți pe care le disprețuia în sinea lui, dar pe care nu îndrăznea să le critice. Tocmai apăruse un roman lăudat unanim, pe care Lev s-a încăpățânat să-l citească, deși-și dăduse seama de la primele pagini ce țeapă mare era. Avea și-un titlu pompos: *Nemărginita lume a firelor de praf.* Naratoarea

își punea pantofii, apoi îi scotea, îi privea încă o pagină și se hotăra iarăși să-i așeze în dulap, nu pentru mult, căci iarăși se încălța, totul cu o durere care imita durerea marilor drame, pastișând emoții, descriind epigonic o lume interioară care nu exista, ca la final, după multe pagini ca acestea, să-și dea seama că toate gesturile ei nu folosiseră la nimic, sub firele de praf mereu înflorește o lume atât de complexă, încât nici nu mai are rost să trăiești, darămite să-ți pui pantofii de-atâtea ori.

Lev și-a convocat prietenii indignat – dacă și asta mai e literatură, atunci îmi pare rău că mi-am deschis librărie! Dar e o carte foarte bună, au răspuns ceilalți aproape în cor, nu-ți dai seama, Lev, că autoarea e chiar directoarea editurii! În plus, ea hotărăște premiile Eternus, ea finanțează clubul Podul albastru! Îți dai seama, Lev?! Dar a citit cineva cartea? a insistat el. Lucrul acesta li se părea tuturor fără importanță. Nu spuneau nici da, nici nu. Am citit o recenzie, am auzit de la cineva pe care-l respect, mi-a făcut impresie un video-interviu, mi-a plăcut ce-a scris pe *wall*-ul ei, am văzut că are cinci stele pe o rețea de cărți și așa mai departe.

O săptămână a făcut anchete și cercetări. N-a găsit pe nimeni care să fi citit cartea. Nici măcar cei care scriseseră despre ea. Circulau aceleași cuvinte plecate din editură: era o carte stranie, n-am ce să-ți povestesc, e foarte intelectuală, mie chiar mi-a plăcut.

Pe Lev povestea cu firele de praf l-a scârbit maxim și, în semn de protest, n-a mai făcut înțelegere cu nicio editură. Prefera să cumpere puține cărți noi, în schimb a adăugat un raion de anticariat, de pe urma căruia își scotea banii.

Uneori treceau pe-acolo niște mierle inculte care voiau să-și facă poze pe lângă rafturi, ținând artistic câte o carte pe picioarele dezvelite, ostentativ deschisă la nu știu ce pagină, femeiuști care postau pe Instagram sau pe alte rețele, considerându-se docente în materie, influenceri sau simple loaze, care pentru Lev erau doar reziduuri firești ale industriei. Odată apăruse un muieroi cu părul vopsit roșu – bună, Lev, l-a luat ea la pertu, sunt Coli! Iar după ce l-a privit câteva clipe într-o tăcere teatrală, a completat: criticul literar! Mai întâi, Lev s-a gândit că poate era transsexual, nehotărât ce sex să adopte, apoi și-a dat seama că pentru Coli nu sexul conta, cât valoarea de critic – cum să zici „criticoanță literară"?! Nici măcar „exegetă" nu-i suna bine. Când spui „critic" te gândești la *œjones*, iar în cazul lui Coli erau la vedere. Își făcuse planul să țină un talk-show live, uite chiar aici, Lev, în locul mesei cu noutăți. Pot să-l țin non-stop dacă vrei – de la mine, să știi, nu pleacă nimeni! Îi țin aici până la ultimul spectacol. Ce zici?

Lev a făcut eforturi s-o convingă să plece, și, exact după episodul ăsta grotesc, la nici cinci minute, a apărut ea. Înțepenise lângă masa de noutăți, inițial convins că e alt specimen de căpușă, că venise să se filmeze prin librărie. Se încadra în profilul vlogăreselor de pe YouTube, iar după cum răsucea telefonul, avea un scop cinematografic declarat. Era genul felină, mișcându-se fără grabă pe lângă rafturi, îmbrăcată cu niște ginși ca portocala răscoaptă, încât nu puteai să spui că erau oranj, ci mai mult stacojii. Erau oricum foarte haioși – săgeata albă desenată pe-o pulpă arăta către celălalt crac, pe care scria ceva mărunțel, ca să te facă să vrei să citești. Lev i-a zâmbit ca s-o provoace să spună de ce venise, dar a ieșit glonț, ofensată, i s-a părut, și, urmărind-o din ochi, a văzut-o coborând în subsol. Prin urmare, era de-a casei, poate actriță sau costumieră. N-ar fi ținut-o minte dacă nu s-ar fi întors foarte repede. A recunoscut-o după pantaloni, care nu puteau fi confundați, căci la față arăta altfel, șocant, ar fi spus, cu niște ochi expresivi, diferiți, poate din cauză că-și schimbase coafura. Cu actorii nu știi niciodată cum arată cu-adevărat. Iar această tipesă, așa cum avea să-și dea seama în timp, era cea mai cameleonică persoană din câte văzuse.

Apoi Bogdănelu i-a adus cartea, niște file păstrate între coperți groase. Au rămas toată noaptea în teatru, iar vocile lor, pe care nu le-a uitat încă, pluteau pe holuri ca niște stafii uluite. Ei doi vorbeau înalt, iar dl Mareș mai mult șoptea. Își cumpărase o panama în aceleași nuanțe gălbui ca și paginile străvechi și, cum stătea drept, cu spatele perfect lipit de fotoliu, părea coborât dintr-un roman din secolul 19. Asta și era dl Mareș: un personaj! În întunericul dens, micul spațiu al librăriei arăta ca un ochi de lumină, pe care cumva și-l imagina văzut de departe, din imensitatea întunecată a teatrului. Ei trei, pălăria dlui Mareș, paginile gălbui – într-o vizuină de cărți. Și, în ciuda intimității atât de calde, seara cărții misterioase a rămas legată de pantalonii cărămizii ai vizitatoarei. Privită după aceea, la luni distanță, noaptea din teatru arăta ca o carte luminată de un lampadar de mătase, iar nu departe de ea se foiau pantalonii – nu-i vedea niciodată, dar știa că se aflau în apropiere. Într-un fel, acesta a și fost începutul, cu toate că până la subiectul propriu-zis mai era mult și bine.

Cartea lui Bogdănelu a fost cea mai uluitoare descoperire a lor. Textul, scris de mână, avea multe detalii, multiplicate poate și de seara petrecută în teatru. Autorul însemnării povestea că s-a întâlnit cu cineva care i-a dat o sămânță, un tip evaporat, un misit plătit de expeditor ori un salvator de specii, poate însuși Utnapiștim

ori Zarathustra ori un valet, un anonim care nu vrea nimic pentru el – n-are familie, n-are idealuri, nu vrea haine și nici case, nici măcar nu mănâncă! Vrea doar ca sămânța păstrată cine știe cât într-un buzunar să fie încredințată unui onorabil zaraf din București. Povestea asta pur și simplu te roagă să dai de sămânță, de urmașii ei, de plantele miraculoase care, între timp, înmulțite, au ajuns atât de banale, încât le găsești în tot Bucureștiul! Este imposibil să n-o vezi crescând, dând lăstari, transformând orașul în grădini suspendate, acoperit cu frunze, cu flori vorbitoare, cu tulpini ridicate pe ziduri ori șerpuind pe marginea străzii, lungi vrejuri care urcă spre lumea cealaltă sau mai departe! Lev se simțea obligat să caute această poveste care se risipise și chiar și-așa, făcută grăuncioare infime, țipa, sperând ca cineva să le adune și s-o plămădească din nou.

– Cartea a fost cumpărată pe la 1780, a lovit dl Mareș cu degetul în hârtie. E un evanghelier uzual. Iar textul, ce să zic, e destul de interesant.

– Am putea să dăm de nenea ăsta care-a făcut însemnarea?

– Cu puțin noroc, de ce nu? Câți zarafi crezi c-au trăit în București pe vremea aia? Petrache Zarafu! În mod sigur era un om cu stare. E posibil să fi locuit prin actualul Centru Vechi, pe-acolo era și-o stradă a zarafilor, pe lângă Stavropoleos.

– Zaraful – ce pielea mea era zaraful ăsta? s-a holbat Bogdănelu, făcându-l pe Mareș

să-și mângâie panamaua așezată artistic pe un genunchi.

Apoi câteva șiruri de cămătari au trecut prin situații insuportabile, pentru că atât Bogdănelu, cât și Lev aveau o arhivă de înjurături exersate, multe cu valoare artistică.

– Oh, nu! s-astrâmbatdl Mareș, zaraful schimba bani, cunoștea cursul valutar, deosebea banii falși de cei autentici. Uneori se mai ocupa și de amanet – dar nu și acest Petrache! După cum scrie, pare un om onorabil. Poate a făcut ceva cămătărie, nu zic nu, dar, oricum, nu oficial.

Lev a început căutările. La Arhivele Naționale i-au spus că era prea puțin. Se putea uita în câteva colecții de documente de pe la sfârșitul secolului al 18-lea, dar era imposibil de aflat cine a fost un anume zaraf Petrache!

La Grădina Botanică a fost dezamăgit de cât de puține lucruri știau botaniștii despre plantele Bucureștiului. Erau în stare să-i recite pe de rost lista florei exotice din Grădina Botanică, dar nu știau dacă există plante rare pe undeva prin grădini sau pe străzi. Unul voia neapărat să-l ducă în Strada Batiștei, ca să-i arate dudul lui Brâncoveanu. N-a avut noroc nici la Academie. Apoi tot Bogdănelu a apărut într-o seară cu un tip, student la Biologie: n-ai idee, Lev, ce tip tare e Călinuțu, s-a entuziasmat el, are un fel de hartă a plantelor rare din București!

– Nu chiar o hartă, s-a apărat lăudatul, care semăna cu Panait Istrati, poate și din cauza

ochelarilor aproape identici. Am câteva note, aș zice... și te rog să nu-mi mai spui „Călinuțu"!

În București erau mulți smochini, mai ales pe lângă casele vechi, magnolii, specii de ficus și de arțar canadian, plante rare aduse de edili sau de particulari, plante cu semințe diverse, niciuna care să semene cu bobul despre care scrisese Petrache.

– E posibil ca nici măcar să nu fi fost o sămânță, și-a dat cu părerea botanistul. De fapt, ce scrie? Că într-o seară un străin i-a pus în palmă un bob lucios, cât o unghie. Nu spune dacă era rotund, lunguieț, plat... pur și simplu, lucios! Or, toate semințele au o peliculă protectoare.

Sămânța asta Lev era sigur că încolțise pe undeva într-o curte sau într-un parc, unde continua să se înmulțească. Nu se îndoia că străinul pe care Petrache îl întâlnise era de pe altă planetă sau poate din viitor.

– De fapt, ce spune – rezuma Călin, botanistul – că într-o seară a apărut în fața lui un străin care i-a întins o sămânță! Putea foarte bine să fie un sârb sau un rus. Nu zice că arăta altfel. Un străin și atât.

– I-a dat o sămânță și-a dispărut! Nu uita! se burzuluia Lev, care nici în ruptul capului n-ar fi admis că era vorba despre un om oarecare.

– Ascultă-mă, Lev, intra în vorbă și Bogdănelu, aici scrie c-a dispărut, nu mai mult! Or, de câte ori nu zicem așa când un om pleacă inopinat?

Chiar tu povesteai de tipul ăla care vine prin librărie și dispare înainte să-i spui ceva.

– Bine, ăla e un tâmpit! Are o carte scrisă de el, o scoate din buzunar și-o așază pe raft. După care o rupe la fugă.

– Exact ceva de genul ăsta i s-a întâmplat lui Petrache.

Lev nu credea. Dacă ar fi fost ceva obișnuit, zaraful n-ar fi scris. Însemnările de pe cărți erau cazuri rare – când dădea ciuma, când era decapitat vreun principe. Nimeni nu scria aiurea pe cărți! Acest Petrache Zarafu precis a plantat sămânța, din care a răsărit o frunză. Cine știe câte lucruri nu s-ar fi rezolvat cu planta aia!

Singurul om care i-a încurajat teoriile a fost Raul. De la el a cumpărat un manuscris, de fapt o filă, o rețetă pentru elixirul plăcerii. Cum era în alfabetul chirilic, mai întâi s-a oferit să-l translitereze. Erau câteva rânduri care descriau ingredientele pentru un lichior din ierburi și din ciuperci. Raul zicea că mai are astfel de înscrisuri.

– Cred că jumătate din manuscrisele care mi-au trecut prin mână sunt rețete de bucătărie ori de lichioruri, de țuici cu buruieni, dintre care coada-șoricelului cred că e nelipsită. Auzi! Coada-șoricelului! Știi cum arată? Tare aș vrea

s-o văd, Lev! Dacă o găsești pe undeva, să mă ai în vedere.

Prin mintea lui Lev a trecut curtea vecinilor, singurul loc cu ceva plante ieșite pe lângă pavaj, pe care cu siguranță Feruciu le udase din plin.

După aceea, Raul îi cerea ajutorul ori de câte ori găsea un text în chirilice, pe care Lev îl translitera de mână înflorind literele, încât manuscrisele lui aveau mai mare căutare decât originalul. De departe capodopera fusese povestea lui Valache, fabricantul de paturi. O copiase de mai multe ori încercând să-i imite grafia și mai ales semnătura de la sfârșit, pe care n-o putuse descifra, din care cauză se gândea adeseori că poate fusese scrisă de altcineva din familie, poate mult după moartea fabricantului. Mărise povestea cu jumătate de pagină, adăugând detalii care i se păreau însemnate. Deși nu se vorbea nicăieri despre vreun zaraf, i se părea normal ca Pipica să fi avut un tată, de ce nu zaraf? Iar dacă tot era zaraf, bineînțeles nu putea să aibă niște roșcovi normali. În mod firesc, povestea despre străinul aducător de sămânță se potrivea aici mănușă. În fond, toate poveștile sunt legate, iar într-un loc mic cum e Bucureștiul, câte mistere se puteau întâmpla? Înlăturase cu totul cuvintele ponosite ca „scripcă" și „diblă", înlocuindu-le cu „vioară", care i se părea că aduce textul mai aproape de cititor.

Un singur amănunt îl lăsase deoparte. La un moment dat, textul pomenea de un cimitir, care

mai jos de Colțea nu putea fi, în opinia lui, decât în spatele Bisericii Sfântul Gheorghe. Încredințat că pe-acolo fusese casa zarafului, chiar a cercetat curtea, un parc larg, plin de umbre care-l înfiorau. Totul e subiectiv, știa foarte bine, și poate că lumea se modifică permanent sub apăsarea milioanelor de gânduri care trec prin capetele căutătorilor de mister cum era el. S-a uitat cu atenție la fiecare copac, sperând să găsească un semn al fostelor case, un roșcov sau planta miraculoasă ascunsă sub cine știe ce morman de moloz. Într-o zi a trecut pe Moșilor Vechi, iar de sub asfalt ieșea un dud, nu foarte tânăr. După cum arăta, se luptase câțiva ani buni cu betonul. Venea de sub o clădire de al cărei zid se lipise, încăpățânându-se să stea vertical. Un dud aproape matur, înfrățit cu asfaltul. Tot așa poate că rezistase și sămânța zarafului. Era amiază fierbinte de toamnă când a ieșit de la Sfântul Gheorghe, și-abia atunci a descoperit că un roșcov își revărsa crengile peste șinele de tramvai – dar părea să fie exotic. Totuși, prin grădina bisericii se auzeau niște șoapte. Așa se întâmplă când te lași furat de literele încâlcite ale unei foi scrise în urmă cu mai bine de două sute de ani! Poate nici nu erau vechi. Uneori avea impresia că Raul însuși scrie aceste documente, învechindu-le în vreun fel, sau că are pe altcineva, un student ca și el, care scrie așa-zisul original. Fără să aibă motive, pe cuvântul lui Raul nu punea preț. Era alunecos, era stilat. Nici măcar vârsta adevărată nu i-o puteai citi. Deși îi spusese

c-a găsit manuscrisul într-un teanc de cărți cumpărate cu toptanul de la urmașii unui profesor, hârtia nu arăta atât de veche și, la prima vedere, probabil era o copie după copie.

Pe Raul l-au indignat insinuările.

– Am avut un pat care e posibil să fi fost făcut de acest Valache Cercel.

– Cum să nu! a râs Lev.

– Un pat foarte frumos, Lev, o tăblie pictată, cu reliefuri și sculpturi fine. Un moment, te rog! Înainte să râzi, îți voi spune că în extremitatea tăbliei are un „V" încercuit, încadrat într-un „O".

Mintea lui Lev începuse să se înfierbânte ascultând despre pat, despre pianistul care îl cumpărase și pe care culmea, îl cunoștea, fusese pe la concertele lui, îl întâlnise pe la petrecerile actorilor, iar diva îl suna într-un timp, îi dădea SMS-uri. Odată răspunsesese pe telefonul ei, iar pianistul șoptise într-un mod foarte tulburător: te rog, Miki... Deși nu mai spusese nimic, cuvintele astea l-au urmărit multă vreme. Era în ele ceva senzual, disperat. Faptul că exista o persoană pe care el însuși o știa i se părea un îndemn. Trebuia neapărat să ajungă la pianist și să vadă patul în care Pipica și Valache se iubiseră ca doi nebuni.

Raul n-a ținut legătura cu el. Nu pot, Lev! Omul a cumpărat la o licitație. Ce să-i spun? Am un prieten student care vrea să vadă patul! E aiurea-n-tramvai!

– De ce nu?

Apoi a sărit pe diva, care rămăsese statuie. Îl cunoști, știu bine, ați fost la un moment dat... – voia să spună „amanți", dar, după cum îl privea diva, alb, nu-i venea să pronunțe cuvântul.

– A fost o greșeală, Lev, n-am ținut legătura cu el și în niciun caz nu l-aș suna!

Lev era nelămurit: sună-l, diva, e un artist!

După ce-a tras câteva fumuri cu sete, s-a lăsat în fotoliu, privindu-l ca pe cel mai bun prieten – nu știu cum a fost, Lev, i-a spus, eram într-o pasă atunci, veneam de la o premieră, deprimată rău, iar el a spus hai să luăm o mașină. Am crezut că mergem spre parcarea de la Universitate, dar, nu știu cum, la un moment dat mi-a spus că locuiește acolo, pe lângă Biserica Rusă. Am o șampanie, Miki, așa-mi spunea, hai să urcăm – îți cânt la pian și te las să visezi la fereastră... Nu mai știu ce mi-a spus, dar după aceea căpătasem un fel de obsesie. Mi-l amintesc încă, mă aștepta numai în cămașă... Diva ar mai fi povestit, cum făcea când o lua valul, dar, dând de privirea uluită a fiului ei, a încheiat cu un gest pur retoric, adăugând că în niciun caz n-avea să-l mai sune pe tip, făcea parte dintr-o fază jenantă, dintr-o aventură stupidă.

Lev nu vedea așa lucrurile. A întrebat-o de pat, dar ei îi pierise cheful de povestit.

Câteva zile mai târziu i-a scris pianistului: am auzit că aveți un pat fabricat la 1800, sunt foarte interesat... – părându-i-se interpretabil, a completat că era interesat intelectual. N-a primit răspuns, dar o perioadă a pierdut vremea prin Gio, un bistrou de la Biserica Rusă.

Într-una din aceste seri a dat peste fata cu ginșii stacojii, pe care inițial n-a recunoscut-o. Avea părul zburlit și părea bosumflată. Dar, pe măsură ce-i arunca ocheade, i-a picat fisa că e aceeași persoană care cobora în subsol la Național, cu aceiași ochi care păreau pictați de Klimt pe un portret de Gauguin, una dintre acele fețe cu nas viu, care se mișcă la fiecare cuvânt, răspândind în jur fulgere fine, care îți intră în carne.

Zeti și Bogdănelu, prietenii lui, îl așteptau la o masă. O privea pe furiș, continuând să vorbească, să le povestească de unde venea, ce făcuse în ziua aia, când, în mod neașteptat, ea l-a luat la întrebări, intrigată de numele lui. Ce vrei, Ferucia, a ironizat-o el cu gândul la câinele isteric de prin vecini, deși imediat i-a părut rău, iar nu mult după, femeia asta electrică s-a ridicat de la masă, a ieșit din bistrou, iar în față o aștepta pianistul – proprietarul patului, pe care el sperase atâta timp să-l întâlnească! Evident, a rămas paralizat, incapabil să se ridice, să alerge până la Biserica Rusă, unde Ferucia avea texte cu pianistul. Îi vedea îndepărtându-se, dând colțul pe lângă edificiul burtos al bisericii, întrebându-se ce legătură e între ea și

pianistul pe care diva îl considera o „greșeală". Nu cumva era un Casanova care descoperise elixirul amorului? Patul alb cu flori parfumate era o capcană. Tocmai de-asta îl cumpărase, ca să atragă femeile! Nu spusese diva că i se întâmplase ceva bolnav? Cine știe ce emana patul ăla, aburi afrodiziaci din substanțe secrete ascunse în lignină, venin de roșcov, tinctură preparată de stafia grădinii.

Și totuși nu înțelegea ce treabă avea cu Ferucia, care în mod evident era prea țăcănită ca să fie amanta lui. Văzuți de la distanță, păreau mai degrabă într-o relație de afaceri, mai ales că ea-l domina prin statură. Ea nu-l privea, în schimb, el vorbea continuu – un tip aproape pleșuv, cu o față de vrabie.

Iar în mod bizar, când gândurile îi mai coborau încă spre pianist și spre fata zburlită, după nicio oră, a văzut-o din nou făcând pași hotărâți pe lângă Biserica Rusă. Arăta altfel, mai zveltă, cu părul întins și ochii alungiți, ca femeile din anii '60. Era contrariat, uluit. Și-n mod imprecis, îi venea să-și plângă de milă. Absurd rău.

Apoi a revăzut-o la facultate. Era studentă în anul întâi. Flori, așa o chema. Cum putea să-și bată joc de numele lui, când ea avea un nume atât de banal! Și mai și părea mulțumită de el! În loc să-și fi spus, de exemplu, Florina! Chiar și așa, nu după mult, numele ei începuse să i se plimbe prin cap, transformat într-un șarpe.

Într-o zi a urmărit-o până acasă. Locuia într-un bloc cât se poate de standard. Dar nici măcar lucrul acesta nu mai conta. Avea ceva misterios, poate o legătură cu timpurile străvechi, cu manuscrisele în chirilice. Crezuse că numai sonații urmăresc femeile prin oraș. Se detesta, dar un fior plăcut, aproape epic, îi ștergea cu buretele orice regret. Uneori se jena de gânduri ca astea, dar de cele mai multe ori îi făceau bine, erau refugiul lui, singurul loc în care nu auzea glasul maică-sii, care în mod normal se plimba prin mintea lui solitar.

După întâlnirea din Gio, când o văzuse cu pianistul, nimic n-a mai fost ca înainte. Poate că e adevărat că bărbații au nevoie de competiție. O femeie disponibilă nu valorează nimic, e o fântână din care toată lumea bea apă. Pe când femeia vânată, fugărită din toate părțile, e un trofeu. Dacă n-ar fi apărut pianistul, n-ar fi urmărit-o pe străzi, ca nebunul. Apoi i-a picat fisa: semăna cu Odile!

Prima lui experiență sexuală a fost cu Odile, asta dacă nu pune la socoteală faza cu Zeti. Când era prin gimnaziu, se vorbea mult despre gay, aproape că devenise un ideal să umbli prin cercuri boeme și să te îmbraci cât mai *trendy*, asta însemnând cu eșarfe, cu brățări cât mai

multe şi coliere, să te machiezi puţin, acolo, măcar cu un creion negru în colţul ochiului, la coada sprâncenei. Pe vremea aia venea des pe la ei un tip pe care-l chema Mario. Era fermecător, iar diva îl considera geniu. De câte ori se vorbea despre el, zicea: cel mai cult om pe care-l ştiu e Mario, gay, foarte sensibil şi talentat! De ce dracu' trebuia să specifice la fiecare frază că e gay nici măcar astăzi nu înţelege. Nici măcar nu e sigur dacă era concesiv sau elogios. Mai ales că şi în alte cercuri, de câte ori venea vorba despre Mario, se specifica neapărat că e gay, dar cu o evidentă nuanţă de bravură, ca şi cum ar fi sărit de pe-o clădire şi-ar fi scăpat teafăr.

Era o vreme foarte ciudată pe-atunci, nu ştiu cum, toate odraslele de actori voiau să joace în filme, era o febră, un timp în care seară de seară mergeau undeva la o premieră, apoi la petrecerea de după, pe acoperişul teatrului sau la Zeti, care avea curte largă, cu piscină şi chioşculeţe, tufe de grandiflora. Părinţii lui erau şi actori, dar cântau şi într-o trupă de rockeri, ceea ce-i făcea plini de bani şi destul de nepăsători în privinţa programului. N-aveau ore fixe de luat cina sau duminici în familie, de exemplu. Pe lângă faptul că avea toate libertăţile, Zeti era cel mai frumuşel dintre ei, dintre copiii de-o vârstă cu el, încât îl chema mereu lumea pe la castinguri ori prin emisiuni TV. Umbla cu un sacou crem cu mânecile ridicate trei sferturi şi cu pantaloni de mătase.

Odată urmau să joace într-un film – Lev, Bogdănelu și Zeti –, era ceva cu niște elevi într-o școală din Spania, români plecați la muncă, vai de capul lor. Ca să fie totul OK, vreo câteva săptămâni au luat lecții de spaniolă, nu chiar de învățat limba, ci venea o bătrânică haioasă care le povestea chestii despre Cervantes. În mod curent spunea „desigur, asta în traducerea lui Frunzetti". Ceea ce pe-atunci li se părea nostim. Iar Zeti o îngâna foarte conștiincios, încât ajungea să spună, odată cu ea sau aproape, finalul de la „Frunzetti". Mămăița zicea „să citim un fragment în traducerea lui Frunzetti", iar el apuca să zică doar „-zetti", cam în același timp, ca un ecou, de unde i-a rămas numele.

Pe când luau lecțiile astea, Zeti a anunțat pe toată lumea că era gay. Părinții lui păreau foarte mândri, au dat o petrecere unde toată lumea a aflat noutatea. Câteva săptămâni n-a auzit decât despre Zeti. Ochii vorbitorilor străluceau, iar mâinile nu mai conteneau să-i întindă cadouri. Lev era gelos, îi părea rău că nu-i venise lui ideea, că nu e el în situația de vedetă. Diva și-a dat ultimii bani pe un fel de poșetă foarte ca lumea, genul unisex, zicea ea, o chestie din piele bună cu niște buzunare pictate, cadou pentru Zeti, pentru marea descoperire. Prietenii se simțeau datori să se sune și să se laude cu ce lucruri unice cumpăraseră pentru Zeti – sau pe care numai le văzuseră și voiau o părere. Dacă nu

vorbeai despre el erai tâmpit, autist, rămas pe dinafara istoriei.

Zeti se schimbase întru câtva, deşi încă ţinea la sacoul lui crem. Se purta ca atare, imitându-l pe Mario, ceea ce îi adusese simpatie din toate părţile.

Într-o zi l-a invitat la el acasă, te rog, Lev, sper să nu fii jenat de noua mea orientare, i-a spus el, iar Lev s-a simţit dator să-l aprecieze, ba chiar a exagerat, îmi place mult, ai avut curaj, Zeti! În mod evident, era încântat şi, luându-şi o faţă ambiguă, ca acele persoane care au făcut fălci şi nu ştii sigur dacă sunt arogante sau doar umflate de somn, l-a anunţat că i-ar plăcea tare mult să fie prieteni!

Prieteni oricum erau, iar lui Lev îi plăcea Zeti, pe vremea aia chiar mai mult decât Bogdănelu, care era mult mai retras şi adeseori părinţii lui, amândoi regizori de teatru, îl puneau să citească *Antigona* şi-altele, ceea ce-l făcea ursuz şi uneori greu de găsit.

Prima persoană cu care s-a sărutat a fost Zeti. Îşi aminteşte c-avea buzele lipicioase şi că mirosea a parfum foarte puternic, ceva ca *aftershave*-ul unui prieten de-al divei. S-au dezbrăcat, s-au îmbrăţişat, apoi Zeti a propus să se uite la un film pentru adulţi. Lev nu mai văzuse până atunci. Era ceva greţos, o broască i s-a lipit pe esofag. Dar n-a spus nimic. Totul s-a terminat cu o masturbare uşoară şi reciprocă.

Ziua următoare Lev s-a închis în cameră, iar toate încercările divei de a-l scoate de-acolo au fost inutile. Când, în fine, a reușit să intre, Lev a izbucnit în plâns, cu lacrimi mari, cu fața în pernă. Diva era șocată, dragul meu, a țipat ea, spunându-i pe numele de botez, mie poți să-mi povestești orice, totul e în ordine, Doamne, Lev, nu mă speria, orice-ar fi, nu sunt eu aici să-ți iau apărarea?

După ce lucrurile s-au mai calmat, i-a spus potolit, printre lacrimi uscate, iartă-mă, mami, dar nu cred că pot să fiu gay! Erau cuvinte grele, pe care diva le-a ascultat fără comentarii, iar o seară mai târziu a apărut Mario și i-a explicat că niciodată nu știi precis ce e cu tine, la urma urmelor, întâlnirile pe care le ai te ajută să te cunoști.

Episodul acesta a pus capăt și carierei artistice. Lev a hotărât că nu voia să joace în filme. Diva n-a comentat, dar se vedea că e dezamăgită, iar prietenii îl considerau tâmpit: la talentul tău, Lev... e păcat! Decizia lui a trecut ca un fulg peste lumea artistică, iar un timp s-a aflat în centrul atenției. Chiar și la școală îl oprea câte cineva să-l întrebe dacă este adevărat: am auzit că te-ai decis să renunți la film! E o dramă, Lev! Sau, dimpotrivă, alții îl lăudau că a fost curajos!

Fiul divei nu voia să fie actor, deși jucase în câteva filme, deja își făcuse un nume. Desigur, era o știre. S-a scris și-n presă. Lev a dat un interviu pentru o platformă, adunând mii de *like*-uri,

iar diva a fost invitată în câteva talk-show-uri să discute despre relația cu fiul ei.

Dar, cu timpul, lucrurile au intrat în normal. Bogdănelu a mers mai departe pe urmele părinților lui, alegând facultatea de regie, iar Zeti a ajuns actor. Ce-i drept, prin liceu Zeti a renunțat să mai fie gay. Cum deja jucase în filme, roiau în jurul lui multe fete. Iar petrecerile se țineau lanț.

Tot la Zeti acasă a cunoscut și atingerea unei femei, la o petrecere foarte fițoasă, după ce ai lui lansaseră un CD. La petrecerea asta a văzut-o pentru prima dată pe Odile, pe care o știa dintr-o reclamă unde-și arăta sânii. Era deja actriță, fusese studenta divei în timp ce Lev se afla în momentul acela pe la sfârșitul liceului. Invitaseră infernal de multă lume, că nu puteai să respiri. Se ținea jos, în holul casei, dar Lev, plictisit, a urcat la etaj. Cunoștea bine locuința, iar din toate, îi plăcea holul de la etajul întâi, care avea un zid cu ferestre înalte, iar într-una din aceste ferestre, în loc de pervaz era un pat îngust, îmbrăcat în catifea de un roșu-aprins, mai mult un divan, foarte *cool*. Două perne albe de mătase îi dădeau un aer aristocrat. S-a așezat cu ochii lipiți de geam, care se întindea pe toată lungimea patului, ca un ecran. Dădea spre grădină, dincolo de care sclipea vag lacul Florească. Aici l-a găsit Odile, care nu era nici ea amatoare de gălăgie. I-a făcut loc în pat, mai mult camaraderește. Au privit lacul, au vorbit

despre lună. Odile adusese cu ea una dintre acele porcării dulci în pahare înalte și i-a dat să guste un strop. Era vesel, avea chef să vorbească despre cărți vechi, iar ea părea încântată. Apoi și-a strâns părul, făcându-l nod. Și l-a sărutat. Era îngrozit, dar nu putea să renunțe. Sângele i se umpluse de viespi. Mai întâi i-a atins țâțele, convins c-o să protesteze. Mai mult decât restul, a rămas în minte cu sfârcurile astea întărite instant, încât părea să stea de vorbă cu el. Blugii îl strângeau bestial. Din toată viața lui largă, tapetată cu cărți, nu mai rămăsese decât o bucată de carne dementă. Nu mai era el, ci ajunsese o pulă. A trebuit să-i scoată chiloții, indignat că ea nu voia să-l ajute deloc. Un timp lung a trecut cu o amăreală în gât, până când i-a simțit mâna și gata! O gură plăpândă, și nu s-a mai gândit la nimic, nu voia. Avea în minte un singur lucru: roiurile care se buluceau să iasă din el.

Restul nopții a fost prozaic. Au căutat baia, au șters canapeaua. Stăteau fiecare în câte un capăt. Își amintește că mângâia perna, în timp ce ea povestea o excursie departe, în Thailanda. Și-a ațipit. N-a fost mult, și-a dat seama imediat, pentru că ea nu terminase de povestit, dar în acel timp, oricât de scurt, trăise o viață. Când s-a lăsat liniștea, i-a spus, ca și cum lucrurile se întâmplau încă: e ciudat, mi s-a părut că ne plimbăm printr-o pădure înaltă. Nu putea să-i spună că se visase alergând printre niște copaci ale căror coroane nu se vedeau, moțuri risipite

pe cer, păpădii spulberate de vânt. Și ce era de neînțeles – i se părea că dansează nu el, ci toată pădurea, iar un râs susurat trecea printre tufele albite de praf.

– Niște copaci cu țepi mari...?

Nu-i venea să răspundă. Amintirea țepilor se contura, venea parcă împinsă de-o mână care crescuse inopinat din cuvintele lui Odile.

– Uneori oamenii își împrumută frânturi de vise, a spus ea. În jurul nostru, peste tot, colcăie gânduri, aspirații și amintiri. Trăim într-un cocktail, dragă Lev. Ai băut vreodată *hurricane*?

Nu știa ce e, dar suna magistral.

– E un amestec de rom alb și maro cu fructul pasiunii, portocale, limetă și diverse siropuri, de grenadine și de maracuja, în special.

Din mica pernă urcau parfumuri exotice, iar prin mintea lui Lev pluteau nori de spumă. Și-o imagina pe Odile trăind printre alcooluri, într-o grădină de rodii. Dar ea l-a smuls imediat de acolo:

– Într-un amestec de felul ăsta trăim! Iar ingrediente ca astea se combină aleatoriu, exact cum ne-am „combinat" noi. Habar n-ai ce-o să iasă și niciodată nu vezi întregul! Universul vorbește în metafore, în combinații simbolice, exact ca în vise. Știi de unde știu asta? O să râzi!

Apoi Odile i-a povestit că avusese un iubit în liceu, pe care în momentul ăla, când povestea despre el, i-a mărturisit că nu mai dădea nici doi

bani. Fusese o puță meschină, iar acum îi era jenă că janghelul ăla o făcuse femeie.

– Totuși, Lev, uneori îl visez, aproape întotdeauna la fel. E un vis recurent, despre care Freud zice că ascunde o boală. Deci sunt Lola-Zuzi, înțelegi?!

– Cum îl visezi? a întrebat Lev, mai mult ca să se afle în treabă.

Odile a tăcut, era clar că nu voia să răspundă, așa că el s-a văzut obligat să insiste.

– Îl visez alergând printr-o pădure de roșcovi. Uneori bolborosește câte ceva și, cu toată aversiunea pe care o am față de el, nu pot să ignor faptul că de două ori mi-a spus aceleași cuvinte: „Totul e o metaforă, Odile! Totul".

– Și înseamnă ceva?

În loc de răspuns, ea i-a spus o întreagă istorie despre acel prim iubit, fără să țină cont că pentru Lev ea era acea primă iubire pe care n-o uiți și pe care o bagi după aceea în mințile altora, încercând să scapi, sperând s-o închizi în creierul lor și să nu mai găsească drumul spre tine.

UN IUBIT MORT

Viața lui era imaculată ca fila caietelor din copilărie, toamna, când toate păreau ninse, așezate în teancuri pe biroul din camera lui, în timp ce prin toate ungherele se răspândea

muzica – mai ales un vers i-a rămas în creier, care-i aducea în minte o femeie plutind peste munți. Bob Dylan cânta, iar mama lui plângea în hohote, nu dintr-o suferință, ci pentru că melodiile o făceau fericită. Era una dintre amintirile vechi, ca umbra unei libelule pe ape. Viața de dinainte îl făcea să ofteze, iar mult timp rămânea rezemat de câte un copac, rememorând, scotocind după detalii și după fapte uitate. Un singur lucru contase, întotdeauna – respectul pentru precocitatea sa, evidentă chiar și în ochii răuvoitorilor. A presimțit, încă din acei ani în care abia știa să-și spună numele, că totul se învârte în jurul lui, era stâlpul lumii, și nu s-a îndoit niciodată că viața îi rezervase un loc important. La vârstele mici, înainte de școală, a fost un copil grav. Vorbea puțin, dar avea atitudine. Nu se așeza niciodată pe scaun fără să se uite la el. Îl văzuse odată pe un unchi cercetând cu atenție taburetul alb, neatins parcă de mână de om, dar pe care acest unchi îl suspecta aprioric: îi făcuse cu ochiul și zâmbise văzându-l cum îl urmărea uluit:

– Trebuie să fim prudenți! Cine știe ce șopârle mișună pe scaunul ăsta!

Ar fi vrut să știe ce sunt „șopârlele", dar n-a pus nicio întrebare, abținându-se până seara. Abia când maică-sa îl pregătea de culcare, în sfârșit a întrebat, folosind cât mai puține cuvinte.

– Șopârlă! O chestie nasoală, puiul meu, i-a răspuns ea, impresionată de seriozitatea copilului, care uneori o intimida printr-o solemnitate

de popă, de dascăl, de înțelept, una din acele fețe de neuitat care continuă să vorbească în mintea ta ani și ani, fără s-o poți opri.

Observase că maică-sa se bâlbâia când îl vedea grav și-avea grijă să nu zâmbească, fiind convins că, dintre toți copiii, doar el era în stare să nu se smiorcăie, să nu râdă prostește. Se împăuna pe tema asta, iar adulții din jur îi dădeau adeseori apă la moară.

– Doamne, ce copil serios aveți! le spuneau prietenii. Cât de matur! exclama educatoarea. N-am auzit niciodată întrebări atât de inteligente de la un copil, spuneau musafirii, colegii tatălui său, prietenele delicate ale maică-sii și uneori vecinii sau cine mai trecea pe la ei.

Odată dna Nina, educatoarea, a făcut o serbare de Ziua Mamei. În centrul poveștii era o prințesă care iubea animalele, o ochelaristă, colega lor, care ținea o baghetă, chipurile, vrăjită, și poc-poc, cum îi atingea, căpătau însușiri magice. Fiecare copil, costumat în animal, după ce era atins cu bețișorul ăla cretin, dădea o mică reprezentație: unii cântau, alții făceau scamatorii sau dansau. Dna Nina, o strigau ei, este bine așa, dna Nina? Rolul principal era al prințesei, care aducea în scenă pe fiecare. Trona pe un scaun impozant, de la început și până la sfârșitul spectacolului.

El își alesese un tigru-vrăjitor, rol deloc neglijabil. Făcea o reverență la public, apoi se întorcea cu spatele, iar pe ceafă avea altă mască,

de ied, ceea ce-i făcea pe colegi să aplaude și să râdă. Totuși, nu era chiar ce-și dorea.

– Nina, i-a spus el pe nume educatoarei, cu o voce timidă, n-aș putea să fiu eu prințesa?

Un moment a fost liniște, apoi copiii au chicotit, ceea ce lui i s-a părut o insultă. Vrei să fii prințesă! țopăia un tip prăpădindu-se de râs, contaminând toată clasa cu hăhăielile. Vocea era grosolană, țopăielile și degetele întinse spre el i-au adus lacrimile până în nas. Totuși n-a plâns, a negat, în timp ce-și privea colegii ca pe niște dușmani, cu ochi atât de înverșunați încât simțea arsura scânteilor. Cum de nu fuseseră capabili să înțeleagă?! El voia să fie el însuși! De ce-ar avea nevoie cineva de prințesă?! Mare lucru ce făcea ea – ținea un băț și spunea fiecăruia ce avea de făcut! Or, asta putea foarte bine să facă și el. Și cu siguranță i-ar fi fost superior în multe privințe! S-a adunat, și-a ținut lacrimile cu mare efort și-a vorbit cât de clar a putut:

– Eu vreau să fiu Căpriceanu!

În loc să-i reducă la tăcere, cum se-așteptase, toți acei mucoși îmbrăcați în costumele lor de serbare – iepuri cu obraze desenate, broaște cu funde, pisici și maimuțe – au început să râdă de el. Întâmplarea asta a durut rău, dar Căpriceanu a învățat că e mult mai bine să iei peste picior dorințele altora, mai ales când sunt formulate în public, așa cum făcuse el, decât să spui ce gândești.

Când a intrat la școală, era deja versat. Avea grijă să asculte și să întrebe doar când se instala liniștea, dacă nu știa nimeni, dacă niciun copil nu ridica mâna, abia atunci intervenea el, ca un maestru. Nu se repezea să dea vreun răspuns, ci punea o întrebare, care de cele mai multe ori o făcea pe învățătoare să se bâlbâie și să-i pară rău că-și pusese elevii în dificultate.

– Știe cineva ce este un „arnăut"?

Întrebarea a adus liniște peste clasă, apoi, în mijlocul suspansului, Căpriceanu a întrebat pronunțând distinct fiecare cuvânt: un „arnăut" sau un „are năut"?

Perplexitatea învățătoarei a fost luată drept încurcătură, iar peste clasă s-au lăsat mormăielile.

La prima ședință cu părinții, după ce a vorbit la modul general, învățătoarea a luat pe rând fiecare copil, arătând ce era bine și ce nu. Când a ajuns la Căpriceanu însă, n-a spus decât atât: este un copil foarte... analitic. Iar cuvântul acesta l-a însoțit multă vreme, pentru că, de câte ori venea vorba despre el, părinții o citau pe învățătoare cu admirație.

Îl interesau lucrurile care nu erau la îndemâna oricui, mai ales legate de funcționarea unor mașini, voia să știe cauzele unor fenomene mai complicate. Îi plăcea să întrebe și simțea o plăcere evidentă când interlocutorului i se punea în gât nodul care te face să arăți idiot. Cum se produce curentul electric? a întrebat-o, după ce colegii lui trăncăniseră despre plăcinte și

prăjituri cu denumiri de femei, iar învățătoarea a rămas lampă. Nu se mai gândise de multă vreme la curentul electric. A înghițit în sec, semn că nodul perfid se instalase la locul lui. Iată o temă, a spus ea, care necesită timp și pregătire, așa c-o vom lăsa pentru mâine. Căpriceanu a protestat, punând gaz pe foc, iar în ziua următoare, după ce a aflat cum stă treaba, și-a anunțat părinții că intenționează să inventeze un alt tip de energie. Dacă cineva inventase electricitatea, el de ce n-ar putea?

În fiecare zi își uluia familia cu planurile de viitor. Mașini de făcut bani, flori carnivore, pantofi zburători, dar mai ales albine ucigașe și nave invizibile. Copilul avea imaginație, era peste medie. Totuși, la sfârșitul clasei întâi n-a luat niciun premiu, așa cum se așteptaseră. Dna Căpriceanu și-a pus blugii și-un sacou gri peste tricoul de firmă, s-a rujat, iar după ce a înlăturat surplusul sărutând un petic de hârtie igienică, a luat-o spre școală. Voia o explicație de la învățătoare și totodată era convinsă că băiatul avea nevoie de sprijin, trebuia să se știe că nu e singur!

Învățătoarea i-a spus, cu un zâmbet înțelept, că nu întotdeauna copiii cu idei strălucite sunt și constanți la învățătură. Ei au precocitatea lor, care îi face să-și pună întrebări multe, dar, cum sunt atât de acaparați de o idee, uită să mai învețe, de exemplu, regulile scăderii. Uneori nu-și scriu tema. Asta nu înseamnă că mâine nu pot să ajungă inventatori ori genii în matematică.

Dna Căpriceanu s-a înseninat și a dus acasă răspunsul învățătoarei, împărtășindu-i-l dlui Căpriceanu, și el mulțumit: așa este, pușiului nu-i place să socotească, se plictisește. Avea dreptate învățătoarea, geniile nu pot să stea la rând ca ceilalți.

Mai târziu lucrurile au mers la fel, iar familia s-a împăcat cu gândul că băiatul, deși geniu, nu va fi premiant. Numai tocilarii iau premii, dobitocii care memorează totul ca niște mașini, dar, când îi pui să raționeze, sunt muți, blocați și pierduți pentru societate!

În gimnaziu, Căpriceanu a avut primul ghinion. Un profesor de fizică, un cretin, l-a lăsat corigent. Asta era inacceptabil, nu doar pentru familie, dar și pentru dirigintă, care le-a spus: îmi pare rău, colegii îl tratează ca pe geniul clasei, dar domnul profesor are standarde mult prea mari. Așa este dânsul, mai exigent.

O revoltă enormă a cuprins-o pe mamă, care a vrut neapărat să aibă o discuție cu idiotul de fizică. Profesorul i-a ascultat indignarea, apoi i-a spus surâzând: Căpriceanu are la mine doi de 3 semestrul ăsta, iar pe celelalte e corigent. Să învețe pentru toamnă, iar dacă se prezintă cum trebuie...

– Domnule, l-a privit de sus mama, copilul meu face experimente care se cer la liceu. Are și-un laborator! Dumneata știi că vrea să inventeze ceva mai tare decât curentul electric? Cum poți să-i dai nota 3?! Și la ce?! La fizică! Dacă

era la, să zicem, geografie, unde e de tocit, mai ziceam! Dar la fizică – e chiar culmea!

Profesorul era mitocan. A râs scurt și a reluat ceea ce-i mai spusese.

Această întâmplare l-a afectat mult pe Căpriceanu. În vara aceea a devenit foarte tăcut, iar în ochi i-au urcat toate forțele, încât cine-l vedea se simțea obligat să spună: să nu se îmbolnăvească băiatul! Ochii lui arzători atrăgeau toate privirile, iar cu timpul au și devenit cel mai important detaliu al personalității lui. Grav, cu ochi drăcești de geniu pustiu, care arătau un suflet chinuit de întrebări mari, Căpriceanu își crease o aură.

Până și taică-său, mai rezervat până atunci, a hotărât să facă presiuni asupra dobitocului de fizică. Omul nu avea ce să caute la catedră – va distruge generații și generații și, prin ei, societatea de mâine! Și-a pus în priză toate relațiile, care nu erau puține. Căpriceanu-tatăl avea o funcție de răspundere care presupunea misiuni secrete și contacte cu oameni din varii domenii. Tipul de fizică a primit o notă jenantă la examenul pentru gradul II, lucru care l-a afectat atât de tare, încât n-a mai putut să vină la corigențe. Altcineva, o doamnă drăguță, a dat examenul cu tânărul Căpriceanu, lăudându-i precocitatea.

Totuși, vara aceea a rămas întipărită în memoria lui, iar flacăra nedreptății avea să-i lumineze ochii pentru mult timp.

Și admiterea la liceu a fost dificilă, însă cu intervenția neobosită a dlui Căpriceanu, până la urmă a ajuns la o școașă ca lumea. Și-au urmat niște ani lejeri, fără presiunile din gimnaziu – paradisul liceului. În clasa lui, lumea se pregătea pentru Drept, iar el ajunsese un fel de vedetă, singurul preocupat de fizică atomică, de găsirea unor resurse universale. Gura lui nu înceta să expună experimente de care nimeni nu auzise, în care atomii sau particulele atomice dezvoltau energii misterioase pe care într-o zi avea să le capteze și să le transforme în bunuri publice.

– Mici mărgele, perle cât bobul de mazăre, sidefii, nu din motive estetice, zâmbea el cu o indulgență stilată, care avea să-i devină specifică, sideful ăsta se datorează unor irupții la nivelul celulei. Vor fi niște bile din fire și din gheme de fire, amestecate unele în altele, o țesătură indescriptibilă, haotică în aparență, dar urmând reguli stricte, întocmai ca fractalii, niște universuri care se autoreproduc globular, mici ochi în care miliarde de lumi apar și mor, eliberând energii infinite. Nici n-aveți idee câtă energie se află într-un fir de nisip! Or, perlele astea l-ar lăsa cu gura căscată și pe Mandelbrot și pe ta-su lui Mandelbrot, lasere amplificate de propria aspirație, sfere perfecte, androgine și autodevoratoare. În fond, niște recipiente cu esență de viață. Cu o mărgică de-asta, o familie își va asigura energia pentru tot restul vieții. În loc de benzinării vor exista castronașe cu perle,

la liber! exclama galanton Căpriceanu. Oricine va dori îşi va lua o mărgică, şi gata! Fabricile vor funcţiona pe baza unei biluţe. Avioanele nu vor mai avea nevoie de motor, ci pur şi simplu un mic bob va face ca orice obiect să se ridice şi să zboare – nu până-n America, ci până la Lună şi mai departe!

Colegii îl ascultau ca pe-un geniu şi-şi crease o anumită reputaţie prin liceu, mai ales de printr-a 11-a, când apăruse în clasa lor o fată înaltă – Odile, devenită cel mai important fan. Îl asculta cu nişte ochi mari, moşteniţi de la tatăl ei, un şofer de autobuz care o aducea uneori până în poarta liceului. Ceea ce i se părea caraghios la ea era felul în care vorbea despre el, ca şi cum acest şofer mototol ar fi fost parlamentar, actor de film ori poetul naţional. Cred că te-ai înţelege foarte bine cu tati, îi spunea, el citeşte chestii de-astea, ştiinţifice! Mereu cumpără cărţi, mai ales despre teoria haosului... exact ca tine!

Dincolo de asta, îi plăcea Odile, mai ales că îl încuraja, iar cuvintele ei, de multe ori stupide – urmează-ţi visul, să nu renunţi niciodată la el! – îi făceau foarte bine. Într-o zi, după ce-l ascultase minute în şir zâmbind enigmatic, i-a spus:

– Ai putea să scrii un roman, cu toate astea care-ţi umblă prin minte!

Iar Căpriceanu, deşi a şoptit, cu o modestie evidentă în glas, eu voi fi om de ştiinţă, n-am talent literar, în chiar acea noapte s-a apucat să scrie o povestire, cum era şi normal, despre

bilele lui energetice, despre el. Şi cât de confortabil este să scrii despre tine, care oricum nu eşti chiar tu! Este doar un „eu", anume cel care hotărăşte, cel care ştie, cel care face orice. Dumnezeu. Eu şi ceilalţi, mărunţiţi cu satârul, transformaţi în pigmei.

Povestirea nu i se părea rea, din punctul lui de vedere aducea o viziune originală. A căutat un pseudonim, nu voia ca numele să-i fie cumva terfelit, în cazul în care ar fi fost criticat, dar în cele din urmă s-a semnat cu numele lui, demn, incomparabil cu orice alt nume. A scris două rânduri şi a dat *send*.

Răspunsul revistei a fost răuvoitor – „nu publicăm SF-uri", suna sec mesajul primit, ca şi cum proza lui ar fi fost o bucată de pâine uscată, iar, vezi Doamne, tipii de la revistă nu mâncau decât cozonac! Era ceva pervers în mesajul ăla, iar Căpriceanu a lipsit o zi de la şcoală. În primul rând nu voia să afle Odile. Dar dacă tipii ăia scriau pe undeva despre el? Fusese dobitoc şi-şi dăduse numele, iar acum o să ajungă ciuca bătăilor. Lucrurile nu puteau să rămână aşa. De data aceasta i-a cerut direct tatălui său să-l ajute.

– Site-ul ăsta dăunează rău, ascultă-mă, deşi pare inofensiv, pe termen lung alterează sensul culturii. Sunt publicate aici aberaţii, pe care lumea le crede, iar când mâine va apărea o energie importantă, cititorii acestei reviste se vor opune cu vehemenţă.

– Dar ce interes ar avea? a întrebat tatăl.

Căpriceanu l-a privit cu dezamăgire, apoi a rostit rar:

– Tata, de câte ori te-am mai rugat eu ceva?!

Pe la vârsta liceului, vocea lui Căpriceanu se închegase și, cu toate că păstra prospețimea copilăriei, căpătase și câteva note acute. Vorbea tărăgănat și subțire ca un tenor care înghițise niște pui de pisică. Iar dl Căpriceanu, atins de acea melodie care-i spunea că timpul trecuse, asaltat de fețele nenumărate pe care fiul său le schimbase, de pe când era doar un copilaș care se interesa de șopârle până la puștiul analitic și genial și apoi la tânărul care devenise, admirat de colegi, respectat de profesori, își spuse că ar fi putut să facă mai mult pentru el. Era timpul să simtă că are în spate un tată.

Site-ul revistei a fost atacat de un virus, iar numele ei avea să fie înghițit de tenebrele netului. Odile n-a aflat niciodată de umilința pe care-o îndurase, dar nici n-au mai vorbit despre romane și scris.

Tot atunci, în această perioadă pe care o putem numi a triumfului, Odile a venit într-o zi acasă la el. Era primăvară: pomi înfloriți, și-n aer pluteau dorințe de fiere. De cum au văzut-o la ușă, amândoi părinții au șters-o de-acasă, erau grăbiți și atât de excitați, încât l-au contaminat și pe el, i-au dat imboldul de care avea nevoie.

Deși în acea după-amiază a cunoscut misterul, singurul și adevăratul mister al unei lumi trecătoare, o invizibilă pânză de păianjen i-a

rămas pe faringe. Era trist fără motiv şi, ca să scape de-această tristeţe, a continuat să se vadă cu Odile toată vara. Dar în toamnă, la începutul clasei a 12-a, Odile l-a anunţat că vor avea un copil.

O săptămână n-a mai ieşit din cameră. Nu voia să se reproducă, nu acum şi mai ales nu cu Odile, pe care în multe privinţe o considera nepotrivită cu el. Nu făcea parte din categoria acelor femei care te duc spre succes – care-ţi iau minţile de frumoase! Femei cu spatele drept, cu o blană neglijent aruncată pe umăr. Femei care vorbesc impecabil engleza, în faţa cărora se deschid uşile singure. În sfârşit, în mintea lui Căpriceanu pluteau nişte femei ideale, care ştiu să-ţi menţină stima de sine, să te facă să te simţi domn. Odile, cu tăticul ei de pe autobuz, cu miorlăielile şi mai ales cu slăbiciunile ei care o făcuseră mămică în timpul liceului, nu era perechea visată! Iar peste toate acestea, o silă metafizică îl făcea să stea departe, măcar o vreme.

Dar, după alte zile, de nepăsare, i s-a făcut dor de Odile. Era odios, recunoştea. Ar fi putut să discute, să-i spună punctul lui de vedere. Culmea este că, după ce se hotărâse să aibă o explicaţie matură cu ea, Odile pur şi simplu a dispărut: nu răspundea la telefon, nu era pe reţele şi nu mai venea nici la şcoală. O lună de zile a dat din umeri, indignat de tăcerea ei, pe care o bănuia un fel de revoltă. Dar, într-un anumit

sens, tot răul spre bine. Ce nevoie mai era acum de discuții, de explicații?! Dacă ea va avea un copil, el o să vomite la amintirea numelui ei. Numai un gunoi fură sămânța cuiva ca s-o planteze într-o lume condamnată astfel să piară.

La 1 noiembrie, când completa opțiunile pentru bac, Odile a intrat în clasă ca o vedetă: era stilată, cu o tunsoare cum n-o mai văzuse, cu niște sclipiri noi în ochi. Odile, a suspinat el, unde-ai fost, draga mea? Dar noii ei ochi nu erau pentru el.

Mai multe zile a încercat să-i vorbească, fără succes. Era intangibilă, iar siguranța de sine o făcea ascultată, curtată. Ajunsese în centrul atenției. De câte ori o privea pe noua Odile, un tigru feroce îi sfâșia jugulara.

Odată, când ieșeau de la școală, ea în față, cu un grup vesel, el pe urmele ei, cam mâhnit, s-a întors și i-a spus destul de tare ca să audă și prietenii ei: Ce vrei să știi? Ai fost prea puțin pentru mine.

Cuvintele astea l-au afectat grav și, după cum zicea dna Căpriceanu, l-au și blocat: din cauza lui Odile o să ratezi facultatea!

Se înțelege, Facultatea de Fizică se afla prima pe listă. Ori Fizica, ori nimic! Asta era deviza lui Căpriceanu, care nici nu voia să audă de Drept sau de facultățile umaniste. Alea sunt pentru tâmpiți, pentru politruci și pentru omul comun. Uneori se vedea primind Nobelul, alteori inventând un proiector, un megalaser

cu capacitate de multiplicare a fiecărei fracțiuni de atom, pentru a fi reasamblate la o distanță rezonabilă deasupra Pământului, în așa fel încât să se vadă din orice punct al planetei. Te trezești într-o zi și vezi pe fereastră fața lui Căpriceanu plutind pe cer, de câteva ori mai mare ca soarele, mai expresivă decât fețele de pe plasme, în culori calde. Iar fiecare cuvânt al său, transformat în unde sonore, va intra în urechile oamenilor, criptat și apoi decodificat în limba maternă. Cine greșește plătește! spunea el de pe bolta cerească, iar milioane de criminali, hoți, mincinoși mureau secerați. Chiar și cei care aveau doar gânduri întunecate sau doreau cuiva răul meritau să moară imediat. Răufăcătorii, gunoaiele, cerșetorii. Tot ceea ce murdărea imaginea lumii murea, condamnat. Siluetele cădeau pe străzi, grămezi înalte... Sinistru! Trebuia să mai adauge ceva, nu putea să lase orașele invadate de cărnuri stricate și de duhori. După cel mult un ceas, milioanele de cadavre se spulberau, eliminând astfel cheltuielile de incinerare. Planeta va fi curată, iar oamenii – disciplinați, ținuți în case. Dacă va fi nevoie, vor fi amenințați. O molimă, de exemplu, ar putea să le mai taie din nas. Plus că s-a ajuns prea departe. Oamenii, mai ales cei din clasa de mijloc sau chiar proletarii, zboară în demență în toate părțile. Chiar și pentru distanțe mici iau avionul. Cerul e infestat de navetiști, cei mai mulți cerșetori, care se plimbă

cu charterele dintr-un oraș în altul. Ca să nu mai vorbim de restaurante, pline ochi cu familii întregi, venite cu copiii, cu câinii și chiar cu șerpii sau cu ce mai cresc. Totul miroase urât pentru că grosul omenirii și-a pierdut cu totul busola. Dacă, de exemplu, ar arunca un microb, un virus, o boală, multe lucruri s-ar rezolva. S-ar închide restaurantele, școlile, ba chiar n-ar mai avea voie să cutreiere fiecare pe unde vrea. Doamne! Ce lucruri măreț îl așteptau! Lumea de mâine va fi perfectă și pură!

Facultatea a trecut repede. N-a intrat la secția de Info, așa cum vrusese, ci la Fizică Tehnologică, iar nota cam mică de la admitere l-a determinat să taie imediat de pe listă această secție care nu merita. Decăzuse. Era o cloacă de incompetenți. Spune-mi măcar un nume de savant român, zicea el, recunoscut mondial, și-l mănânc chiar acum! Părinții nu-l contraziceau, dar nici nu mai erau entuziaști ca în alți ani.

La un moment dat a văzut-o pe Odile în reclame TV și-a aflat că intrase la Teatru. I se potrivește, a spus ironic, deși un vierme îi rodea metodic artera.

Căpriceanu a trecut prin facultate fără rezultate notabile, fără iubite, fără discoteci. A terminat cu o lucrare de licență despre energiile alternative, uimind comisia. Nota a fost maximă, ca a majorității colegilor lui.

Înainte de master, era angajat la Institutul de Cercetări Energetice, iar în primul an al

stagiaturii, institutul l-a trimis la o conferință internațională la Belgrad. Și-a adunat toate ideile, de la mărgelele energetice la câte piedici există în fața cercetătorilor, persecutați, puși mai prejos decât tocilarii și oportuniștii comuni. Cuvântul ăsta îi plăcea cel mai mult: „comun"! Să fii comun – o pedeapsă, o catastrofă. O existență de râmă, pe care el n-ar fi putut s-o suporte. Ei bine, la conferința asta era dator să arate că misiunea unui savant e de a-l face pe acest târâtor om comun – să aspire!

Bătrânul Căpriceanu și-a alertat toate contactele. Înțelegea că acesta este momentul fiului său. Prin urmare, n-a existat televiziune la care să nu fi sunat, să nu fi trimis un text amplu despre conferință, despre succesul său. Numele lui Căpriceanu era în toate ziarele, pe toate posturile de radio. Chiar și în știrile de la televiziunea națională a intrat un mic material cu poza lui, ca viitor descoperitor al unei energii alternative. Însuși președintele țării i-a pomenit numele într-o vizită la institut.

Toate porțile îi erau deschise. Taică-său s-a ocupat de comunicate, să fie traduse și trimise la ziare și la televiziuni străine. Dacă dădeai o căutare, vedeai mii de site-uri din care numele lui era nelipsit.

S-a întors de la Belgrad transfigurat de o bucurie pe care numai marii oamenii o pot atinge. Avea febră, iar ochii îi deveniseră două cuptoare de jar. Părinții au făcut o petrecere,

dar în noaptea aceea starea lui Căpriceanu s-a agravat. Au chemat Ambulanța, a fost dus la spital.

Două zile mai târziu era mort.

Povestea acestui Căpriceanu l-a urmărit mult timp, cu toate că nu avea nicio legătură cu el. Nici măcar nu știe dacă Odile i-a povestit-o integral sau dacă el a plăsmuit-o pe măsură ce o asculta. Din toată noaptea primei iubiri, partea asta i s-a întipărit în creier, iar după aceea, când se gândea, îi veneau în minte cele mai bizare mixturi, flori și otrăvuri peste care Căpriceanu suflase. Tipul, care în mintea lui Lev arăta ca o pupăză chioară, tristul ăsta, care trăise degeaba, devenise în timp gunoiul pe care Odile îl lăsase în urmă și de care el nu putea să mai scape.

Odile s-a stins în uitare, n-a mai văzut-o după aceea, iar acum apăruse Flori, care semăna cu Odile. Chiar i-a spus la un moment dat după ce-a întâlnit-o prin facultate, semeni cu actrița..., dar Flori habar n-avea, n-auzise de ea, în mod clar. Era un fel de Odile mai puțin prietenoasă, cu o ironie înscrisă în ochi, pe care i-era greu s-o suporte. Poate era sora ei ori altă povară, venită în continuarea lui Căpriceanu, drept plată pentru

noaptea de dragoste, care deja îl torturase niște ani buni.

A mai văzut-o de câteva ori înainte de apariția patului, când totul s-a schimbat radical. Asemănarea dintre Odile și Flori n-a mai contat, iar silueta aviară a pianistului a-nceput să se șteargă.

Întâlnirea cu patul s-a produs la o zi după aceea, probabil.

A ieșit să fumeze în spatele teatrului. O camionetă jegoasă, încărcată cu scânduri și decoruri uzate, duduia la mică distanță. Muncitorii urcau lucrurile și trăgeau și ei din țigară. Apoi – zbang! o literă l-a lovit drept în frunte. Era acolo, în fața lui, pe scândura prăfuită, un „V" încercuit, o scrijelitură care trăgea după ea o poveste, pașii mici, ciocanul ridicat, vântul ușor din pâlcul de roșcovi. Totul era acolo într-o literă prăfuită, abia vizibilă, într-o tăblie de pat.

– La casare? a întrebat Lev. Cum pot să iau patul ăsta, vreau să zic? iar între cuvintele lui s-a deschis acel timp de rezervă care face posibil orice. Sunt fiul doamnei Maria Levente, s-a agățat el de acel „doamnei", care suna aiurea de tot. Mama zicea ceva de patul acesta... cred că pentru un film.

– Aha! s-au lămurit muncitorii. Puteți să-l luați, dacă vreți.

Lev și-a pipăit buzunarele de formă. Știa că n-are bani, iar cei doi s-au repezit să-i spună că nu e nicio problemă, se descurcă ei cu doamna, să-și vadă de treabă.

Era patul cu frunze de viță, patul în care Pipica și Valache muriseră. Pat de morți! Era aproape identic cu cel despre care povestea manuscrisul, pe care el, după ce îl copiase de-atâtea ori, îl știa pe de rost. Până și muchiile roșii ale câtorva frunze se cunoșteau sub stratul de praf.

A închis librăria și-a așezat patul pe căruțul de cărți, bucată cu bucată, tremurând de emoție. Era un pat simplu, din două scânduri lungi care se îmbinau cu tăbliile, plus trei bucăți de grătar din alt lemn. Bineînțeles, la o primă vedere, nu avea nimic special. Lemnul, de un maroniu bătând în galben, părea terfelit, așa cum erau pe vremuri băncile de prin școli, iar în lumina zilei arăta și mai rău, cu mici cratere și alveole uscate pe alocuri, ca piatra ponce. Fiind atât de ușor, nu putea să fie stejar. Dar nici atât roșcov, mai ales sălbatic, înrudit cu salcâmul, țepos, dispus să crească anapoda. De pe net a aflat că, fiind dur, roșcovul e folosit la confecționarea bastoanelor. Dar pomii zarafului erau speciali. Un gând mai vechi l-a trimis la Petrache, la întâlnirea lui cu acel străin, apoi la sămânță. Ar fi fost prea simplu ca poveștile astea să fie legate. Și totuși? Cercetând anii, se puteau potrivi, excepție un singur lucru: Pipica n-avea cum să fie născută pe-atunci.

O duzină de zarafi au defilat pe dinaintea căruțului său, apoi, pe măsură ce se apropia de casă, au început să se înmulțească – bărbați minusculi, înfășurați în atlaz, cu monumentale căciuli de samur pe care din loc în loc străluceau diamante. Lev împingea la căruț, iar pe lângă el fluierau zarafii – din ce în ce mai mulți, din ce în ce mai mărunți, cu acele căciuli mari date pe spate, oameni care trăiseră, care bătuseră Bucureștiul în trăsuri aurite. Parfumați cu esențe de mosc, ținând lângă divan narghilele de porțelan. Câți Petrache nu trăiseră-n București! Sute de zarafi, bărbați visători, cu viață nocturnă, urmăriți de oameni ciudați, străini căzuți din cer care vorbeau limba zend și scriau cu fervoare, mâzgălind un zid, o scândură sau marginea unei cărți. Scriitori de mistere. Rude periferice ale lui Poe, strămoși îndepărtați ai lui Prosper Mérimée, prefăcuți cu timpul în pulbere aurie care se mai plimbă încă prin sângele lui Serge Brussolo, Süskind, Zafón. Desigur, sute de Petrache plantaseră o sămânță străină, bobul lui Jack!

Când a ieșit de pe Batiștei, căpătase convingerea că patul pe care-l căra nu era decât o copie a adevăratului pat. După ce s-a aflat că Valache are pat nou, cu frunze de viță, jumătate din mahala a dat comandă pe la tâmplari pentru o piesă la fel, una imperfectă sau poate mai bună, iar după aceea tâmplarul, și apoi fiul tâmplarului, și nepotul și chiar strănepotul unui amărât de tâmplar care primise comandă

pentru un pat cu frunze de viță repetaseră, fiecare în timpul său, acest model, cu mici diferențe, cu mici completări sau elipse, copiind semnătura – pentru autenticitate sau ca podoabă și-atât. De-asta și arăta grosolan vița – o joardă curbată, sculptată în relief, cu frunzele mult ieșite în afară, încât păreau lipite de pat. În realitate, partea de sus a tăbliei era făcută dintr-un trunchi mai gros decât restul, iar în ea o mână de om talentat cioplise frunzele, răsucite în toate direcțiile ca și cum ar fi ieșit din lemn, unde stătuseră până atunci pitite de frică. Chestia asta nu era deloc practică: câte capete nu se loviseră de frunzele astea, câte spinări nu suferiseră rezemate de ele!

Odată ajuns în strada Marin Serghiescu, era convins că toată povestea paturilor din roșcovi se află în interiorul altei povești, și ea digerată demult, recondiționată poate, transformată în ceva care nu mai semăna nici cu umbra acelei întâmplări vechi.

Câteva zile l-a studiat cu lupa, căutând inscripția pentru hoți menționată în manuscrisul original. Dar coroana de flori era aproape ștearsă de vreme. Nu se vedea niciun înscris, nicio scrijelitură. Seara a montat patul. Era plin de gânduri și singur acasă. Diva era în turneu, iar

strada – cuprinsă de-o liniște care-ți injecta frica-n oase. Nici măcar Feruciu nu se-auzea.

Și-a scos vechiul pat, așezându-l provizoriu pe hol, lângă ușă. Cel nou, încărcat sau nu de istorie, nu era foarte mare: poate Pipica și Valache erau pricăjiți ori, așa cum stabilise deja, ăsta era un pat de-o persoană, o copie neînsemnată dintre multele copii. Singurul lucru care continua să-l intrige era greutatea – patul era ușor, cum e de fapt toată recuzita de teatru. Această revelație a șters și ultimele rămășițe de mit care plutiseră peste pat. Salteaua lui era ceva mai îngustă, nu cu mult, așa c-a mai pus pe deasupra un sac de dormit.

A mai navigat pe net, a mai scris ceva – nu știe când, a adormit, așa îmbrăcat, cu farfuria de struguri alături. Nu se mișcase, nu se zvârcolise ca alte dăți, dormise dus până dimineața.

În lumina care cobora printre storuri se strecura o fantomă subțire. Secvențe mici, profiluri de femeie, ochi mari și haine stacojii pluteau încet, refăcând filmul, căutându-și locul din care au fost tăiate cândva. Un vis lung, cu multe detalii, o poveste bine legată, iar Flori, cu numele ei șerpesc care deja i se înnodase în creier, nu cineva care semăna cu Odile, ci fata care cobora la subsol, cu ochii ei mari și nasul gata să vibreze la orice cuvânt, fata asta care-și schimba înfățișarea cu fiecare ocazie, era personajul principal al visului său.

În acea zi nu s-a mai dus nici la librărie și nici la școală. Era aiurit, răvășit, așa cum ești după visele care par să se fi întâmplat cu adevărat. În mod straniu, abia aștepta să doarmă, să șteargă urmele visului.

Noaptea următoare a visat-o din nou, iar la trezire a fost convins că se află undeva în cameră, poate în dressingul din perete. Soarele bătea în scândurile subțiri, iar în spatele lor se mișcau niște umbre. Hainele foșneau atinse de-o mână și cineva făcea pași mici încălțat cu pantofi de gumă. Îi era teamă să deschidă dulapul, mai mult la gândul că acea impresie putea să dispară. A tras pledul peste nas, cineva s-a apropiat de el. Minute în șir nu s-a mișcat, cu ochii deschiși în lumina puțină de sub pătură, până când ceva a trosnit la fereastră.

Apoi a visat-o alte trei nopți la rând. Nu se întâmpla mare lucru. Era ceva vag, îi dădea un măr privindu-l în ochi, îl săruta pe obraz, se scălda într-un lac. Se uitau la un film vechi, care-i făcea să râdă cu lacrimi. Nu conta subiectul. La trezire însă era alt om, avea sentimentul unei legături importante. De multe ori îi simțea prezența încă un timp, în perioada confuză dintre vis și trezirea completă. Silueta înaltă făcea parte din viața lui, strecurându-se prin cele mai neașteptate locuri, uneori printre bănci în sala de curs, o fracțiune infimă, ca să dispară tot așa cum venise. Alteori o vedea de pe coridor printr-o ușă deschisă – era ea în semiprofil, mișcându-și nasul ironic, dar,

dacă băga capul, îl izbea altă față, cineva care nu semăna deloc cu ea, un fel de surogat care o înlocuia în ultima clipă. Alteori deschidea librăria cu sentimentul că urma să apară ori că-l privește, ascunsă după statuia lui Caragiale din hol. Bineînțeles, nu era nimeni.

Într-o dimineață, imediat după vis, a alergat la Biserica Rusă. Nu știu cum, avea sentimentul că ea îl așteaptă acolo. Și chiar a văzut-o: venea pe lângă biserică, prin urmare, de la pianist. Probabil dormise la el. Între ei era o legătură trupească, deși nu putea să admită că se iubeau. Pianistul avea întâlniri cu mai multe femei, iar Flori nu părea nici ea îndrăgostită. Adică nu era așa cum își imagina el că se îndrăgostește o fată de la Litere, plutind pe străzi, incapabilă de conversații futile.

În schimb, se petreceau alte lucruri. Transformările prin care trecea Flori săreau în ochi. De câte ori se întâlnea cu ea, era alta. Nu văzuse pe nimeni până atunci să aibă o fizionomie atât de mobilă. Era siderat, interesat aproape științific: își nota într-un fișier toate detaliile – bretonul mai lung, ochii mai mari sau forma nasului. Încercase chiar s-o fotografieze cu telefonul pentru a avea material analitic. Nu ne facem, Flori, un selfie? Ce zici? Cu fetele de la Clubul

Medievalilor? Îi dusese și dlui Mareș două fotografii – ce spuneți, este aceeași persoană? E greu de zis, dragul meu, se fandosise Mareș. Sunt multe persoane cameleonice, dar, mai ales când te îndrăgostești, o vezi, cum să-ți spun, la fiecare întâlnire arată altfel. În plus, fotografiile sunt înșelătoare. Probabil și cu tine este ceva, pentru că orice schimbare petrecută în lume nu are importanță decât pentru cel care-o observă, orice vis are legătură doar cu cel care-l visează. Și-atât.

Cu o zi înainte de vacanța de iarnă a văzut-o la Universitate, în hol. Cobora prin dreapta, iar ea a dispărut în aripa stângă. Ce căuta la școală? El venise pentru că nu avea stare, dar facultatea era goală. A deschis telefonul și-a căutat în orar. Dacă ar fi fost zi normală, Flori ar fi trebuit să aibă ore, iar după direcția în care o luase, avea de mers și de urcat scări. A ieșit glonț, a alergat la Facultatea de Matematică și a luat liftul. Când a ajuns Flori, el era deja instalat în sală, cu o carte deschisă ostentativ. Ar fi vrut să pară indiferent, să-i trezească interesul, dar ea în ziua aia era dusă rău, cu gândurile plecate de-acasă. Au vorbit tâmpenii, i-a povestit despre zaraf. Apoi l-a lăsat cu gura căscată: Flori căuta un fabricant de paturi de pe la 1800. Asta era cu totul neașteptat. Fie îi spusese cineva că el rescrisese acel manuscris, fie îl cunoștea pe Raul. Se simțea, oricum, descoperit. Ea surâdea ironic. Ca un idiot, n-a fost în stare să spună niciun cuvânt.

Totul părea alb, gata să se dizolve. Apoi a primit un SMS, probabil de la pianist, și-a plecat preocupată de-acel mesaj. Nici măcar nu-și amintește dacă și-au spus la revedere sau ceva.

În vacanța de iarnă ar fi trebuit să plece la schi, în Austria, cu Bogdănelu și Zeti și cu alți prieteni, dar în ultimul moment a renunțat, pierzând banii de rezervare. Noroc că nu ți-am luat biletul de avion, a comentat diva, care avea spectacole toată perioada. Flori dispăruse cu totul, plecase poate în vacanță cu pianistul. Apoi a venit vestea care l-a dat peste cap:

– M-ai întrebat de pianist, știi, aventura mea de rahat, i-a spus diva. Abia intrase pe ușă și-și scotea mănușile, ciupind cu eleganță câte un deget. N-o să crezi, a continuat ea, se aude c-ar fi fost răpit!

Nu se știa exact, dar prin teatru se vorbea că a dispărut de o bucată bună de vreme. Ba chiar se auzea că acum se răpesc artiști, care sunt exploatați să cânte prin hrube sinistre din Orient. Vestea l-a săgetat, imaginându-și imediat că și Flori fusese răpită cu pianistul. Prin minte i-a trecut ziua în care o văzuse pentru ultima oară, la școală, primind SMS – cu siguranță o chemase la el, la Biserica Rusă, și fuseseră atacați...

– Când? Când s-a-ntâmplat, mami? a întrebat el cu o voce care a speriat-o pe divă.

Nu știa nici ea mai mult, iar Lev s-a închis în cameră cu laptopul pe genunchi, dând căutare după „pianist", „răpire" și chiar după numele

lui Flori, fără rezultate interesante. În afară de concertele vechi, pianistul părea intrat în pământ. Corect ar fi fost s-o sune sau măcar să-i scrie câteva rânduri. Dar dacă Flori îl omorâse? Cine știe cum, în acea zi în care începea vacanța de iarnă el îi dăduse SMS, iar ea alergase spre Biserica Rusă, urcase la el, găsindu-l doar în cămașă, cum o aștepta pe vremuri pe divă, o vrabie dezbrăcată, care sărise pe ea...

A luat telefonul. Dar ce să-i spună? Flori dragă, știi c-a dispărut pianistul? Însă venea imediat întrebarea: de unde știa el despre pianist? O urmărise, era interesat, adică mort. Nu putea să sune. În niciun caz.

Ca aproape de Anul Nou s-o vadă la teatru.

Voia s-o aștepte pe divă în librărie, pentru că știa piesa pe de rost. Se mișca lent, obosit, când a dat cu ochii de ea. Urca treptele spre Sala Mare, îmbrăcată cu o bluză albă cu mâneci largi.

Nici nu știe cum, a luat-o la fugă pe scurtătură direct în culise. Mami, a țipat el, speriind-o pe divă, alarmând vreo șase–șapte persoane din preajma ei, și, ca să nu piardă timpul, a scos markerul din buzunar; dă-mi palma, mami, uite aici, a scris el, Ferucia, să nu uiți! Ce să fac? Știi tu! Cum ai mai făcut! Fata asta e în sală acum. Mami l-a privit ironic și-a comentat: Și e rudă cu Feruciu, să înțeleg! Te rog, mami! s-a rugat Lev, iar diva a încercat, fără succes, să-i ciufulească bretonul.

Restul piesei a stat cocoțat într-o lojă, în picioare, ascuns de-o coloană. Era atât de încordat,

că nici nu și-a dat seama că Flori e însoțită. Cum stătea dreaptă, în bluza ei albă care-i punea și mai bine în evidență tenul închis, arăta ca decupată dintr-o poveste renascentistă, mai ales că avea părul pieptănat drept, prins într-o parte cu o agrafă.

Noaptea a visat-o din nou, iar a doua zi s-a hotărât să facă un experiment, să încerce puterile patului.

Mai întâi i-a povestit divei.

– Și chiar crezi că patul ăsta... e așa vechi?

– Nu știu, dar, oricum, are legătură cu fabricantul de paturi. Problema mea e că visez aceeași persoană!

– Cum arată? s-a înveselit diva, aprinzându-și țigara.

Lev a ezitat să dea amănunte, dar ea insista, ridicată acum în picioare, fără să-l slăbească din ochi.

– O visez pe Ferucia, a șoptit Lev.

În zadar a ridicat un deget ca s-o oprească, diva trecuse la tirade în timp ce se mișca expresiv, economisind spațiul, ești îndrăgostit, Lev! E colegă cu tine? De grupă sau de an? Și-așa o cheamă? Oh, ce frumos! Flori! Am avut o prietenă cu numele ăsta – un nume scurt și deschis. Mi-ar fi plăcut să mă cheme așa! Flori Levente! Cum sună? Sper s-o inviți într-o zi! Bineînțeles, n-o să stau cu voi, doar așa, să-mi fac o idee... Acum e timpul, Lev, să nu cumva să te-nsori, că te omor! Mai ai multe de trăit,

multe fete o să treacă prin patul ăsta, care, după părerea mea, trebuie recondiționat – ascultă-mă, Lev, eu nu m-aș culca în vechitura asta nici dacă m-ai plăti în valută!

Totuși, cumva, a convins-o să doarmă o noapte, așteptându-se ca și ea s-o viseze pe Ferucia sau măcar ceva la fel de marcant. Dar în dimineața următoare diva s-a trezit anchilozată și întoarsă pe dos. N-avea chef de vorbă bineînțeles, n-am visat nimic, ce poți să visezi într-un pat de rahat?!

Abia după cafea și-a mai revenit, ești nemaipomenit, Lev, ai ajuns să bagi în seamă un pat! Apoi, răsucind țigara în aer, făcând ochii mari ca-n *Livada de vișini*, în care jucase recent, a început cu o voce care venea din piept, dar șoptită, de meditație:

– Dacă stai să te gândești, un sfert de viață, poate chiar mai mult, se duce în pat. Când mă uit la oameni, deseori îmi dau seama unde dorm, dacă au un pat scurt ori un recamier de pe timpuri, dacă sunt sau nu mândri de patul lor. Când eram copil, Lev, aveam o dormeză, genul de pat simplu, cu arcuri. Fără tăblie, fără ramă. O saltea cu patru picioare. Dar, Doamne, ce pat bun! Era ca balonul umflat maxim, puțin elastic, fără denivelări ori moliciuni, gâlme și nădușeli sintetice care te bagă-n depresii. A fost patul în care m-am visat pentru prima oară pe scenă!

Lev n-avea chef să intre în rolul de spectator, dar instinctiv aproba, lucru neglijabil pentru ea. Era deja ambalată. În pantalonii ei negri care

păreau moșteniți de la un grăsan, arăta ca la unul dintre atelierele de actorie, când se transforma dintr-un personaj într-altul.

– Și-n studenție am avut un pat pe care-l țin minte, unul de fier, ca de spital, și pe urmă câte paturi...!

Nu mai vorbea, dar Lev știa că se gândește la patul polonezului, în care îl concepuse, un tip care nu însemna nimic pentru el, un regizor căruia, zicea ea, dacă-i puneai două degete pe frunte, îl terminai. Dar măcar era înalt. De la el moștenise statura, părul și nuanța tenului. Un tip bătrân, cu fălcile cam căzute, cu o șapcă bejulie pe cap. Asta e prima poză care-ți vine când îl cauți pe net. Nu-l cunoscuse, nu-l va cunoaște. Fusese conceput într-un pat pe care diva precis nu și-l mai aduce aminte cu totul, un pat obscur de hotel, într-o noapte petrecută la Varșovia, pe când ea spera să joace într-un film polonez, iar el se gândea doar la o partidă de sex. Ca dimineața, bineînțeles, să alerge la aeroport, să urce în avion convinsă că se va întoarce, fără să știe că polonezul nici măcar nu-i dăduse adevăratul lui număr de telefon, ci unul aiurea, și, revenită din acel voiaj, a intrat în alte anturaje, în alte paturi, în urma polonezului cu frunte îngustă (Doamne, Lev, bine c-ai moștenit fruntea mea!) nu rămăsese decât o ceață subțire. Și Lev.

Noaptea următoare a visat-o din nou pe Ferucia, trecea pe lângă el fără să-l vadă, îi simțea respirația, îi vedea nasul, viu, independent, vibrând în aerul parșiv de aprilie. Știa precis ce lună era, în jur copacii se chinuiau să-nflorească, iar vântul îi băga frigul în oase. Când se îndepărtase bine, când nu mai era nicio șansă să se întoarcă și să-l vadă, i-a auzit vocea de undeva de foarte aproape șoptindu-și numele, un „Flori" cu boltă, și odată cu el i-au intrat în creier petale mici de salcâm.

Era năucit, o disperare șerpească începea să se instaleze, iar numele ei, ah, avusese dreptate diva, devenise o cheie de poartă.

De la parter se auzea vocea divei, făcuse cafeaua, iar după cum îl striga pe numele de botez, era pregătită de o nouă discuție.

Dar Lev nu avea chef, mai ales după visul ăsta, care continua să pulseze în tâmplele lui, plus că știa ce-o să spună: ad-o aici, trebuie neapărat să împarți acest pat cu ea!

A așteptat-o să intre în baie, a coborât ca un hoț, cărăbănind câte ceva din frigider, luându-și o cafea, și s-a încuiat în cameră, să fie sigur că n-o să intre nimeni, deși știa prea bine că diva detesta să urce la el. O oră a stat pe net, sorbind încet din cafea, fără să se atingă de felia cu unt. A dat căutare pe „paturi ciudate": primul link ducea spre YouTube. O voce tihnită de basarabean spunea că un pat apăruse în anul 1960 în mijlocul străzii, iar filmul

arăta niște imagini, capturi din pelicule vechi, gen Hitchcock, nu se știe cum a apărut acel pat, bla-bla, își mai dădea cu părerea basarabeanul, dar cineva dormea acoperit cu o „plăpumioară", iar acel cineva fără față, fără să știm ceva despre el, de exemplu dacă era femeie, bărbat, bătrân, tânăr etc., văzându-se în mijlocul străzii, s-a speriat și-a rupt-o la fugă. Din păcate, nu se știe ce s-a întâmplat mai departe, un cercetător din Uzbekistan este de părere că dispariția unor obiecte și chiar a unor clădiri are legătură cu un fenomen electromagnetic cunoscut din Antichitate.

Pe Lev îl apucă râsul. Vocea plină de siguranță a vorbitorului, imaginile scoase din film și mai ales numărul impresionant de comentatori, gură-cască amatori de ciudățenii ca și el, îl făcură să se ridice din pat: trebuia demontat, dus pe hol. Fostul lui pat aștepta să fie repus în funcții, lucru care îi mai luă jumătate de oră.

– Ce faci, acolo, Lev, să nu cumva să-l arunci pe fereastră!

A trecut în fugă pe lângă divă, a alergat la librărie, iar în restul acelei zile și în următoarele a copiat manuscrisul lui Valache – o variantă îmbunătățită, special pentru Flori. La final, în loc de semnătura incertului autor, a scris *love* cu litere chirilice. Ar fi vrut ca ea să descopere, dar n-ar fi recunoscut niciodată că scrisese acel cuvânt pentru ea.

N-a mai visat-o după ce-a schimbat patul, dar era în aceeași stare confuză. Amorțit, incapabil să se mai gândească la sine.

În noaptea de Revelion a fost petrecere mare la Zeti, de fapt la părinții lui, căci Zeti era la schi, de unde îi trimitea poze: înconjurat de femei, cu o pipă imensă în colțul gurii. Oaspeții se împrăștiaseră peste tot, mai mult cupluri, care se pipăiau învăluiți în rotocoale de fum. Diva era cu un regizor din ultimul val, iar între ei se instalase ceva cețos. Urmau să facă un film, totuși felul în care-o privea tipul lăsa să se vadă un șir de nopți pe care diva n-avea să le mai petreacă acasă. La etaj, unde se afla încă patul primei iubiri, un actor foarte cunoscut, căruia din nu mai știu ce considerente i se spunea Piratu, s-a ridicat îndreptându-se spre un grup. Lev continua să stea cu ochii pironiți pe locul din care se ridicase, și din cauza concentrării i s-a părut că o siluetă de fum s-a desprins, luând-o pe urmele lui. Evident, era o iluzie, ca și copacii care se legănau la fereastră. Reminiscență a visului său, dintr-o noapte care lăsase în urmă mici amărăciuni adunate pe trahee ca niște negi.

Înainte de ora douăsprezece, s-a furișat, a ieșit prin oraș. În jurul Universității era plin de lume, iar o sumă de tâmpiți se târau cu mașinile și claxonau în demență. A luat-o spre Palat,

printre paltoane și haine de fâș. Un tip vorbea de pe scena improvizată. Mai erau cinci minute până se termina anul. Pe Calea Victoriei s-a mișcat în coloana de oameni, iar de la Cercul Militar, pe Elisabeta. Grupuri mici așteptau cu artificii în mână. Pe trotuar, niște puști la costum, ieșiți de pe la una dintre petreceri, se pregăteau să lanseze o rachetă de artificii. Parcă erau interzise. Dintr-un motiv necunoscut, îi bătea inima ca la nebuni. Nu voia să se gândească la suferința lui, la arsura din piept. A traversat printre mașini cu indiferență, iar când a ridicat privirea, a văzut-o pe Flori. Privită prin parbrizul mașinii, părea intangibilă. Apoi l-a remarcat pe șofer, un tip bătrân cu ochi mari. Părea machiat, poate că avusese spectacol. Bărbatul a ridicat două degete și i-a zâmbit. Apoi Flori a ieșit din mașină: la mulți ani, Lev! Ce chestie! Ne-am întâlnit la miezul nopții! Să vezi că acum n-o să mai scap de tine tot anul! S-au sărutat pe obraz. Cerul a explodat. De la Unirii s-au ridicat primele artificii. Bărbatul a ieșit din mașină, cu o sticlă de șampanie căreia tocmai îi sărea dopul. Lumea urla. Dinspre Ateneu se auzea vocea speakerului care zicea „la mulți ani, București!"

Bărbatul i-a pus un pahar de plastic în mână. Șampania, un ochi lăcrămos pe fundul paharului, avea gust acrișor. E un coleg de la școală, l-a prezentat ea, ridicând vocea deasupra zgomotului ca de furnal. Omul a zâmbit, avea o

față plăcută, un ten măsliniu, și a spus ceva fără să se înțeleagă, dar lui Lev îi era clar că-și zicea numele.

– E tata! a urlat Flori. Tatăl meu! Și-a dat seama că Lev se holba la machiaj și i-a explicat între două triluri de râs: A avut spectacol, de-asta-i machiat.

Vasăzică amândoi erau copii de actori! De-asta i se părea cunoscută fața lui Flori!

A trecut vacanța, suferința lui s-a preschimbat într-o ploicică acidă care-i găurea cu finețe plămânii. Făcuse Revelionul cu Flori, avea să fie cu ea tot anul! Era o minciună frumoasă. Uneori își pipăia obrazul pe care îl sărutase. Nu-și amintea parfumul, nu-i rămăsese niciun detaliu. Nici măcar cum arăta Flori în noaptea aia nu mai știa. Doar fața tatălui îi rămăsese în minte. Poate era actor undeva în provincie. Numele lui nu era pe net. Deci ducea tava.

De câteva ori, Flori a trecut pe la librărie – băga doar capul pe ușă și-i zâmbea. Observase că niciodată nu cumpăra cărți. Dar dacă... venea pentru el? I se părea improbabil, măgulitor totuși. Într-una din zilele lui ianuarie i-a dat manuscrisul copiat special pentru ea. Ar fi vrut să-i spună că și el avea un pat semnat de Valache.

Dar imediat și-a adus aminte cât de naspa și de jegos este și l-a sunat pe Raul.

Seara l-a pus pe căruț și l-a târât până-n Calea Victoriei.

Clădirea avea două intrări, una din laterală care dădea într-o curte strâmtă. Câteva scări, și urma un adevărat depozit de obiecte – vechituri, dar și lucruri învechite cu de-a sila, cărora însă nu puteai să le contești frumusețea. Raul era un artist, unul cam șnapan, dar avea nas pentru acel ceva invizibil numit uneori „autentic" – un aer de multe ori enervant, josnic, ostentativ de frumos sau, nu mai știu în ce mod, bun de respins, dar pe care alții ți-l bagă pe nas, ți-l dizolvă în creier, încât într-o dimineață, fără să poți să explici, îți dai seama că și tu te alături lăudătorilor și pui umărul ca să-l bagi în sufletul altora. E de prost-gust să iubești floricele reproduse după nu știu ce ilustrate, tablourile cu multă vopsea, așezate unul lângă altul prin talciocuri. Alea sunt kitschuri. Dar, dacă aceleași culori oribile sunt aruncate pe niște flori a căror poveste te atinge exact în punctul în care te doare – ei da, atunci e altceva. O operă de artă te face să simți pasiunea artistului, să devii fratele lui. Iar Raul știa de la prima vedere când un artist a plâns cu adevărat, rupându-și hainele de pe el, ori

când l-a durut în cot atât de pasional încât toată nesimțirea s-a transformat într-un șarpe de care nu mai poți să scapi.

– E autentic, a decretat Raul. Îți dau pe el... cinci sute.

Mai multe clipe nimeni n-a zis nimic. Un tricou galben stătea nemișcat, o cămașă asudată tremura cu nehotărâre.

– Vreau să-l cureți, a spus Lev, și pe urmă vedem.

– Îl fac ca nou, s-a lăudat Raul, dar mi-l dai mie!

Tot februarie a stat departe de pat, departe de Flori. Apoi a venit premiera lui Zeti la Odeon: era nervos, avea emoții. Un ceas întreg s-au învârtit în dimineața aia între Național și Calea Victoriei, înainte de ultima repetiție. Voia să-și intre în rol și, bineînțeles, voia să fie văzut – și chiar era, oamenii îi zâmbeau, îșI fluturau mâinile spre el. Prin dreptul librăriei Eminescu s-au întâlnit cu Flori. Avea gluga pe cap, o glugă subțire de la cardiganul verde-mușchi, care-i dădea un aer exotic. Abia acum, în lumina reală a zilei, îi vedea adevărata expresie, de om care se îndoiește de oricine și de orice. Ochii ardeau intens, coborâți deasupra nasului neliniștit, un pic aplecat peste buză. Și-au

zâmbit, i-a prezentat-o oficial lui Zeti, pe care îl mai zărise în câteva ocazii anterioare, apoi ea a spus că are examen, i-a zis baftă, Flori, iar câțiva metri a mers mut alături de Zeti, care făcea comentarii despre întâlnire. N-arată rău, Lev, fata asta! Știi de cine-mi aduce aminte? De Odile!

Era prima oară când cineva spunea asta, așa că s-a simțit obligat să nege, pentru că voia argumente.

– Nu zic că seamănă-seamănă! Dar are ceva care-mi aduce aminte, mai ales când se vopsise Odile, mai știi? Când ziceai că e arăboaică...

Aici avea dreptate, dar Lev n-a mai lungit-o, l-a dus până la Majestic și-aproape a alergat înapoi la facultate, făcându-și treabă până când a terminat Flori examenul.

A văzut-o coborând scările și-a luat-o în viteză după ea, dându-se foarte grăbit:

– Ce-ai făcut la examen? A mers bine?

Ea a bombănit ceva, se vedea că nu era un subiect important. Apoi, din senin, a-nceput să vorbească despre Jung, despre *animus*. Era foarte emoționată. S-a oprit lângă fereastră, s-o vadă mai bine. Zicea ceva despre imaginea interioară, apoi, cu o pauză înainte cât să atragă atenția, i-a spus c-a visat de mai multe ori aceeași persoană. Lui Lev i s-au tăiat genunchii și-apoi aceeași invizibilă lamă l-a feliat până sub bărbie. Era bucăți, gata de pus pe platou. Pe moment a fost convins că și ea îl visează, că sunt legați, destinați, că

cineva le hotărâse soarta demult. Totuși, voia să fie sigur. Glasul i se îngroșase de aroganță:

– Cum arăta persoana? a întrebat accentuând cuvântul, insinuând.

Flori ezita, ca și cum un burete nevăzut i-ar fi șters amintirile. El s-a rezemat de tocul ferestrei, degajat, privind-o cum își mută puloverul dintr-o mână în alta. Avea unghii scurte, tăiate ordonat. Un moment, mâna ei l-a atins, imaginar, insuportabil.

– E un tip brunet...

Era măgulit. Deci îl visa! Dar ceva a făcut-o să se răzgândească. Nicidecum, tipul pe care-l visa Flori nu arăta ca el, nu era el.

– E cineva pe care nu l-am întâlnit niciodată în viața normală... un bărbat foarte... special. Un fel de imagine a lumii interioare.

Și-atunci de ce-i povestise? Nu mai putea s-o asculte. I se făcea rău. Toată viața urma să fie confesorul ei, să-i înghită poveștile despre bărbații pe care-i visează. Mai întâi păsărelul de pianist, acum bărbatul nocturn! Un *incubus*! Un demon smolit, un fertilizator de femei bolnave. Până la librărie a trecut prin minte personajele diabolice de după romantism, care le-a idilizat maxim, prin urmare nu merita luat în seamă. Demonul lui Ivan Karamazov. Dracul lui Thomas Mann. Prințul lui Faulkner. Dracula. Nu al lui Bram Stoker, ci el însuși, prințul întunecat, prefăcut la miezul nopții în fum parșiv și otrăvitor. Era

hotărât să n-o mai vadă pe Flori, oricât ar fi fost de greu, avea datoria să stea departe de ea.

Dar, câteva zile mai târziu, Flori i-a adus manuscrisul. Bineînțeles, a ignorat semnătura. Nu învățase alfabetul chirilic. La ce-mi folosește? Engleza s-o știu – ori crezi cumva că bulgarii sau rușii nu știu engleză?! Oricum nu conta ce spune, el era pe altă planetă, de unde se vedea pe sine vorbind ca un prost. Mai întâi s-a dat mare că transliterează pentru Raul, apoi, fără să-l fi întrebat nimeni, s-a aruncat să-i facă portretul. În mai puțin de un minut, Raul devenise regele tuturor anticarilor. Bineînțeles, ea a vrut să-l cunoască, a insistat chiar să meargă atunci. Deși știa prea bine c-ar fi trebuit să refuze, l-a sunat pe Raul, iar pe drum s-a făcut de râs de mai multe ori. Flori avea genele rimelate, în rest nici un fard. Pantalonii albi îi dădeau un aer exotic. Nu vorbea mult, de fapt doar el a vorbit în neștire, dar din când în când îl cerceta cu privirea. Avea ceva foarte impresionant, emana dinspre ea o dorință, un demon care lui i se părea cunoscut, îl avea și el, îl ținea ascuns în hrubele venelor, într-o văgăună din ventriculul stâng.

Raul s-a aruncat în povești, era evident că-i place Flori. De vreo câteva ori l-a întrebat din priviri dacă are ceva pentru ea. Cum de nu-și

dădea seama că e prins, mai ales că lui i se părea clar? Lev nu i-a răspuns, s-a făcut că plouă, așteptând ca ea să aleagă. Chestia asta i-a adus tot sângele în urechi.

– Acest pat e luat de la Teatrul Național, a spus Flori, iar Lev a făcut ochii mari către Raul, implorându-l să nu dea amănunte.

Apoi și-a adus aminte cum cobora în subsol. Știa despre fabricant, știa de existența acestui pat. Poate chiar dormise în el. O visa pentru că ea știa ceva despre pat, avea legătură cu el. Dacă era o stră-strănepoată a lui Valache? Trebuie s-o întrebe dacă are rude la Vidin sau p-acolo...

Raul trăgea de timp, Flori nu-l slăbea din privire. Părul strâns în creștetul capului o făcea să arate ca o judecătoare moțată. Abia pe terasă, pe divanele galbene, lucrurile s-au mai destins.

– Pe la mine au trecut mai multe paturi marcate cu litera „V", s-a lăudat Raul, jucându-se elegant cu brățara.

Acum vedea, era un obiect nou, făcut din plăcuțe de os, unele pictate. Raul povestea fără emfază, cu un anumit farmec. A spus că primul lui pat a fost unul alb, pictat magistral.

Flori a luat foc, iar Lev s-a gândit că probabil pianistul o părăsise. Era foarte interesată de acel pat, în care era clar că dormise. Dar dacă se încurcase cu pianistul doar pentru pat? Era un gând confortabil, desigur, inventat de gelozia lui ignorată.

– De unde l-ai luat? a întrebat Flori.

– De fapt, era aici, în curticica din spate. Nu l-am văzut inițial, dar într-o dimineață am dat cu ochii de el. O bătrână, gen omul străzii, dormea într-o grămadă de zdrențe. Evident, era prăfuit, își băgase timpul colții în el, dar la final, după ce i-am astupat crăpăturile și i-am dat un strat fin de ceară, puteai să juri că e nou!

– Și femeia? Cerșetoarea din pat?

Lui Raul i-a trebuit ceva timp ca să rumege. Poate nu-și mai amintea ce se întâmplase. Se făcuse târziu, iar în ochii lui Flori clipoceau luminițele asfințitului. În cele din urmă, Raul a spus:

– S-a ridicat buimăcită și-a luat-o la fugă.

Dar partea cea mai importantă a vizitei s-a petrecut la sfârșit, când Raul, încurajat de Lev din priviri, a asamblat patul. Flori voia să-l încerce. Susținea că patul aduce schimbări în înfățișare, ceea ce Lev știa foarte bine. Nu-și imaginase că e conștientă de ele. Dl Mareș se înșelase din nou, era rupt de orice realitate.

Cum s-a așezat, a rămas cu ochii pironiți în tavan. Raul s-a întors către el și, crezând că nu înțelesese până atunci, și-a frecat arătătoarele cu intenție. Lev a evitat și de data aceasta răspunsul. În sfârșit, Raul se edificase. A dus mâna la inimă: vasăzică Lev era căzut la amor. Apoi s-a auzit un geamăt sinistru. Câteva momente, Lev a refuzat să creadă că venea de la Flori. Era arc, ridicată pe pat. Degetul mare îi ieșea prin vârful pantofului decupat. O unghie puternică,

sidefată, și o forță care i-a pus tot sângele în mișcare. Flori bolborosea ceva, iar o spumă infimă îi înflorise pe buze.

– Epilepsie, a spus Raul și-a-nceput să-i strângă degetul mic de la mână. Ușor, Flori, ușor! E gata acum!

Lev încremenise zăpăcit, tulburat. Apoi ea s-a trezit, senină, altă persoană. Îi privea așezată în fund, cu picioarele strânse și pantofii aliniați ca niște creioane cu vârfuri lungi, sidefii. Pe gene i se așezase un praf alb.

A lăsat-o în stradă și s-a întors la Raul. Cu viteză dementă, a încărcat patul pe cărucior, fără să răspundă la întrebările lui Raul. Aproape a luat-o la fugă. Poate că Flori era epileptică, și așa s-ar fi explicat schimbările ei. Dar, chiar și-așa, tot exista o legătură cu patul. Mai dormise în el, știa că e luat de la teatru. Știa mai multe ca el. Cât s-o fi amuzat citind manuscrisul despre Valache!

Tot drumul, din Victoriei până în Serghiescu, a mers alert, nebunește. Avea dreptate diva, trebuia s-o aducă acasă, să doarmă cu ea în patul de roșcov. Poate că și ea avea vise. Dar dacă nu era epileptică? Intra în transă. Avea viziuni. Ceva excepțional urma să se-ntâmple în acel

pat, care acum, lustruit și plin de parfumuri, arăta demn de o întâlnire galantă.

Mai avea câțiva pași până-acasă, când a rămas împietrit în marginea trotuarului. În fața lui, zâmbind larg, apăruse Odile. De fapt, nu chiar ea, ci o umbră a ei. Era slabă rău și parcă nu mai era așa de înaltă. Două șuvițe ieșite pe sub urechi o făceau să semene cu marionetele de la Țăndărică. Poate nici nu era reală.

L-a întrebat, de formă, ce face, fără să pară șocată de întâlnire. Bineînțeles, fantomele n-au grețuri, n-au frisoane. Și cuvintele păreau inconsistente, baloane de spumă:

– Așa...! Pe-aici stai, a spus ea, ca și cum ar fi descoperit că totul în lume are o explicație. Eu lucrez în zonă, am un proiect, Lev...

– Un film... a zâmbit el, aiurit.

– Oh, nu! Am renunțat...

Pe fața ei era instalată o imputare, ceva înșelător care-o făcea și mai neverosimilă, și mai fantomă. Pe undeva lângă ea pluteau copacii înalți și patul primei iubiri, iar nu departe umbra iubitului ei, Căpriceanu, băgată abuziv în amintirile lui.

Pentru că Lev nu spunea nimic, s-a simțit datoare să adauge: Acum lucrez într-un business. Mă ocup de evenimente.

De ce crezuse că Flori ar semăna cu Odile? Cu noua ei față, nu mai avea nimic din femeia pe care-o iubise. Cât mai alergase să afle un telefon, o adresă... Câte nopți se gândise la ea!

Nu trecuseră nici trei ani, dar între ei era acum o distanță enormă. I-ar fi plăcut s-o întrebe, ești adevărată, Odile? Ori ai murit, iar acum te-ai întors să mă bântui?

– Și... ți-ai cumpărat pat?! l-a tachinat ea.

– E al prietenei mele, a răspuns Lev, fără să clipească, pironindu-și ochii pe tăbliile patului.

N-ar fi recunoscut în veci că n-avusese până atunci nicio prietenă.

– Ești student la Teatru, probabil...

Lev îi făcu un rezumat al preocupărilor lui: librăria, Literele, pasiunea pentru înscrisuri. Abia acum discuția intra în normalitate, iar Odile devenea reală. O mică fericire îi urcase în ochi, se vedea că se bucură. Dar de ce? Pentru că el iubea manuscrisele vechi? Apoi i-a picat fisa.

– Credeai că toții copiii actorilor se duc la facultatea de teatru?! Ocupând toate locurile...

Odile râdea. Erau din nou gata să înceapă o poveste de dragoste. I-a promis c-o să treacă pe la librărie, iar Lev a intrat în casă fluierând, ceea ce-a făcut-o pe divă să iasă din cameră.

– Tu ești, Lev? Ah! Ai curățat patul...! Vasăzică te pregătești!

– M-am întâlnit cu Odile!

– Fată bună. Ce mai face? Unde mai joacă?

Pe cât de marcat părea, după un ceas, Odile i se șterse din minte, iar a doua zi s-a trezit foarte devreme, trist, devastat. Deși nu dormise în patul mistic, uitat în sufragerie, o visase din nou. Îi citea ceva gen Dostoievski, un roman

răscolitor ca un cui. Totuși nu știa despre ce era vorba, deși avea convingerea că asculta o lectură dificilă, pe teme morale.

Uneori avea impresia că Flori nu citise o carte în viața ei, iar alteori o vedea ca pe o bibliotecă ambulantă, deținătoarea secretelor capitale. În această a doua ipostază o visase, și era răvășit.

Cam o săptămână n-a văzut-o deloc, apoi și-a făcut obiceiul să alerge spre blocul ei și s-o aștepte, pândind-o de la distanță. În fiecare zi cobora echipată la fel, cu sacul în spate, cu părul strâns pămătuf în creștet. Rătăcea pe străzi și-și lipea obrazul de ziduri, iar orașul părea în flăcări. Ceva nefiresc se petrecea pe pământ, iar Flori era implicată. Ea, patul, poate și Raul.

Se ținea după ea prin oraș o oră–două, dar cel mai des o aștepta la librărie, unde apărea mereu pe la prânz, grăbită, tirându-se repede ca și cum ar fi ezitat să facă acea mărturisire pe care o aștepta Lev. Observase și Bogdănelu – fata asta, zicea el, e cam dusă cu capul! Poate scrie poeme! Toate fetele de la Litere par traumatizate sau rebele.

Era vară, iar asfaltul se înmuiase. În sângele lui Lev mișunau mici variante ale lui Flori, siluete înalte care nu semănau una cu cealaltă decât foarte puțin. Soarele tăia carnea, iar sandalele băteau trotuarul. Odată a stat zece

minute într-un apartament, iar când a ieșit de acolo avea fața plină de coșuri, ceea ce era de-a dreptul ciudat.

Și-a urmat o perioadă cumplită, când n-a mai răspuns la telefon, n-a mai ieșit din casă. Îi venea să-i dea SMS: dragă Flori, am un pat făcut de Valache. Scria câte un text și-l ștergea imediat, înfiorat c-ar fi putut să-l trimită din greșeală.

Când, în fine, Flori și-a reluat plimbările prin oraș, n-a mai trecut pe la librărie. Făcea drumuri lungi, zilnic, ca și cum ar fi căutat ceva important.

În ultima zi a însemnărilor lui, Lev a urmărit-o până la Unirea și-a intrat în bloc după ea. Arhitecții coborau cu bagajele. El a rămas un etaj mai jos, privind silueta lui Flori până când a intrat în apartament. Inițial voia să abandoneze, dar în acea seară, târziu, după ce-a închis librăria, după ce se gândise la toate motivele pentru care un om ar intra într-o locuință străină, după ce-și imaginase ceea ce este mai rău și trecuse prin minte acuplări scabroase cu bărbați-elefant, după ce-și imaginase orgii și drogați, cămătari și traficanți de oameni, târziu, a scris ultima propoziție și a luat-o grăbit spre Piața Unirii.

26

Ultima propoziție sună fad, ca întotdeauna. „Închid și plec." Ce încheiere stupidă, făcută să te lase cu apa în gură! Fără să

precizeze unde anume plecase. Fără să știi dac-a ajuns. Flori ridică ochii spre geam. Se luminează de ziuă. E aiurită și lipită de povestea lui Lev. Nimic din ceea ce credea important altădată nu mai contează acum. Nici măcar vestea că pianistul a fost răpit n-o afectează. Oricum se dizolvase demult, iar acum nu e decât un punctișor peste care s-au așezat câteva sute de ani. Lui Lev i se părea că seamănă cu o vrabie...! Nu era rău.

Spre deosebire de manuscrisul lui Valache, povestea lui Lev e mai caldă, spusă la persoana întâi, care, se știe, te păcălește întotdeauna. Din mărturisirile lui rămăsese doar un abur, o spumă în care Flori plutea mai departe. Dând filele, urmărind întâmplările, cunoscute în parte, descoperise, chiar dacă nu-și dă acum seama, deliciile lecturii. A citit toată noaptea pentru că era vorba despre ea, pentru că ea era personajul. Pentru că între ea și autor se întindea o istorie. Între ei existase mereu o foșnire de roșcovi. Orice-ar fi scris el avea pentru ea importanță. *Doc*-ul, un plic ținut multă vreme într-un sertar, schimbase deznodământul unei povești cunoscute. Acel „de fapt", rostit în timp ce un deget înfumurat se ridică, în timp ce niște ochi se uită printre gene la tine. Cât de aproape au fost amândoi! Se putea spune că dormiseră în același pat. Poate că asta și căutase la roșcovi, la lucruri de genul ăsta se așteptase din partea pițigăiatului: caută-l pe Lev! De la el va veni încheierea acestei povești!

Evită să spună lucrurilor pe nume, deși nu se gândește decât la acea legătură interzisă, imposibilă și eternă. În mod normal ia peste picior toate cele trei adjective. Legătura dintre Magda și Ramón. Legătura tatălui ei cu trupa de teatru. Legătura ei cu dumbrava de roșcovi. Și totuși: dacă Lev se îndrăgostise de ea? I se pare de un absurd maxim, tulburător. Cel mai probabil, e obsedat din cauza patului, intrat și el sub aceeași vrajă pe care ea o trăise cu mult înainte, la Valea Stanciului, printre pantofi. Patul, secretul, marile întâlniri din crângul roșcovilor – nimic nu mai are importanță acum prin comparație cu faptul că Lev s-a întors la Unirii. Pentru ea!

Pe drumul ăsta, de la Universitate la Piața Unirii, un drum scurt de cinci sute de metri, lui i se întâmplase o dramă. Cu siguranță îi enervase pe bătăuși, iar aceștia băgaseră cuțitul în el. Nici nu mai conta. Fusese arogant și se trezise cu burta tăiată. Se târâse totuși pe scări două etaje. Ușa era deschisă. Poate că apăsase pe clanță întâmplător, ca și ea. Iar odată intrat, trăsese yala – de asta era ușa închisă. Apoi se prăbușise în bucătărie și, cu ultimele puteri, chemase o ambulanță.

Patul din Unirii îi revine în minte ca un desen cu mii de detalii: satrapii, bezna, lucrurile neștiute pe care le afli pe parcurs, ca și cum ai șterge de pe ele o pulbere neagră: străzile dimprejur, Lev alergând cu bretonul în vânt, cu pulpanele sacoului fâlfâind. Scările blocului pe

care Lev urcă rănit, apăsând rana. Lev prăbușit într-o baltă de sânge în bucătărie, la câțiva metri de pat. Iar undeva, într-un sfârșit de zi călduros, Lev urmărind-o discret, privind-o cum intră în bloc, cum sandalele lip-lip ating scările, un etaj, apoi încă unul, până la întâlnirea cu arhitecții. Ce nebunie! Niciodată n-a fost singură.

Mai trece o dată prin știri, se mai uită o dată la film. Este internat la Floreasca. Fusese operat, iar situația se afla sub control.

Își trage pe ea o fustă, apoi, sub impresia povestirii pe care-o citise, caută pantalonii, care într-adevăr nu sunt chiar oranj, ci mai mult stacojii. Îi plac și ei foarte mult. Scrisese pe-un crac *to be normal is boring*, exact ca pe tricoul lui taică-său.

Zi însorită, iar Spitalul Floreasca pare ocrotit de o mână divină.

– La ce oră sunt vizitele?

Flori ascultă răspunsul și-și spune în gând c-ar putea să aștepte chiar acolo, pe trotuarul din fața spitalului.

ROȘCOVII

1 În pădurea de roșcovi se auzeau stins niște glasuri, așa cum se aude o conversație dintre blocuri, îndepărtată, totuși supărătoare, ceea ce nu-l împiedica să scrijelească în scoarța copacului. Îi făcea plăcere să-și plimbe unghia prin micul șanț, pe care îl adâncise destul de bine. Cum se numea scrisul ăsta făcut din linii drepte, ca pe SF-uri? Să-și scrie numele pe-un copac era voluptuos de barbar. În sfârșit, terminase. Unghia arăta ca dracu', dar merita: numele lui se vedea clar, ca pe-o carte de vizită. De la roșcovul ăsta va începe să numere. Câți puteau să fie, în linie dreaptă? Maxim câteva sute, câteva mii, înfipți la distanțe egale, în același pământ care părea întins, modelat. Poate era argilă. N-avea fisuri, nu se zăreau ierburi sau altceva. Era pământ chel, peisaj dezolant. Nu se vedeau păsări, nu se auzea bâzâitul vreunei muște. Un mic pocnet îl făcu să se uite în jur. Cu un scârțâit fin, literele de pe copac, la care muncise atâta, dispăreau

sub privirile lui, lăsând în urmă un fâșâit de hârtie. Coaja era din nou netedă, neatinsă. Din toată munca nu mai rămăsese nimic. Roșcovul râdea de el, zornăindu-și păstăile.

Să fii singur printre copaci – iată ceva la care nu se gândise vreodată.

Viața lui de dinainte de roșcovi era ca o pagină imaculată, ruptă barbar dintr-un caiet nou. Ce plăcut era să-și aducă aminte acum de caietele din copilărie, ninse, așezate în teancuri pe biroul din camera lui, în timp ce prin toate ungherele se răspândea muzica lui Bob Dylan! Și-avea tot timpul să-și amintească! Din prima clipă și-a dat seama că intrase într-o lume eternă. Mințile mari nu pier cu una cu două, numai pentru că niște câini latră la ele! Corpul lui, înțepenit pe un pat de spital, nu mai conta aproape deloc. Era liber și plutea peste lume ca un fluture îmbătat cu șampanie, fără planuri, pentru prima oară fără ambiții. O stradă albă se întindea în față, iar în stânga foșnea o pădure. Și iată-l aici, scrijelindu-și numele cu o unghie! Ce uimit a fost de lumea în care intrase! Cât privea cu ochii era o pădure imensă, iar ceea ce era cu adevărat de mirare – toți copacii se înclinau în aceeași direcție, ca în desenele animate, elastici, melodioși parcă. Era minunat! Din spatele lui veneau umbre albe și, odată cu ele, sub muzica vegetală, se simțea fericit cum nu mai fusese niciodată în viață. Oare asta este lumea cealaltă, s-a întrebat el, sau sunt doar

leșinat, la reanimare? Un murmur a coborât din vârful copacilor, care acum realiza că erau deosebit de înalți, aliniați ca o orgă. Mai multe voci păreau topite într-o singură voce. Mai întâi a crezut că are halucinații, apoi a auzit cât se poate de clar:

– Asta e lumea ta, iar lumea cealaltă e cea de unde-ai venit!

Căpriceanu și-a adus aminte conferința din Belgrad, succesul și febra. După cum arătau lucrurile, probabil era mort, trecut pe lumea cealaltă, care, desigur, acum era lumea lui. Vasăzică sufletul, viața de dincolo și Dumnezeu chiar existau. De ce nu?

La toate întrebările lui, copacii au murmurat, iar el a rămas încredințat că-l aprobă. Bineînțeles, toate bazaconiile în care nu vrusese să creadă apăreau acum ca să-l persecute, iar pe măsură ce se convingea de toate acestea, în mod inexplicabil, se simțea împlinit. Umbrele albe exclamau fericite, iar în jur plutea un entuziasm general.

– Și acum? a întrebat Căpriceanu cu glasul lui din copilărie. Ce urmează?

– Acum mergem mai departe, au răspuns copacii în cor.

Umbrele morților au făcut pași largi, ușurați. Și el era cuprins de euforie, ceva interior îl împingea să alerge în urma lor. Erau liberi, înscriși într-o excursie minunată, poate un safari, o croazieră exotică, un fel de premiu pentru că reușiseră să treacă prin viață.

Totuși, voia să știe unde mergea, către ce alergau ca nebunii?!

– Mai departe! au spus copacii.

Pe șoseaua de marmură au lipăit tălpile. Gloata mare, milioane de morți ca și el se îngrămădeau unii în alții. Cum puteau să meargă orbește, fără să știe exact ce-i așteaptă? Și-apoi, de ce-ar fi vrut acel mai departe? În ceea ce fusese cândva mintea lui Căpriceanu a revenit vechea lui dorință, de-a arăta lumii cine este. Se simțea puternic, mai presus de tot ceea ce cunoscuse până atunci. Nu avea nicio tristețe în suflet, nu simțea în ochi nicio flacără. Într-un fel, era ca în vremea de dinainte de școală, când nu exista niciun obstacol în calea lui. Ajunsese la apogeu! Descoperise lumea de după moarte, aflase în sfârșit ce însemna nemurirea. Cum putea să plece de acolo fără a spune și celorlalți? Era datoria lui de savant să se întoarcă în lumea din care venise și să-și povestească experiența, iar numele lui cu siguranță va rămâne în istorie. Nu jurase el c-o să găsească o energie totală, c-o să descopere misterele lumii?

A ieșit din coloană și-a făcut câțiva pași prin pădure.

– Și Dumnezeu? a întrebat Căpriceanu. Unde e Dumnezeu?

Crengile au șuierat oarecum ironic, apoi au spus cu blândețe:

– Dragul nostru, aici suntem doar noi, exact cum se vede!

– Dar cine sunteți? a ridicat tonul, profitând de bunăvoința copacilor. Care este numele vostru?

Un hâhâit stins s-a pierdut printre crengi, apoi vocile au răspuns:

– Suntem roșcovi sălbatici.

Câteva clipe Căpriceanu a cugetat. Nu văzuse niciodată vreun roșcov, n-avea termen de comparație. Era absurd ca lumea, galaxia, universul întreg să fie condus de niște roșcovi sălbatici. Așa că a întrebat:

– Și care este treaba voastră aici?

Roșcovii s-au mișcat elegant, iar un abur subțire a coborât către el, copleșindu-l cu fericire. Câteva pâlcuri de umbre treceau pe șosea. Le simțea veselia, și o parte din el ar fi vrut să se ia după ei. Dar cum putea să rateze răspunsul? Tocmai acum, când aflase câte ceva despre lumea de dincolo, care era acum lumea lui! Cu aceeași voință care-l ajutase să treacă prin școală, cu aceeași încredere în valoarea lui, Căpriceanu se credea dator să găsească drumul de întoarcere, în ciuda acelei fericiri care-l împingea pe șoseaua de zahăr.

– Vreau să mă întorc, vreau ca lumea să știe de voi. Pur și simplu nu pot să merg mai departe, a șoptit Căpriceanu. În ființa mea, în cele mai plăpânde particule, scrie că trebuie să mă-ntorc. Ce părere aveți?

– Ar fi o prostie, au fosnit roșcovii, iar Căpriceanu a fost inițial lovit de mâhnire, apoi, analizând mai bine răspunsul, a exclamat:

– Dar recunoașteți că pot să mă întorc, nu-i așa?

– Oh, desigur! s-au foit coroanele mai înalte.

– Și-atunci de ce-ar fi o prostie?

Câteva șușoteli, câteva exclamații păreau jignitoare, apoi glasul din glasuri i-a explicat destul de didactic:

– Totul va dura doar două secunde. Nu merită să te întorci.

– Două secunde? Și după aceea?

– După aceea dispari.

Unde putea să dispară? Poate devenea invizibil. Ar fi putut să intre pe site-urile de știri și să schimbe istoria. Să rescrie cărțile de fizică. Să se semneze pe studiile lui Einstein. Și-ar fi putut scrie numele pe asfalt, pe poduri, oriunde... Marele Căpriceanu, invizibilul genial, domnul Căpriceanu, savantul!

– O să fiu invizibil?

De data asta, mai multe siluete de spumă au rămas să-l asculte. Poate că și alți morți ar fi vrut să-l urmeze.

– Nicidecum, au răspuns roșcovii, cam plictisiți. Dacă te întorci, te transformi în particule, care și ele se vor divide până la ultima firimitură, pe care o va dizolva apa ploii, iar acea infimă materie, fără gânduri, fără conștiință, va

aluneca în magma Pământului, unde va simți veșnic suferința ratării.

– Asta nu e drept! a țipat Căpriceanu, cu o voce atât de pițigăiată, încât frunzele mărunțele au tremurat minute în șir. Vreau să mă întorc și să spun lumii ce e aici, ce-i așteaptă pe oameni după ce mor.

– Dar de ce?! s-au mirat roșcovii.

Tonul întrebării îl pusese la zid.

Ar fi vrut să spună că doar așa se simțea fericit, să afle lumea că el era descoperitorul... Însă sinceritatea te omoară cu zile.

– Nu vi se pare normal, și-a aranjat vocea aproape didactic, ca oamenii să știe de voi?

Umbre multe erau bulucite pe lângă el, iar unele îl aprobau gângurind ori chiar repetau anumite cuvinte, până când totul s-a transformat într-o mormăială din care vocea lui Căpriceanu răsărea ca un ghimpe. Un frison a trecut printre ramuri, iar o roșcovă i-a căzut la picioare. Era un fruct copt, o păstaie uscată. Căpriceanu vedea așa ceva pentru prima oară. S-a aplecat și-a pipăit roșcova și, pentru că nu știa ce să facă, a pus-o deocamdată în buzunar. Ce ciudat! Spre deosebire de celelalte siluete cețoase, el era îmbrăcat exact cum plecase la Belgrad, cu sacou bej și pantaloni cenușii. A cerut din nou explicații.

Roșcovii păreau jenați ori nu știau să răspundă. Unii oftau, alții chițăiau discret, ceea ce l-a făcut și mai suspicios. Câteva minute s-a plimbat

printre umbre, cercetându-le cu atenție. Toate păreau învăluite într-o ceață lăptoasă, dar dincolo de ea se vedeau hainele. Pe deasupra lor cineva suflase un abur, pe câtă vreme gura asta pe el îl lăsase deoparte, îl ignorase. Dar dacă și el arăta la fel pentru ceilalți? Tocmai când voia să se consoleze, roșcovii i-au spus să nu pună la suflet, la un moment dat și el va învăța cum să scape de imaginea hainelor lui.

Căpriceanu era năucit.

– Și vreți să spuneți că toți ceilalți au învățat, numai eu sunt mai... prost?!

Roșcovii au oftat cu delicatețe.

– La un anumit nivel de inteligență, i-au explicat ei, lucrurile devin mai ușoare...

O tăcere stânjenitoare s-a lăsat peste tot. Umbrele s-au oprit, roșcovii și-au încetinit mișcarea, și timp de un minut lung n-a fost niciun sunet. Apoi niște șușoteli au rupt liniștea, și i s-a părut că pe undeva s-a auzit un râs înfundat.

– Inteligența nu este totul, a spus o voce miloasă, poate a unui singur roșcov sau a altcuiva nevăzut. Există și experiența, ai să vezi... Uneori poți rezolva multe dacă asculți ori dacă repeți.

Pe Căpriceanu l-a cuprins aceeași depresie din vara corigenței la fizică și aievea i s-a arătat fața monstrului de profesor. Apoi, fără legătură, i-au venit în minte ochii lui Odile, mari, adormiți. Îi venea să plângă, dar nu i se părea demn. Cum să plângi în fața unor copaci?

2 Într-o zi a apărut o copilă, la fel ca și el, îmbrăcată cu haine normale. I se părea un semn, o întâmplare care-avea importanță.

– Căpriceanu, s-a prezentat el pronunțând foarte clar, poate ai auzit, deși ești prea mică, dar, dacă dai căutare pe net... te asigur c-o să afli de mine.

Fata era uluită, dar nu răspundea. Părea de gimnaziu, poate și din cauza frezei castron, care-i accentua trăsăturile de copil. Abia după un timp a vorbit. Spunea ceva într-o limbă străină. Totuși, apariția ei așa, din neant, îi făcea tare bine.

Poate că era din lumea care venea după lumea cealaltă, acum lumea lui. Mai ales că, spre deosebire de umbre, vorbea altă limbă, ceea ce era destul de ciudat. Dar avea un aer familiar și haine care-i erau cunoscute, plus mici detalii, cum erau cataramele de la sandale, cerceii sau nasturii – toate făcându-l să se gândească la cartierul în care crescuse.

Un timp a venit zilnic. Nu stătea mult, dar de fiecare dată părea interesată de cuvintele lui. Poate nu era prea deșteaptă, dar cuiva avea ea să povestească într-o zi. Prin urmare, Căpriceanu n-a pierdut nicio clipă. La orice întâlnire îi expunea pe larg proiectele lui, se revolta împotriva sorții nedrepte și spera că într-o zi va avea suficient curaj să se întoarcă. Asta numai dacă nu cumva ea îi va anunța pe ai lui.

– Dacă-i scrii un e-mail tatălui meu, va ști el ce să facă! Întotdeauna tata are soluții, nu văd

de ce n-ar avea și acum. Știi ce este e-mailul? Ai auzit de net?

În mod ciudat, cuvântul „net" o făcea să zâmbească. Poate era și ea moartă. Totuși pleca undeva, avea o locuință, poate în desișul de roșcovi sau, de ce nu, în altă lume, dincolo de dumbravă.

După o absență mai lungă, a avut un adevărat șoc: fata crescuse! Mai mult de atât: semăna izbitor cu Odile. Poate era în *Solaris*. Trăia în visele lui Odile și trebuia s-o vadă la infinit. Ajunsese în iad, iar ironia din ochii ei avea ceva punitiv. Era o fantomă a lui Odile, demonul răzbunării. În mai multe feluri a încercat s-o facă să plece. Odată și-a ieșit din fire și-a pălmuit-o. Fata a fost răvășită, iar el se simțea vinovat. S-a hotărât să stea departe de ea, măcar un timp, până când o să-l caute ea.

Avea nevoie de calm și de-o analiză rațională. Viața acestei Odile era în altă parte, într-o lume necunoscută, unde timpul trecea mai repede. O s-o vadă îmbătrânind, dându-și sufletul. Gândul acesta îl tăia mai adânc. Totuși nu-i plăcea fata, nu era chiar Odile. Intuiția îi spunea că are legătură cu fosta lui viață. Poate chiar exista o pedeapsă, iar a lui era să fie bântuit nu de Odile, ci de amintirea ei, de o versiune care nu-l atrăgea, asexuată și insipidă.

În mod cu totul halucinant, fata i-a adus o scrisoare. Căpriceanu tremura de emoție. Pe fila albă se vedeau câteva cuvinte într-o limbă

misterioasă, poate nordică, finlandeză sau letonă, ceva, iar asemănarea cu Odile era doar o coincidență neimportantă.

– De la cine este scrisoarea? a întrebat foarte clar Căpriceanu, dar n-a răspuns nimeni.

Roșcovii au chicotit puțin, iar câteva umbre s-au oprit o secundă să se uite la el. Fata i-a întins pixul. Genial! Trebuia să scrie-n engleză, ca să fie sigur că va fi înțeles. Cineva până la urmă va descifra mesajul. Și-a scris repede numele și câte ceva despre lumea morților. Fata a scos telefonul și-a fotografiat cele scrise. Acel obiect pe care nu-l mai văzuse de ceva vreme, atât de drag lui, de care fusese lipit înainte de-a ajunge la roșcovi, l-a făcut să plângă ca un copil. Dar chiar și printre lacrimi își dădea seama că e un telefon performant, se vedea cât de colo că lucrurile avansaseră de la plecarea lui. De unde se abținuse atâta vreme să plângă, șiruri fierbinți i se prelingeau pe obraz.

Apoi fata a făcut poze și-a filmat, ceea ce pe el l-a încurajat să povestească pe larg: despre moarte, despre ce-i întrebase pe roșcovi, care uneori mai intrau și ei în discuție, completând, îndemnându-l să dezvolte. Râdeau înfundat, își scuturau ramurile.

– Spune-i ce ți-am zis despre haine ori cum ai vrut să te urci în coroanele noastre! Povestește cum ai făcut o groapă la rădăcina unuia dintre noi!

Ignorându-i cu totul, Căpriceanu s-a întors către fată, punându-și în ea toate speranțele:

– O să te îmbogățești cu filmul ăsta, ai să vezi! Să te-ntorci și să-mi povestești ce-ai făcut.

Întâmplarea i-a dat mare încredere în sine și în faptele lui. Exact ca acele inscripții de pe morminte, și cuvintele sale vor ajunge relicve de preț, mărturii cutremurătoare despre lumea de dincolo. Fotografia lui va fi postată pe toate site-urile de știri. Va fi studiat în școală. Boul de fizică va fi obligat să-i pronunțe numele la fiecare oră de curs! N-o să mai intereseze pe nimeni călătoria în timp, ci călătoria pe lumea cealaltă, pe care oricum o s-o facă toți, până la urmă, dar, în timp ce restul va pleca mai departe, în turme buimace, el, Căpriceanu, va rămâne să păzească hotarul. Va fi Cerberul, Charon luntrașul, Anubis. O persoană eternă.

Dar dacă n-o vor crede pe fată?! Dacă vor pune la îndoială povestea? Câteva întrebări către roșcovi i-au tăiat elanul din nou.

– Cine este fata aceasta? a întrebat el.

– Habar n-avem, dragul nostru!

Pagina pe care scrisese era acum albă. Bineînțeles, în lumea roșcovilor nu exista timp, și nimic din ceea ce făcea nu lăsa urme. Unghia lui înverzită de cât încercase să-și încrusteze numele era curată ca lacrima. Numele se șterse, pământul pe care îl scormonise era din nou neted. Doar legănarea roșcovilor părea să dureze.

Fata, care era acum o femeie frumoasă, și-a schimbat atitudinea în timp, făcându-l pe Căpriceanu să se țină după ea și s-o strige. Nu era Odile, nu avea cum să fie. Dar exista un aer comun, venit din vinovățiile lui. Uneori intra doar ca să se uite la roșcovi și dispărea foarte repede, înainte ca el să apuce să-i spună ceva. Nici telefonul nu l-a mai adus, după aceea.

În timp, vizitatoarea nu s-a dovedit de încredere. Începuse să-l trateze de sus, erau dăți când îi întorcea spatele în timp ce vorbea cu ea.

3 A țipat, luând-o pe șoseaua imaculată. Roșcovii continuau să se legene impasibili, ca un metronom filmat în *slow motion*. Până unde puteau să se întindă? Mai încercase să afle, dar pădurea părea fără sfârșit. Nici măcar nu putea să urce în vreun copac din cauza țepilor, care, pe măsură ce se apropiau de vârf, erau scurți și elastici, nu puteai să pui piciorul pe ei. Toată pădurea arăta la fel, exasperant, cu aceiași copaci aliniați ca-ntr-o pepinieră. Oare cine-i plantase acolo? La întrebarea asta a primit un hohot de râs. Iar cineva a râgâit lung, artistic. Nu se putea înșela: roșcovii își băteau joc de el, îl tratau ca pe-un clovn. Era marginalizat, discriminat. Și singur. Poate c-ar fi fost bine să intre în turmă, să meargă mai departe așa cum îl sfătuiseră de la-nceput.

Un timp s-a ținut după umbre, care, prin comparație cu el, păreau foarte vesele. Apoi, contaminat, s-a lăsat sedus de frumusețea excursiei. Parcă și roșcovii arătau mai bine, iar din coroanele lor cobora un parfum răcoros. Chiar și șoseaua emana arome plăcute. Într-o parte era mărginită de roșcovi, iar în cealaltă parte se vedea un câmp mohorât. Poate pe-acolo era drumul spre casă. L-ar fi încercat, dar câmpul transmitea o groază, un sentiment de ostilitate.

Șoseaua albă, pe care o crezuse fără sfârșit, se termina după o oră de mers. Nu-și închipuise c-avea atât de puțin de parcurs, c-ar fi luat-o mai demult într-acolo. În capătul ei se deschidea o plajă largă, iar la orizont se vedea marea. Minunat! Îi părea rău că nu venise mai devreme aici.

Ceea ce era ciudat însă, pădurea de roșcovi continua, pe stânga, până la mare. Copacii erau mai rari, mai piperniciți.

Morții, care erau mai mult niște umbre, alergau pe nisipul fierbinte, iar cu timpul au început să dispară, ca bucățica de zahăr în paharul de ceai. Nu se vedea soarele, dar cerul era luminos ca-n lunile verii. Voia să ajungă la apă, se ruga să nu se dizolve și el ca ceilalți înainte de-a apuca să intre în mare măcar cu picioarele. În jur se făcuse gol. Nu simțea briza mării, deși era destul de aproape. Apoi și-a dat seama că numai el rămăsese pe plajă. În zare se vedeau venind alte umbre, dar pe lângă el era cald și pustiu.

În sfârșit, auzea valurile. A alergat, însă o limbă de apă l-a împins înapoi pe nisip. Nu era ud. Niște presimțiri sumbre l-au făcut să fie prudent. În plus, nici nu era melodia cunoscută a valurilor, ci un mârâit de câine bolnav. A doua încercare a fost și mai rea. Siluetele se topeau pe la jumătatea plajei, iar apa nu era apă, ci o limbă de fiară. S-a uitat cu teamă la mare, respirând greu, ca într-un balon, gata să se sufoce. Apa, pe care atât de mult și-o dorise, se făcuse o pleoapă de monstru. S-a mai învârtit nițel, apoi i-a fost clar: mai bine o lua spre roșcovi din nou.

Pădurea se rărea mult în partea asta, iar copacii nu mai aveau măreția știută. Unii erau chiar pitici, iar alții – prăbușiți și uscați. Pământul închis la culoare, presărat cu bolovani și cu frunze moarte, scotea din loc în loc un fum subțirel cu miros de tutun.

– Hei, ce vi s-a-ntâmplat? a întrebat el, nu cumva voi sunteți roșcovii refuzați?

Nu răspundea nimeni. Un copac scund și foarte gros părea că se mișcă. Se scutura vag, se cutremura mai mult. La poalele lui se vedeau niște roșcove.

– Mă întreb, a spus Căpriceanu, mai mult pentru sine, dacă roșcovele astea sunt comestibile.

– Comestibile?! s-a mirat un glas răgușit. Ca și cum ar avea cine să le mănânce!

Căpriceanu s-a apropiat de pitic, care se oprise din tremurat. Până atunci nu mai vorbise doar cu un singur copac. Privit mai de-aproape,

părea bătrân, și, dac-ar fi fost om, ar fi spus că e „ramolit".

– Câți ani ai? l-a întrebat, iar roșcovul a șuierat a lehamite.

În jur, pământul arăta ca o zgură, de un maro-auriu.

– Oricum, ești de multă vreme aici...

– Cam da. Când eram mic, în jurul meu trăiau cel mult cinci–șase roșcovi. Și-apoi au tot apărut. Pe vremea aia se spunea sau mai mult se șoptea despre un accident, o întâmplare, mai precis, roșcovul ăla pe care îl vezi căzut mai încolo povestea tot felul de chestii.

Nu departe, un trunchi putrezit zăcea la pământ.

– Și acum e mort?

– Mort? Ar fi bine! a hăhăit copacul-pitroc. Dacă nu ți-ai dat încă seama, tocmai asta e drama: nu moare nimeni!

Căpriceanu ar fi vrut să spună că el era mort, dar în loc de asta se interesă de trunchiul căzut.

– A plecat mai departe, nu-ți fă griji! Probabil acum povestește în continuare peste drum sau unde o fi. În tot cazul, nu e foarte departe.

Un moment, câmpul neprietenos de vizavi i-a apărut în altă lumină, ca o lume pe care n-o puteai vizita decât după viața de roșcov.

– Ziceai c-a adus cineva o sămânță...?

– Poți să-i zici și-așa. Ce să-ți spun? N-ai văzut cum e? Când un nene pleacă de-acasă, ia cu el tot ce-a învățat, obișnuințele, poveștile pe care

i le-au spus neamurile, mâncărurile familiei și așa mai departe. Și-oriunde ajunge, deși învață alte lucruri, totul se așază peste moștenirile lui, pe care cu timpul le bagă și în viețile altora. Când un intrus apare pe undeva, lumea aia nu mai e ca-nainte. Iar schimbările astea le fac de obicei oamenii cu minte puțină. Mama mea – e ciudat că m-ai făcut să-mi aduc aminte de ea – zicea că numai proștii mișcă lucrurile din loc!

Inițial, Căpriceanu s-a gândit că vorbea despre o mamă-roșcov, apoi, pe măsură ce discuția înainta, i-a venit să întrebe mai multe.

– Oh, mama a murit, săraca, abia intrasem în slujbă la spătărie când a murit ea! N-a trecut mult și-am visat-o într-o noapte. Nu spunea nimic, dar răspândea o fericire pe care aveam s-o cunosc și eu cât de curând. Și-apoi a apărut o roșcovă din senin. Ce-o fi asta? am zis eu și-am pus mâna pe ea. O clipire de ochi, și apoi – gata! Am fost mort.

Roșcovul și-a mișcat păstăile, ca și cum ar fi vrut să spună ehe, câtă vreme trecuse de-atunci.

– Vrei să spui c-ai fost om, înainte...?

– Bineînțeles! Dar ce credeai? După cum și tu o să fii roșcov! Nu-i așa?!

– Dar eu nu vreau să fiu roșcov! s-a revoltat Căpriceanu. Vreau să mă întorc acasă și să povestesc despre voi, despre lumea de-aici, despre moarte și despre viața de după... Înțelegi?

– Aha! a făcut edificat roșcovul. Ești de-ăia... Stai cuminte, că n-ai cum să te-ntorci!

– Ba bine că nu! Chiar frații tăi roșcovii mi-au spus că pot să mă-ntorc!

Un foșnet ca un oftat s-a răspândit în jur, plin de toate condescendențele.

– Normal, te poți întoarce, au mai fost câțiva descreierați...

– Da?!

Căpriceanu voia amănunte.

– Au ieșit și s-au făcut pulbere. Asta, să zicem, n-ar fi grav: în fond, fiecare are dreptul la sinucidere, însă consecințele sunt mai dureroase decât ai crede. Se produc schimbări, se modifică lumea în care te întorci. Mi-aduc aminte de unul care voia să urle – acțiune absolut inutilă, de altfel. Nu l-a auzit nimeni în afară de noi. Dar, chiar și-așa, strigătul lui a fost ca o vibrație, ca un bobârnac dat peste un castel de nisip. Și astăzi mai mor oameni din cauza lui, pentru că ecoul acelui strigăt a intrat totuși în timpanele unor oameni, îmbolnăvindu-i ori făcându-i s-o ia razna rău. În univers lucrurile se amestecă în mod aberant pentru o minte de om, însă legăturile astea dintre întâmplări, dintre cuvinte sau dintre oameni au nevoie de o traducere. Nu oricine știe să citească ceea ce se află pe întregul traseu al unei cuvânt, de exemplu. E ca atunci când vezi un roșcov și crezi că e numai un lemn pentru foc, fără să-ți dai seama că în el se află sute de întâmplări, nu doar de pe vremea când era o biată sămânță – asta este banal –, ci de pe când a fost în mintea cuiva, trimis să ducă un

gând, un impuls, să treacă prin fața unui curent, să amintească atingerea unei mâini, consecințele unei întâlniri de două secunde. Toate astea nu intră într-o poveste cu început și sfârșit, ci fac parte dintr-o tapiserie, care exprimă totul în câteva semne.

Pe Căpriceanu discursul ăsta îl plictisea, și i s-a părut că roșcovul aberează ca să-l oprească să plece.

– Foarte bine. Eu o să mă-ntorc și-o să cutremur puțintel lumea, dacă tu zici!

– Să nu faci lucrul ăsta, flăcău! N-ai idee ce viață frumoasă are un roșcov!

Cuvântul „flăcău" i se părea o insultă. Avea ceva zeflemitor, de nesuportat. Tocmai el, care era un bărbat prezentabil, ajunsese pentru roșcov un biet „flăcău", un maimuțoi. Nici nu-și mai aducea aminte de când nu mai auzise cuvântul, poate de pe vremea când tatăl lui îi citea basme. Nu era neapărat ceva rău, ci ceva învechit, bun de aruncat la gunoi. Așa că i-a întors spatele hotărât să se-ntoarcă, așa cum vrusese de la început.

– Dar deja ești roșcov pe jumătate! a mai strigat în urma lui glasul dogit.

– Cum să nu! Mâine-poimâine o să produc și păstăi!

– Nu râde, te rog! Uneori astfel de fapte te trimit într-o viață cu mult mai proastă.

– Și ce-ar fi mai rău decât să fii roșcov?

Se îndepărtase destul de mult, dar încă mai auzea glasul roșcovului bătrân:

– Ai putea să fii molimă... Înțelegi? Te-ai putea transforma într-o boală, care roade fără să știe ce face. M-auzi, omule? Poți să fii o gură și-atât. Un biet dinte îngrozit c-o să moară, un vierme care visează doar drumuri prin stârvuri și spaime fără sfârșit!

– Mai bine molimă decât o biată plantă cu rădăcinile în pământ! a țipat Căpriceanu.

Chiar și pentru două secunde, tot merita. Își va spune numele. Numele lui trebuia să încapă în două secunde, strigat tare, să-l audă o lume întreagă, să-l țină minte oricine, așa cum se știau numele lui Einstein, al lui Giordano Bruno sau al lui Mozart. El avea un nume mult mai sonor. Căpriceanu. Ce putea fi mai frumos decât numele lui?!

4 Discuția cu bătrânul roșcov îl enervase, cât despre ceilalți, nu putea să se încreadă în ei, însă, dacă avea grijă și le punea întrebări directe, putea să-și facă un plan. De multe ori dialogul degenera, deturnat de chicoteală și de grimase. Mai ales niște voci, poate roșcovi mai tineri, ieșeau cu stridență din cor. Odată i se păruse că aude un cuvânt scurt, jignitor. Dar imediat o voce tușise cu înțeles, iar peste crâng se lăsase o liniște politicoasă.

A alergat înapoi, printre trunchiuri, iar drumul i s-a părut de data asta mai lung. Din loc în loc lipseau trunchiuri, iar uneori i se părea

că apar altele noi. Când a ajuns la șosea, a luat o atitudine demnă, cu mâinile încrucișate pe piept și picioarele depărtate:

– Ați spus că pot să mă-ntorc în lumea din care-am venit.

– Așa e, au confirmat roșcovii.

Apoi a început să arunce întrebările. Voia să știe dacă va avea timp să-și spună numele. Dacă mă întorc, bag capul pe ușă și-mi strig numele, o să înțeleagă?

– Nuuuu, au râs roșcovii. Nimeni nu aude ce spune un mort.

– Dar de ce?! s-a revoltat Căpriceanu. Eu am fost aici, în lumea roșcovilor, și am dreptul să povestesc despre asta.

Crengile s-au scuturat de un râs feminin, iar peste dumbravă a căzut o pânză de ceață.

– Un mort se destramă, nu-ți dai seama? Cum poate să mai vorbească o gură deja putrezită, mâncată de viermi?

– Dar trăiesc, nu-i așa?

– Și poți să mergi mai departe.

– O să mai am altă gură, alt corp viu?

– Nu. Niciodată.

Verdictul i se părea nedrept, tocmai lui, care știuse dintotdeauna că e damnat să lumineze omenirea cu ideile lui, să schimbe totul, să inventeze motorul lumii de mâine.

A desfăcut păstaia, iar dintre cojile ei câteva boabe castanii i-au căzut la picioare.

– Ce sunt astea?

– Semințe.

– Și dacă plantez o sămânță, ce se întâmplă?

– Ce să se întâmple? au chicotit roșcovii. Răsar plante noi.

– Chiar și în lumea din care vin eu?

– De ce nu? au răspuns evaziv niște glasuri.

Amintindu-și discuția cu bătrânul roșcov, a întrebat cu jumătate de gură:

– Și dacă arunc sămânța asta în lumea de dincolo, ce-o să se întâmple? Care vor fi consecințele? În fond, va purta informații din lumea roșcovilor!

Crengile au trosnit, toată dumbrava părea impresionată.

– Așa este, dar informațiile astea se vor transmite simbolic, nu din om în om, cum te aștepți tu, ci prin contactele tale, prin oamenii care te-au mișcat la un moment dat, cu care ai împărtășit o emoție. Și chiar mai mult, prin oameni străini asupra cărora s-a transferat această emoție. Combinațiile sunt întotdeauna imprevizibile, ca-n vis. Totul e o metaforă.

– Și-ar mai fi ceva, a spus o voce peltică, imaginea ta ar putea rămâne întipărită un timp, plutind în aer sau doar licărind uneori printre oameni. Dar va fi doar o imagine, un reflex și nimic mai mult.

Au urmat niște murmure, apoi niște șoapte. Roșcovii se sfătuiau între ei. În sfârșit, s-au pus de acord, și-a urmat o singură voce, împletită din mii de voci:

– Lemnul de roșcov nu e chiar ca oricare. Fiecare fibră are independență, am putea vorbi chiar despre personalități diferite... Unora le place să cânte, altora să călătorească. Un roșcov nu este doar un copac și atât!

– Și unde-ar putea să călătorească un roșcov? a pufnit Căpriceanu.

– Oriunde! În orice dimensiune, în orice fantă a universului.

– Nu mă-nnebuni! a râs el, atunci am să stau pe lângă un roșcov ca ăsta! Bun. Pe unde pot să mă-ntorc?

– Te poți întoarce pe ușă, i-au răspuns ei, exact cum ai și intrat.

Nu-și amintea cum venise, dacă trecuse un prag ori dacă deschisese vreo ușă.

– Și știți cumva unde e ușa aia? a țipat el cu vocea lui de copil răzgâiat, care s-a risipit printre ramuri.

– La stânga, i-au răspuns în cor roșcovii, și abia atunci a văzut că nu departe de el era o cărare, iar în capătul ei se vedea ușa albă pe care-o mai remarcase cu altă ocazie. Enervat, a luat-o într-acolo, a alergat într-un suflet, dar, înainte de-a atinge clanța, ușa s-a deschis și-a intrat cineva.

5 Era un bărbat foarte tânăr, cu breton negru până la gene. S-au privit, fără să știe dacă era cazul să schimbe impresii. Intrusul venea

din lumea lui, în mod clar. Căpriceanu a întins instinctiv mâna, dar vizitatorul s-a întors şi-a deschis din nou uşa. În mod straniu îl vede cum vezi un film proiectându-se în acţiunile lui, cu toate că fostul bărbat cu breton e acum o minge de gheaţă. Un moment Căpriceanu vede lumea din care plecase. Mingea ceţoasă e iarăşi bărbat, iar bretonul îi flutură în mers ca o limbă de smoală. Aleargă pe o stradă, care îi aduce în minte zeci de fapte uitate. Totul e cunoscut. Zona Unirii, şopteşte uimit. O clădire familiară, apoi nişte trepte. Uşa unui apartament. Înăuntru e întuneric, iar bezna îl alarmează, ca ceva deja văzut, trăit de multe ori înainte. Bărbatul cu breton se mişcă prudent, parcă presimţind un dezastru. Câţiva paşi, apoi un vâjâit scurt, care se vede clar, îl cutremură de durere. În bezna din jur domneşte teroarea, ruptă la scurt timp de o lumină puternică. Totul e dus, altă cameră. Un salon de spital. Bărbatul zace acum pe un pat. Două ferestre dau spre stradă. Se află undeva la etaj, iar după lumină e înainte de amiază. Pe trotuar, printre siluete micuţe, în faţa clădirii, aşteaptă fata care semăna cu Odile. Incredibil. Numai ea mai lipsea! Poate sunt muribunzi! Apoi intră în salon, se apleacă peste pat: bărbatul nu e mort, a deschis ochii. Zilele trec ca nişte pagini de carte, filmate rapid, iar bărbatul se face bine. Vară, toamnă, cade zăpada şi se topeşte. Falsa Odile îl ajută să urce în taxi, şi nu după mult intră într-o casă: ce ciudat, ştie

strada – Marin Serghiescu. Un pat cu frunze de viță, ei doi înlănțuiți lângă pat.

În jurul casei se înșiră câteva străzi – toate pustii. Este Bucureștiul, dar fără oameni. Apoi apar niște siluete răzlețe, cu măști medicale. Căpriceanu e siderat. Oamenii merg repede, ca și cum ar fi urmăriți. Se întâmplase ceva. Ambulanțele urlă prin cartiere, clădirile par părăsite. Ceva grav are loc în orașul lui, iar el pierde vremea prin pădurea de roșcovi. E dator să se întoarcă, fie ce-o fi.

Ușa s-a închis aducând o rafală de vânt.

Câteva clipe nu s-a mișcat. Nu-i venea să mai pună mâna pe clanță. Dar nici n-avea chef să rămână un simplu roșcov.

Ceva vreme a meditat rezemat de un trunchi. Umbre albe pluteau pe șosea, iar el le simțea fericirea. Ar fi vrut să le însoțească, înfrățit cu speranțele lor. Totuși, a se întoarce acasă i se părea o datorie de la care nu avea dreptul să se sustragă. Mai ales acum, după ce văzuse prin ușă oamenii abătuți, orașul asaltat de sirene.

Ce ar zice el dacă cineva i-ar da o sămânță și apoi ar dispărea pur și simplu, spulberat, făcut scrum? Și-ar pune întrebări, ar studia sămânța pe toate părțile. Ar emite ipoteze, le-ar face publice. S-ar duce la conferințe. Amintirea conferinței

din Belgrad părea ceva îndepărtat, dar nespus de plăcut. Chiar dacă în sală nu fuseseră mai mult de cinci oameni. Ce mai conta? Toată presa i-a pomenit numele. Primise SMS-uri și telefoane. Numele lui însemna ceva. Trebuia să se întoarcă, să se jertfească. Scopul era mult mai important decât fericirea unei călătorii alături de umbre. Și apoi, ce știau roșcovii, care totuși n-aveau creier și nici cunoștințe științifice?! Erau niște bieți pomi, e adevărat, vorbitori, dar până și câinii pot uneori să vorbească. A văzut odată un clip pe YouTube cu un câine care cânta: spunea clar *oh darling*!

Căpriceanu s-a ridicat hotărât și-a luat-o printre roșcovi, aiurea. Copacii erau plini de țepi lungi. A rupt unul. N-au protestat, nu păreau șocați de-ntâmplare. Probabil că nu era el primul vandal. Un timp lung și-a gravat numele pe sămânța de roșcov. Dacă un om ar primi acest bob cafeniu, ar rămâne uimit când ar vedea pe el scris „Căpriceanu". Câți de-alde Căpriceanu puteau să fie? I-ar căuta părinții, ei ar da interviuri. Bobul ar fi fost oricum mai mult decât uitarea, decât moartea care nu lasă în urmă nimic. Dar, bineînțeles, era în dumbrava cu roșcovi, unde nimic din ce făcea nu putea să dureze. Numele lui dispăru fără urmă, topit în neant. Era condamnat la uitare.

Cu toată hotărârea pe care-o avea, a mai stat un timp printre roșcovi. Zece, poate cincisprezece încercări au fost până când a deschis ușa.

Mai bine mort decât anonim, a spus el și-a căscat ochii larg, să nu rateze ceva.

Strălucea luna, iar la niciun metru de el zâmbea un om caraghios, cu un fes de catifea căzut pe-o ureche. I-a întins sămânța urlându-și numele, dar vocea lui nu se auzea. A fost o secundă lungă în care a simțit cum urechile i se înfundă cu vată până la refuz, până la implozie.

Petrache Zaraful a privit sămânța cu toată mirarea, gândindu-se că străinul se evaporase pur și simplu ca o păpădie luată de vânt. Nici n-apucase să-l vadă ca lumea. Poate că era un nebun care băuse ceva, un elixir care-l făcea nevăzut. Sămânța i se părea cunoscută, deși nu putea să spună exact ce este. Un bob proaspăt, scos din păstaie. Asta se vedea clar. Întâmplarea, neobișnuită în felul ei, merita povestită. În seara aceea, înainte de culcare, Petrache a scris câteva rânduri în *Evanghelia lui Matei.*

Iar mai târziu, după câteva zile, a pus în pământ sămânța, considerând-o un dar căzut de la îngeri. Se aștepta să iasă din ea o plantă rară, poate cu frunze de aur. Când a răsărit, a avut grijă s-o ude, iar curând și-a dat seama

că va avea un copac. E roşcov sălbatic, jupâne, şi-a dat cu părerea o slugă. Dar Petrache nu şi-a pierdut speranţa. Când s-a făcut mare, l-a înmulţit, mutând lăstarii. Nici măcar când a văzut prima teacă de roşcov n-a putut să accepte că era o sămânţă banală. Peste oraş a trecut ciuma, iar fiica zarafului a murit secerată. Familia a plâns-o, roşcovii şi-au văzut de treabă.

6 Căpriceanu s-a făcut pulbere, cum au spus roşcovii. În lumea de dincolo, roşcovii au oftat, iar foşnetul frunzelor a trecut lin până în grădina zarafului, cu un ecou lung şi discret, întins pe câteva sute de ani.

Un timp lung n-a ştiut de el, a visat că se află în fundul pământului, apăsat vag de regrete: A plâns aşa, fărâmă infimă din ce fusese. Treptat însă, o încredere mare a luat locul nefericirii, iar un fulg de lumină îl tot îndemna s-o ia de la capăt. Pe cât asculta fulgul, lumea căpăta forme, iar cu timpul, şi culori pe care nu şi le-nchipuise. Nu departe se vedea o scară înaltă. De o parte şi de alta a treptelor, două vulpi zâmbeau îngâmfate. În jur foşneau vişinii, se auzeau elitrele unui greier. Era roşcov, iar noua viaţă nu se compara cu nimic. Avusese dreptate bătrânul, îi părea rău că nu-l ascultase, şi, pe măsură ce-l apăsa vinovăţia, imaginea acelui roşcov pipernicit şi uzat devenea tot mai vie. Grădina zarafului începea să semene cu dumbrava pierdută. Mai

ales clinchetul roșcovelor îl făcea fericit. Era el și erau ceilalți roșcovi, un pâlc falnic în jurul unuia singur, cel mai bătrân dintre ei, un *călător*, care dispărea uneori fără ca cineva să observe, căci, imediat, ei toți se strângeau acoperind locul, încât nimeni nu-și dădea seama că un copac lipsește din pâlc. Și câte lucruri nu vedea în călătoria lui, pe care parțial o întrezăreau și ei, în secvențe infime. Călătorul era cel mai bun, dar și parte din ei. Uneori călătorea în epoci îndepărtate, iar fostul Căpriceanu vedea odată cu el plimbările prin saloane renascentiste, drumurile străjuite de soldați în armură. Se mișca repede, ajungea la distanțe incalculabile, că de multe ori nici nu știau în ce timp și mai ales în ce parte a lumii se află. Alteori, Călătorul pleca doar până la Ploiești sau până la Budapesta. Dar și acolo știa să găsească fapte demne de observat. Și, mai ales, se punea în primejdii de neînchipuit, riscând ca cineva să-l taie și să-l pună pe foc. Noroc că avea niște reflexe destul de bune. Am spus deja, era agil, făcându-se nevăzut de sub ochii tăietorilor de lemne sau din fața mașinilor. Ajunsese și în lumi în care nu existau copaci. Aici e viitorul, îi avertizase el, iar lor li se cutremuraseră coroanele de o frică intensă. Nu aveau viitor! Erau un pâlc de copaci în grădina zarafului, dar mințile lor îl însoțeau pe Călător pretutindeni și erau fericiți.

Și ceilalți făceau lucruri spectaculoase.

Printre ei aveau un roşcov care cânta, exact cum îi spuseseră roşcovii din lumea cealaltă, încântându-le serile cu muzica lui aducătoare de vise. El era şi cel mai bun prieten al Călătorului. Oriunde pleca acesta din urmă, muzica prietenului său îl însoţea. Mai aveau printre ei un astronom, le calcula vârstele şi făcea previziuni despre vreme. Şi mai era şi-un roşcov-povestitor, care vorbea fără întrerupere despre întâmplări din ţinuturi ieşite din scripte nu mai erau. Ştia inclusiv istoria roşcovilor, cunoscută de ei toţi, de altfel. Dumbrava de roşcovi, prin care el se plimbase atâta timp, nu fusese întotdeauna aşa de întinsă. În timpuri îndepărtate se luptaseră cu ceea ce el crezuse că este marea şi care de fapt era o bestie greu de învins.

– A fost o mare bătălie pe vremuri! se ambala Povestitorul, un roşcov nu prea înalt, încât fostul Căpriceanu îi putea examina coroana de sus, iar în bătălia asta au murit mii de roşcovi. Noroc cu un roşcov viteaz care a pus monstrul cu botul pe labe: cu doar două cuvinte l-a făcut să nu mai iasă din matcă.

– Ce cuvinte? întreba Căpriceanu întotdeauna.

– Astea nu le ştiu, frate, mărturisea Povestitorul, doar un roşcov-pitic ţine minte toate cuvintele!

Or, printre ei nu exista un astfel de roşcov. Aveau geologi, nutriţionişti şi căutători de comori. Chiar şi hibrizi, cum era unul, o combinaţie dintre un *călător* şi-un *râios*, care într-o

zi a plecat să cerceteze împrejurimile, dar n-a ajuns prea departe de București, într-o pădure pe care a umplut-o de râie de la un capăt la altul, încât chiar și-n ziua de astăzi se numește Pădurea Râioasa. Și nici n-a mai putut să plece de-acolo.

Căpriceanu, în noua lui postură de roșcov, făcea parte din categoria copacilor visători. Mintea lui plutea pe deasupra străzilor în orice moment. Stătea în grădina zarafului, dar în același timp vedea ce se-ntâmplă pe strada Lipscani. Uneori ajungea cu mintea și-n alte orașe, prin locuri obscure, alteori își punea câte ceva în gând, iar dorința lui devenea realitate. Nu erau lucruri mari, dar întotdeauna plăcute. Putea să schimbe traiectoria unei săgeți ori să țină pe loc o lingură pe care cineva se străduia s-o ducă la gură. Făcea să zboare o haină de pe umerii unui om, să se schimbe culoarea unei petale de floare. Dar nu putea să șteargă cuvintele deja spuse ori să inventeze acea energie la care sperase în timpuri străvechi. Era un *visător* mediocru, nimic mai mult. Speranțele lui de pe când fusese om ajunseseră acum ca o flegmă în gât.

În curtea zarafului era plăcut, mai ales după ce s-a născut și Pipica, a doua fiică. Glasul ei îl făcea fericit fără motiv. Iar fericirea lui aparținea și celorlalți roșcovi, căci toți făceau parte dintr-o singură viață. Nimic din ceea ce simțea unul nu le era străin celorlalți.

Totuși comunitatea lor aducea mai mult a trib decât a popor. Se înmulțiseră cu timpul și aveau abilități onorabile, dar nu exista printre ei un conducător. Nici un organizator de evenimente. Nu aveau un roșcov care să programeze ploaia sau care să planifice înmulțirile. Erau doar un pâlc de copaci cărora le-ar fi trebuit mult și bine să ajungă pădure. Regretul că părăsise dumbrava devenea un dor dens, făcându-l să rămână în nemișcare zile în șir. Straniu era că, de câte ori trecea prin minte amintirile cele mai vechi, se vedea pe sine cel dinainte proiectat prin grădină, în forma lui de pe când era om, îmbrăcat cu aceleași haine care-i aminteau de penibila conferință după care murise. Totuși nu aflase dacă îl mai vedea și altcineva, de exemplu zaraful, care uneori părea să se prosterneze în fața lui.

Apoi a venit Valache și-a-nceput să taie din roșcovi. A fost o jale. Primul care-a căzut a fost Călătorul, cel mai bătrân și cel mai drag. Curând au aflat că devenise un pat. În mod miraculos, legătura cu el continua – e adevărat, mult mai slab, cu intermitențe. Dar au fost și consecințe dramatice. Cântărețul nu putea să mai cânte ca înainte, ci repeta o singură melodie, pe care se simțeau obligați s-o asculte. Tot așa, Povestitorul ajunsese să se repete. Iar un roșcov-biolog, cam diletant, după ce-a devenit pat, genera o cantitate enormă de microbi, încât puțini au rezistat să doarmă în el.

Căpriceanu a fost tăiat cu două topoare, care-au ucis parcă în el ființa care fusese. Dar, pe măsură ce Valache meșterea patul, își dădea seama că nici noua viață nu era rea.

Stăpânul lui era un teozof întunecat, aproape sumbru dacă n-ar fi fost un fricos. Citea făcând însemnări minuțioase pe cărți și se temea de dușmani și de demoni. Îi amintea într-un fel de sine, de cel care fusese cândva. Avea obsesii și idiosincrazii și chiar o Odile, pe care o învinovățea pentru tot. Dar mai mult ca orice se temea pentru viața lui. Valache îi făcuse un pat cu multe capcane, cu arme care săreau din tăblii – ace, săgeți otrăvite și infimi stropi de venin. Când teozoful dormea, greutatea lui apăsa o clapetă, parte a unei pârghii. Dacă cineva ar fi atins tăblia de la picioare, din cealaltă ar fi pornit o lamă care îi intra drept în piept. Patul era împopoțonat cu monștri, satrapi din gurile cărora ieșeau arme letale.

Dar Căpriceanu descoperise că poate să țină în frâu toate aceste pericole. El era patul, și nimic nu se putea întâmpla fără voia lui.

Teozoful a murit de frică la o ședință de spiritism, iar patul a ajuns la un creditor.

Mulți ani a tot schimbat la stăpâni, ceea ce era secundar, căci viața lui se desfășura visând printre nori. Deși se afla prin case, iar uneori prin beciuri sordide, mintea îi colinda pe deasupra orașului. Știa tot ce se-ntâmplă, vedea în mai multe direcții deodată, iar, cel mai important,

se afla în legătură cu ceilalți roșcovi, ajunși și ei paturi. Când primul dintre ei a fost pus pe foc, a suferit, apoi, după o bună bucată de vreme, și-a dat seama că sunt din nou împreună. Nu mai erau ca înainte, nu mai răzbăteau până la el toate gândurile, dar așa ars, devenit cenușă, se afla încă alături de ei, îl simțeau ca pe o adiere plăpândă.

În fosta grădină a zarafului nu mai rămăsese nimic, și multă vreme a uitat cu totul de locul nașterii sale ca roșcov, până într-o zi când a aflat că, la multă vreme după moartea stăpânilor, după ce casele lor dispăruseră, iar vulpile albe se zdrobiseră sub ciocanele unor nemernici, un roșcov plăpând răsărise în acel loc, un copac diferit, aproape exotic, care rareori intra în legătură cu ei. Chiar și astăzi îl mai zărește legănându-și păstăile, aproape lipit de clădirile care s-au ridicat între timp, impasibil la claxoane și la gălăgia orașului.

Ca pat, Căpriceanu a rezistat chiar mai mult decât rezistase ca roșcov. A văzut multe și-a înțeles drumurile întortocheate ale istoriei. A asistat la propria naștere, și-a revăzut părinții și pe Odile. Dar nimic din toate astea nu l-a mișcat mai mult ca întâmplarea din Valea Stanciului.

7

Trecuseră sute de ani de când era pat și plutea în visele lui, când a auzit chemarea Povestitorului, fratele lui, care încă era un pat demodat și îngust. Deși te-ai fi așteptat să-l

arunce careva la gunoi, acesta o dusese destul de bine, iar de peste optzeci de ani se afla într-o casă din Valea Stanciului. Mormăia o poveste care nu era decât umbra subțire a poveștilor lui, pe care urechile oamenilor o înțelegeau diferit.

Strigătul lui l-a răscolit, iar descoperirea pe care-o făcuse Povestitorul era de-a dreptul șocantă: o găsise pe fata care semăna cu Odile, întâlnită în dumbrava de roșcovi.

În camera cu pantofi pluteau umbrele mici ale liliacului, iar lângă geam, în forma lui de pat vechi, se alinta în vise Povestitorul. Flori asculta cu omoplatul lipit de tăblie, aceeași pe care Pipica o pictase pe vremuri, din care răzbătea glasul fratelui său, Povestitorul, cu inflexiunile lui epice, capabile să deschidă porțile spre lumea din care fugise ca prostul.

În reveriile fetei, zumzetul roșcovilor și glasul lui de pe vremuri se împleteau. Vedea întâlnirea din dumbrava de roșcovi, nu așa cum și-o amintea el, ci prin ochii lui Flori și prin mijlocirea roșcovului Povestitor. În acel moment ea intra pentru prima oară și tot pentru prima oară îl vedea și pe el, siluetă de fum într-o lume de roșcovi. Își simțea speranțele de pe-atunci și înțelegea în sfârșit ce avea de făcut. Pe șoseaua albă, care abia lua ființă în mintea lui Flori, acum vedea ceea ce nu fusese în stare să vadă – transformările prin care treceau puhoaie de umbre. Pe drumul alb, într-adevăr lung, din capetele înroșite de gânduri creșteau

fire lungi, împânzite în toată pădurea. Nici măcar nu erau ființe lăptoase ori umbre de morți, cum le vedea el pe vremuri, ci tulpini plăpânde de roșcovi. Cei mai mulți își schimbau culoarea chiar de la intrare, devenind purpurii. Nu văzuse niciodată culorile, nici urzeala care lega siluetele de pădure. Arătau ca niște neuroni uriași, părți ale unei entități fără limite. Erau mici pioni într-o pădure de roșcovi. Când ajungeau pe plaja fierbinte, erau deja roșcovi, fire plăpânde la început, lipite de câte un trunchi viguros. Bestia din capătul drumului tremura ca o limbă de fiară ținută în chingi. Iar pădurea își mărea teritoriul cu fiecare secundă.

Cum de nu văzuse toate aceste lucruri? Poate și el arăta pe atunci la fel, era un neuron, o hidră în căutare de legături. Dar nu. În sfârșit se vedea și pe el. Pe măsură ce siluetele morților deveneau roșcovi, el se plimba ca musca de colo colo, incapabil să înțeleagă ceva. Un cui îi sfredelea scoarța, carnea, lemnul devenit pat. Prin ochii lui Flori totul arăta diferit. Ființa lui secretă, sâmburele despre care nici nu știuse, se deschidea. Era ca un cântec care îți intră în creier și te face să plângi pentru întâmplări de care știi numai tu. Auzi melodia, asculți cuvinte, iar micile lor plimbări devin al tale, readucându-ți în suflet ceea ce tu crezuseși că nu avea importanță. Nu faptele străinilor ne impresionează, ci forța lor de-a ne face să ne întoarcem la faptele noastre ascunse.

8 Apoi întâlnirile cu Flori au început să conteze enorm. O vedea alergând prin oraș, căutând paturi de roșcov, și înțelegea foarte bine nu-i trebuiau visele paturilor, ci pe el îl voia, știa de el, se pregătea pentru întâlnire. Erau legați, și mai devreme sau mai târziu aveau să se întâlnească. Nu se îndoia de acest lucru și era dispus să aștepte, mai ales că se săturase de plimbări prin dumbrava de roșcovi, mediate de vreun frate pe care Flori îl întâlnea. O voia pentru el, o aștepta să-l găsească. Iar pe măsură ce aștepta, începuse să se ambaleze ca prostul, încât în două rânduri a scăpat controlul asupra armelor și puțin lipsise ca unul dintre stăpâni să nu moară străpuns de-o săgeată.

În unele perioade uita de ea, în altele trecea prin oraș ridicând rotocoale de praf, căutând-o turbat. Călătorul stătea pe atunci în apartamentul pianistului, lângă Biserica Rusă, iar în mintea lui cânta roșcovul-cântăreț, ceea ce ridicase la cote înalte hormonii bietului pianist. Noapte de noapte făcea dragoste, iar din tăbliile patului cobora o melodie, singura pe care cântărețul o mai știa, un cântec simplu și înnebunitor, făcându-l pe nefericitul pianist să cutreiere orașul în căutarea altor femei ori să fugă departe de casă. Toate astea le vedea Căpriceanu cu mintea, privind resemnat femeile care se rostogoleau în cearșafuri, între perne dolofane, pe patul alb, nupțial, fost cândva roșcovul-călător, ieșit poate din sămânța furată, poate din dorințele și din

obstinația lui, adevăratele cauze pentru care părăsise lumea perfectă. Vizitele la Călător îl făceau să plângă de dorul pădurii de roșcovi. Ai pierdut paradisul, îi spunea el, mulțumește-te cu ceea ce-ți amintești despre el. Iar Flori era cea mai mișcătoare legătură pe care-o avea.

Trăia pe atunci în apartamentul unor arhitecți din cartierul Unirea și-n fiecare zi colinda cu mintea pe urmele ei, pe străzi, pe coridoarele Universității. Nu voia nimic altceva decât să-l atingă. Dar pentru asta trebuia să-l găsească.

– Cum fac, Călătorule? Cum o aduc lângă mine?

Toți roșcovii, câți mai erau, transformați în paturi sau în bastoane, voiau să-l ajute. Cântărețul chiar băgase în urechile pianistului melodia, singura pe care-o știa, convins c-o să-l facă să renunțe la Flori. Bietul Cântăreț era în momentul acela un pat rablagit, al cărui glas ajungea până la ei din ce în ce mai greu, mai monoton. Trecuse prin multe case, iar acum era într-un depozit din spatele spitalului Colțea, dezmembrat și plin de cari. Într-o zi a fost făcut bucăți și transformat în creioane, iar Călătorul a intrat în depresie. Fără Cântăreț, viața devenise o improvizație tristă.

Fostul Căpriceanu și-a pus toate forțele la bătaie și-a descoperit că toate creioanele erau într-o librărie de pe Lipscani. Cum a aflat, a-nceput să-l îmboldească pe pianist să cumpere din când în când un creion, îi sufla în minte dorințe pe care însuși pianistul le considera nesănătoase, totuși, înainte de-a se întoarce acasă, făcea un

ocol pe la Cărturești Carusel și cumpăra câte un creion, ca după aceea să-l abandoneze aiurea pe lângă pian.

Roșcovul-cântăreț nu mai cânta, dar creioanele făcute din el alunecau pe hârtie, scoțând din orice om nu doar poezia și visele dureroase, ci și un dor de plecare, în cinstea prietenului său Călătorul. S-au scris poeme, s-au scris scrisori de dragoste cu acele creioane. Iar unul dintre ele, anume al pianistului, a ajuns în buzunarul lui Flori. Uneori îi plăcea să deseneze cu el, dar, din fericire, l-a abandonat repede, înainte de a-l consuma. Iar creionul acesta a fost reperul, modul în care Căpriceanu o putea găsi pe Flori cu ușurință.

Cea mai grea perioadă a fost cea în care ea se încurcase cu pianistul. Dormea în patul alb, care era Călătorul, lăsându-se purtată de muzica roșcovilor. Nimic din ce trăia Flori nu era important pentru Căpriceanu. O vedea prin mintea prietenului său Călătorul, iar toată povestea întâlnirilor din dumbravă, pe când el încerca să-i scrie mesaje sperând ca ea să înțeleagă ceva, toate lucrurile trăite pe lumea cealaltă deveniseră acum un lung film, pe care Călătorul îl proiecta și în mintea lui. În perioada asta și-a dat seama că întâlnirea cu Flori n-a fost o întâmplare, ci el însuși o proiectase. Murise cu dorințele lui meschine, cu orgolii țepoase care, fără s-o recunoască, se legau de Odile. După ea voia să se întoarcă, pentru ea părăsise dumbrava de roșcovi. Dar o găsise

pe Flori, care semăna cu Odile, era un surogat, poate chiar se înrudea simbolic cu ea. Toate întâmplările porneau din dorința lui egoistă. Chiar și planurile lui „geniale" prinseseră viață pentru că Odile crezuse în ele. Fără ea era mic, era singur. Iar Flori – ei bine, Flori fusese acea fotografie pe care o păstrezi în album, amintirea vagă a unei iubiri. Nu-i spuseseră roșcovii că totul e o metaforă? O metaforă – asta era Flori, iar pentru el, calea de-a se întoarce la roșcovi.

Cât timp dormea la pianist, în patul care era roșcovul-călător, Flori nu avea niciun motiv să-și reia căutările și să ajungă la el.

Deși era obosit și nu mai călătorise de mult, într-o noapte, după ce-l ascultase iarăși pe Căpriceanu plângându-și nefericirile, Călătorul a luat o hotărâre eroică. Pianistul dormea, și-a plecat împreună cu el, așa cum plecase pe vremuri din casa Pipicăi și apoi din multe alte case de oameni. Și după aceea n-a mai dat niciun semn. Probabil că și roșcovii îmbătrânesc. Poate n-a mai putut să călătorească. Poate a ajuns prea departe. Tot ce-a mai aflat Căpriceanu despre el a fost de la Râios, care, nu se știe cum, ajunsese și el pat. Vreun tâmplar își amintise cumva de faimoasele paturi făcute pe vremuri de Pipica și de Valache și își încercase norocul fără să știe ce pacoste era Râiosul și cât de greu va fi să dormi într-un pat care aducea boli și mici monștri – de la păduchi la țânțari ori la viermișori invizibili. Dar, chiar și-așa, se târâse prin case,

iar în ultima vreme o ducea bine de tot într-un apartament de la Cișmigiu. Uneori mai intra în gândurile celorlalți roșcovi, sforăind câte ceva de neînțeles. De la el s-a aflat despre Călător c-ar fi ajuns într-un viitor nu foarte îndepărtat, de unde Râiosul l-ar fi auzit fluierând uneori – lucru greu de crezut. Cât despre pianist, nu știe dacă a rezistat unei călătorii pentru care nu era pregătit. Dar nici nu l-a căutat nimeni.

Sacrificiul Călătorului n-a fost în zadar. Abia atunci, după dispariția sa, Căpriceanu și-a dat seama că venise clipa marii lui întâlniri.

Știa că n-o s-o mai lase să plece, că va face orice ca s-o lege de el, chiar și-așa, ca biet pat împodobit cu satrapi. Flori devenise pentru el țelul suprem. Iar într-o zi, când ea ieșea de la magazinul Unirea, a strigat-o pe nume.

Lucrurile au evoluat repede, iar Căpriceanu a uzat de toate puterile lui de visător: arhitecții trebuiau împinși să plece-n vacanță, să stea departe un timp. I-a hărțuit, i-a ajutat să înghesuie cât mai multe lucruri în geamantan. Le-a răsucit mințile, i-a îmbătat cu tot felul de gânduri ca să lase ușa deschisă.

Când Flori a pus în sfârșit mâna pe clanță, era epuizat, plutitor.

Prima atingere i-a dat frisoane, aruncându-l imediat într-un fel de prostrație. N-avea gânduri, nu vedea decât vârfurile ghetelor ei cu năsturei roz. Dâmbovița se foia sub fereastră, iar ei intraseră în pădurea pierdută. Și câte nu

spuneau roşcovii! Ce viaţă intensă! Vasăzică, ăsta era paradisul, viaţa pe care-o ratase şi pe care abia acum o vedea, prin ochii lui Flori, prin mintea ei. Muzică şi cuvinte elastice, poveşti şi ecourile poveştilor. Şi câte feluri de dragoste! Dumbrava era mai mult decât ce fuseseră ei în grădina zarafului. Nu se mai sătura să numere tipurile de roşcovi – nu doar călători, cântăreţi, povestitori şi ce mai erau ei, ci aproape toate astea deodată, creatori de emoţii, vizionari, plus constructori de clădiri complicate şi de oraşe în care viaţa cunoştea cele mai rafinate plăceri! Puteai să fii orice, să-ţi modifici universul prin care treceai. Să fii prezicător cu mii de adepţi, scriitor cu milioane de cititori, comandant de oşti, simplu gurmand sau leneş de lux, explorator sau orator care mişcă frunzele roşcovilor. Magistrul plăcerilor sexuale. Şi câte rafinamente descoperea acum, el, care nu cunoscuse decât dragostea lui Odile, înţelegea în sfârşit câte lucruri ratase şi ca om, dar şi ca roşcov şi chiar ca pat. Prin mintea lui Flori a trecut de la un capăt la altul al dumbrăvii, a alergat pe şosea până la plajă, unde bătrânul roşcov făcea alcooluri – nu contează ce faci, flăcău, ci contează să-ţi placă... Râdea potolit, pe lângă el se ridicau aburi aiuritori, în care mişunau oxidrili şi amintirile unor zarzări de pe vremea în care fuseseră sâmburi şi de mai înainte, de pe când exista doar aspiraţia unei viitoare mixturi.

Subestimase mult viaţa roşcovilor, pe care acum nu se mai sătura s-o cunoască.

Noaptea asta cu Flori a fost cea mai fericită din câte trăise. Mă rog, nu o noapte, ci câteva ceasuri. A fost scurtă, aşa cum sunt toate întâlnirile pentru care te străduieşti mult.

Apoi au auzit clanţa. Era prea prins cu descoperirile lui, cu fericirea de-a intra într-o lume pe care o refuzase prosteşte, şi-a fost prea târziu când l-a observat pe intrus – o umbră înaltă. O secundă, chiar mai puţin, iar umbra a pus mâna pe pat. Lama a pornit şuierând. Pentru că era înalt, i-a intrat mai jos, într-o coastă. Era Lev, îl ştia, îl văzuse şi-n dumbrava de roşcovi.

Clătinându-se, a făcut câţiva paşi, nu după mult a auzit bufnitura lângă uşa bucătăriei. Flori dormea. Fericirea lui Căpriceanu se spulberase.

Ar fi vrut să rămână de piatră, deşi se ştia vinovat. Nu fusese atent, nu fusese în stare să controleze armele patului. Atâtea sute de ani nu se produsese vreun accident, ca acum, în singura lui clipă de fericire, un cuţit, care dormise timp lung, să ucidă un om! Îi părea rău pentru Lev, era legat de el prin Odile şi prin Flori, prin patul cu frunze de viţă, făcut din fratele lui, roşcovul-astrolog. Regreta, era tot ce putea să facă.

Din bucătărie se auzea răsuflarea îndurerată, și apoi a venit zgomotul unor obiecte căzute. Lev își căuta telefonul. Cum să-l ajute, când niciodată nu mai făcuse așa ceva? Panicat, printre miile de lucruri care-i treceau prin minte a auzit foșnetul, șoaptele. O invazie de fluturi, apropierea unor trupe înveșmântate în mătăsuri. Iar în foșnirile ample, prin ceața unei zile pierdute, plutea amintirea drumului alb. Roșcovii, nu doar frații săi, ci și ceilalți roșcovi, erau lângă el. Toată dumbrava intrase în apartamentul modest al celor doi arhitecți, iar vocile, pe care Căpriceanu acum le auzea pe fiecare în parte, se sfătuiau, îngrijorate de soarta unui om pe care nu-l cunoșteau. Camera trepida, pe pereți se lăsau umbre mari. S-a aprins beculețul. Tastele telefonului se apăsau greu. Un click, un zgomot de muscă lovită de geam, și apoi a venit vocea: „Ambulanța!" a spus glasul unei femei. Era înghețat. Nu știa ce să facă și-a auzit corul difuz al lumii de dincolo care nu voia să-l primească pe Lev, un cor venit de departe, din dumbrava de roșcovi, șoptind fără grabă o adresă de bloc.

Și-atunci și-a amintit întâlnirea cu el, suferința din spital și silueta lui Flori aplecată asupra lui. Strada Serghiescu, patul cu viță, Bucureștiul pustiu, asaltat de sirene, de ambulanțe. Oamenii cu fețele acoperite de măști. Nu cumva molima care cuprinsese orașul era chiar el? Și-acest gând a fost ușa lui Căpriceanu spre următorul nivel și salvarea lui Flori.

paturi oculte

DOINA RUȘTI

Foto © Cristina Venedict

Doina Ruști

eBook
disponibil